

ΠΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΑΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

(έν Αμερική, Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρῳ, καὶ Ἀλβανίᾳ)

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Εἰς Δραχμὰς

Ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν	πρὸς 4 1/2 ο/ο
Μὲ 15 ἡμέρας προειδοποίησιν	4 1/4 ο/ο	1 ἔτους	4 3/4 ο/ο
		2 ἐτῶν	5 1/4 ο/ο
		4	5 3/4 ο/ο
		5	6 ο/ο
		10	7 ο/ο

Ταμιευτήριον

μέχρι Δεχ. 50.000

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

Λονδίνου ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Παρισίων ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἐτῶν	πρὸς 5 ο/ο
ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην.	4 1/2	Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει	4 ο/ο
Παρισίων ἐν ὄψει	4 ο/ο	Ἰταλίας	4 1/2 ο/ο
ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην.	4 1/2 ο/ο	Βελγίου	4 ο/ο
1 ἔτους	4 3/4 ο/ο	Ἑλβετίας	1 1/2 ο/ο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΟΥ

Εἰς τὰ γραφεῖα μὲς ποιοῦνται
πλὴν τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης
τοῦ Μοναχέου» καὶ διὰ ἐξέδους
τὸ «Ἡμερολόγιον μὲς Ἑορτασμένων»
ἀντὶ δρχ. 12, τὸ ρομάντο τοῦ ἀειμνή-
στου λογοτέχοντος Πλάτωνος Γεροκανά-
του.

«ΒΟΤΡΥΣ»
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον 50.000 Δρ.

1 Ἰανουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

(Σχεδιάσμα τοῦ κ. Κλ. Κλώνη)

ΤΟΥ HORACE VAN OFFEL

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΜΠΕΝΤΕΛ

Ὁ καθηγητὴς Μόλνερ, ἀφοῦ πρῶτα παρήγγειλε νὰ σερβίρουν τὸ φαῖν κοντὰ πρὸ τῆς πόρτας, ἄρχισε νὰ διηγείται στὸ φίλον του μὴ γαλλικὴ δραματικὴ ἱστορία ποὺ εἶχε συμβεῖ πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅταν εἶταν ἀκόμη φοιτητὴς :

— Ὅσοι καιρὸς καὶ νὰ περάσῃ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ καθηγητὴς, ἀνάβοντας ἕνα χοντρὸ πούρο.

Ὁ φίλος του, Δανὼν τὴν καταγωγή, εἶχε βυθιστεῖ σὲ μὴ ἀνα-
παντική πολυθρόνα, καὶ ἀκούε προσεκτικὰ.

— Εἶνε ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀγαπῆσεις ποὺ δὲν τις ξεχνάει κανεὶς ἐν-
κολε. Μόλις εἶχαμε δώσει τὲς διδακτορικὰς
μας ἐξετάσεις, μὲ τὸν καίμενο τὸν Σένκ καὶ
ἀποφασίσαμε νὰ περάσουμε μερικὲς φθινο-
πωρινὲς ἡμέρας ποὺ ἀκολουθοῦσαν, στὶς ἀ-
κτὲς τῆς Βαλτικῆς, γιὰ ν' ἀναλάβουμε λι-
γάκι ἀπ' τὴν κοίτη τῆς μελέτης μας. Ἐ-
κλέξαμε λοιπὸν ἕνα χωριουδάκι παρόμοιον, τὸ
ὁποῖο σήμερον ἐξελλίγηκε, καθὼς μαθαίνομε,
σὲ σπουδαία λουτρόπολιν. Ἐκεῖ, τὴν ἐποχὴ
ἐκείνη δὲν εὐρήκαμε παρά καμιά δεκαριά ξε-
νοῦς, ποὺ εἶχαν ἐρθεῖ καὶ αὐτοὶ νὰ περάσουν
λίγες ἡμέρες, ὅπως καὶ ἐμεῖς. Ἐννοεῖται πως
δὲν ἀργήσαμε νὰ συνάψουμε γνωριμίες μαζὶ
τοὺς καὶ ὅλοι μαζί ἀποτελούσαμε μὴ οἰκο-
γένεια, τραγοντες στὸ ἴδιο τραπέζι τοῦ μο-
ναδικοῦ ξενοδοχείου τοῦ χωριοῦ.

Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ξένους, ἐξακολου-
θῆσε ὁ καθηγητὴς, θὰ σοῦ ἀναφέρω μόνον
ὅσους ἐπαίξαν κάποιο ρόλο στὸ δράμα αὐτό
ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ, δηλαδή μὴ ξανθὴ Πο-
λωνίδα τὴν δεσποινίδα Ἀνδρὲς ἡ ὁποία εὐ-
θὺς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα κατέκτησε τὴν καρ-
διά τοῦ φίλου μου—καὶ ἐνὰ γιατρό, τὸν
Δόκτωρα Μπέντελ, γιὰ τὸν ὁποῖον, στὸ μικρὸ
αὐτὸ χωριουδάκι, ὑπῆρχε ἡ διάδοσις ὅτι δὲν
ἦταν στὰ καλά του, ἀν καὶ καθὼς τὸν ἐβλε-
πες νὰ σοῦ μιλεῖ, δὲν ἦταν δυνατό νὰ τὸν
πάρῃς ἐύκολα γιὰ τρελλό.

«NUTRICIA»

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Ἐχομεν τὸ Ρεκὲρ τῆς Ἐπιτυχίας
ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τριχῶν Ἑυρω-
παϊκῆς καὶ Ἑλληνικῆς. Διὰ τοῦτο ὅς
καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ
τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ.
Μποτσαράκου ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμ-
βάνομεν τὴν χοίτην τῆς βαφῆς ὅταν
τῶν χρωματισμῶν κόμης, μύστακος καὶ
γενείου μὲ ἐπιτυχίαν Ἀφάνταστον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΕΑΡΙΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα. Δὲν
βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναρᾶνει
τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΟΔΟΧΟΝ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48—ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ δρχ. 50, διὰ τὰς Ἑπαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνειν τὸ ὀφθαλμικὸν δέμα. Εἶνε
ἀπολύτως ἀβλαβὴς. Συντηρεῖ τὴν καλ-
λονίην καὶ ἐξαιλεῖται τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΝ

Κάνειν ὀφθαλμικὸν δέμα. Εἶνε
ἀπολύτως ἀβλαβὴς. Συντηρεῖ τὴν καλ-
λονίην καὶ ἐξαιλεῖται τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΑ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΩΝ 170α.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΦΕΙΔΙΟΥ 3. ΤΗΛ. 21-03

ΤΜΗΜΑ ΩΔΕΙΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ 120 καθηγηταὶ καὶ
διδάσκουσι. Ἐγγράφαι διὰ τὴν
Β' τομην ἑλκεῖται ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα
(Φειδίου 3) καὶ τὰ Παραρτήμα-
τα αὐτοῦ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

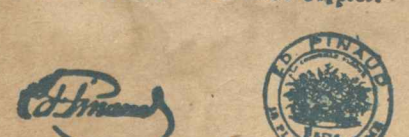
ΠΩΛΕΙ εἰς τιμὰς ἀσυναγωνί-
στους ὅλα τὰ μουσικὰ εἶδη.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΙ τὰ παγκο-
σμίως φήμης ἐργοστάσια πιάνων
Blüthner, Pleyel, Grotian—
Steinweg, Wolffgramm, Neu-
meyer, τὰ ὅποια πωλεῖ μὲ
ΜΗΝΙΩΝ ΔΟΣΕΙΣ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5
φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» ἀντὶ δρχ. 10

ΠΟΥΔΡΑ «ΛΟΡΙΑ» Ε.Δ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ Εἰς τὰς ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητεῖτε τὴν κάτωθι ὑπογρα-
φὴν καὶ τὸ κάτωθι σῆμα.

λέει τότε ο άσχημάνθρωπος αυτός ειρωνικά...

— Θά σάς παρακαλέσω, κύριε, να μη με πειράζετε πιά, του απάντησε τότε εκείνη θυμωμένα.

«Ο Γκοντζάλες όμως, χωρίς να περιμένει και πολύ, αφού ψιθύρισε κάτι σε μία γλώσσα άταλάλητη, σηκώθηκε και όρμησε προς την Έντα για να την φιλήσει!...

Εκείνη έβγαλε μία φωνή και ήρθε κοντά μου, πιάνοντάς με απ' το χέρι. Ήταν καιρός να επέμβω βέβαια:

— Τι ζητάτε να κάνετε, κύριε, του φωνάζω, μπαίνοντας στη μέση...

Με τούς άλλους ξέρει και χαχανίζει... ψιθύρισε, αυτός και με τράβηξε με το σκοπό να με βγάλει απ' τη μέση, για να φέρη εις πέρας το σκοπό του.

Κτήνος... άτιμε, του φώναξα τότε και τον έσπρωξα δυνατά με μία γροθιά που τον έκανε να βρεθεί τρία βήματα πιο πέρα. Παρ' όλignon να πέση στη θάλασσα. Στηρίχθηκε εύτυχως σ' ένα σχοινί και έτσι στάθηκε κατακίτρινος απ' το θυμό του και άρχισε άγριεμένος να με κυττάζει στα μάτια, χωρίς να τολμά να μου μιλήσει.

Τράβηξα για κάθε ενδεχόμενο, το μπράουνινγκ, που έφερα πάντοτε πάνω μου και του ξαναφώναξα:

— Αν κάνεις κι' ένα βήμα, σου τινάζω τὰ μυαλά στον άέρα...

Γύρω μαζεύτηκαν όλοι οι επιβάτες της γέφυρας περίεργοι να μάθουν το έπεισόδιο. Ο Γκοντζάλες κάτι πήγε να πη στρεφόμενος προς το πλήθος για να δικαιολογηθεί, ότι τάχα τον άπειλούν χωρίς λόγο, αλλά το όνομά του ήταν τόσο άνταπαθητικό, σέ όλους τούς ταξειδιώτες, ώστε κανείς δεν τούδωσε ούτε την παραμικρή προσοχή.

Χωρίς να προσθέσω τίποτε άλλο, έβαλα πάλι το πιστόλι μου στη τσέπη και είπα στην Έντα Σολάρ, να κατέβουμε στις θέσεις μας. Την στιγμή που μπαίναμε στη είσοδο της Α' θέσεως συναντηθήκαμε στη πόρτα μ' ένα γνωστό μου Άμερικανό, συνταξιδιώτη και παλιό φίλο, στον οποίον και διηγήθηκα, με λίγα λόγια, το έπεισόδιο που μās είχε συμβη στη γέφυρα...

— Προσέχτε! μου λέει τότε εκείνος, αφού μ' άκουσε. Χρειάζεται να προσέχη κανείς πολύ αυτόν τον άνθρωπο, για τον οποίο κανείς δεν ξέρει ούτε πούθε έρχεται, ούτε που πηγαίνει μαζί μ' αυτά τα καταραμένα έμπορεύματα, που σέρνει μαζί του...

— Ποιά έμπορεύματα; ρωτάω άμέσως...

— Δεν ξέρετε πώς έχει μαζί του τρία κλουβιά γεμάτα παντός είδους φειδιά...

Ανατοίχασα μόλις τ' άκουσα αυτό, επίσης και η Έντα τάραχτηκε. Αφού μ' εύχαρίστησε τέλος για τη στάση που έδειξε απέναντί της, μ' έχαρατίσε κι' έφυγε.

Όταν έμεινα μαζί με τον άμερικανό έμαθα, ότι ο Γκοντζάλες διέδιδε άπλως ότι ήταν γιαντός, έκανε να είνε και ότι το μόνο έπάγγελμά που έκανε από χρόνια ήταν το να μεταφέρει διάφορα φειδιά από την Άμερική στην Ευρώπη και τάνάπαλιν, τὰ όποια, αφού τὰ εξημέρωνε, τὰ πουλούσε ύστερα σε διάφορους.

Αφού ευχαρίστησα το φίλο μου για τίς χρησιμότερες πληροφορίες που μου έδωσε τον χαίρετσα και κατέβηκα προς συνάντησή της Έντας.

Τ' άλλο πρωί μ' εξύπνησαν κάτι φοβερές κραυγές, που μ' έκαναν να πεταχτώ απ' την καμπίνα και να κυττάσω απ' το μικρό παραθυράκι της τη θάλασσα, μήπως είχαμε καμιά τρικυμία και μās άπειλούσε κανένας κίνδυνος ναυαγίου. Η θάλασσα όμως ήταν όπως και χθές ήσυχη, χωρίς την παραμικρή ταραχή. Οι φωνές όμως εξακολουθούσαν οι ίδιες και δυνατές ερρες.

πετάχτηκα έξω. Δεν είχα όμως προχωρήσει τρία βήματα όταν βρέθηκα πρό ενός θεάματος που μ' έκανε να πρσινίσω απ' το φόβο μου και να πιαστώ στον τοίχο του διαδρόμου για να μη πέσω κάτω. Στην άκρη της τραπεζαρίας που άνοιγόταν μπροστά μου είδα έναν από τούς καμαρώτους της Α' θέσεως, τυλιγμένο από ένα πελώριο χοντρό φειδί, να βογγάει και να βγάζει

κόκκινους άρρουνς απ' το στόμα. Τάχασα και δεν ήξερα τι να κάνω. Μ' ένα πήδημα έξφυγα, γύρισα πίσω και από την δεύτερη σκάλα ανέβηκα στο διαμέρισμα της Β' θέσεως. Έκει όμως νέο φοιχτό θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια μου. Μία νέα γυναίκα στέναζε κι' αυτή ξεπλωμένη, ένφ γύρω από το λαιμό της την έσφιγγε μία πελώρια όχμη, με άνοιχτο το στόμα της...

— Θέε μου! τὰ φειδιά του Γκοντζάλες! φώναξα και χωρίς να χάσω καιρό, τρέμοντας από το φόβο μου, κατόρθωσα να πηδήσω από τη σκάλα και να περάσω προς το σαλόνι που είταν άπέναντί από τη δεύτερη θέση. Έκει βρήκα δυό-τρεις έπιβάτες που μαζεμμένοι σε μία γωνιά, κατακίττινοι κι' αυτοί, μου φώναζαν...

— Απ' εδώ, κύριε, φυλαχθήτε. Βγήκαν ένα σωρό φειδιά απ' τα κλουβιά του και τριγυρίζουν στο πλοίο... Προχώρησα, πήγα κοντά τους, αλλά δεν μπορούσα να μείνω πολύ εκεί. 'Ο νούς μου έπεσε στην Έντα και στη μητέρα της. Τι να γινότουσαν τώρα οι δυστυχισμένες, μ' αυτό το κακό που μās βρήκε!

Τρελλός από το φόβο μου αλλά και από την αγάπη μου για την Έντα, άποράσισα να κατεβώ πάλι στην Α' θέση, παίρνοντας όλες τίς δυνατές προφυλάξεις...

Δεν είχα όμως προφτάσει να κατεβώ καλά καλά, όταν διακρίνω κάτω την Έντα που λιποθυμώμένη... Κοντά της ένα μαύρο φειδί που πρώτη φορά έβλεπα στη ζωή μου, γλυστρούσε σιγά, άναποφασιστα προς το μέρος μου...

Στάθηκα με κοιμένη την άνάσσα μου. Τι να κάνω! 'Ο φόβος μου απ' ενός και απ' έτέρου το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως, μ' έκαναν να περιμένω εκεί καρφωμένος στη θέση μου, μη τολμώντας να κάνω βήμα... Δεν θυμάμαι πόση ώρα στάθηκα έτσι σ' αυτή τη θέση. Η Έντα άνάσαινε βαθειά και η άναπνοή της διεκόπτετο που και που από μερικά έλαφρά βογγητά. Το φειδί τριγυρίζε γύρω της χωρίς να την πειράζει... Έξω οι φωνές των έπιβατών άκουγόντουσαν δυνατά να καλούν σε βοήθεια...

Σε μία στιγμή γύρισα και είδα άπέναντί μου την κυρία Σολάρ να μου φωνάζει έξωλη...

— Άχ! άχ! Παναγία μου... Η κόρη μου... Η κόρη μου... Χαθήκαμε...

Προσπάθησα να την ήσυχάσω τραβώντας την από το μέρος αυτό, για να μην δη την κόρη της σ' αυτήν την κατάσταση και διευθύνθηκα μαζί της προς τον καπετάνιο που ήταν εκεί κοντά στη γέφυρα.

Τον βρήκαμε κι' αυτόν σε κακή κατάσταση... Τέτοιο κακό, ποτέ μου δεν το είχα ξαναϊδή, μās είπε... Εύτυχώς τώρα σε λίγο, σ' ένα τέταρτο, φθάνουμε στη Κάλντερα και εκεί θά ζητήσουμε βοήθεια...

Βγήκαμε πολλά φειδιά; τον ρωτάω.

Εύτυχως μόνο 5. Όσα ήταν στο πρώτο κλουβί, που άνοιξε, μου άπάντησε ο καπετάνιος...

Και ό... εκείνος που τάφερε;...

Τόν χάσαμε, μου λέει, πιάνοντας ο ίδιος το τιμόνι. Φαίνεται πως δά βγήκε στην σκάλα που πιάσαμε πριν...

Τόν άθλιο!... ψιθύρισε. Θέλει κρέμασμα...

Σ' ένα τέταρτο, πραγματικώς είμαστε στη Κάλντερα. Σφουρίζαμε δέκα φορές δυνατά για να δείξουμε πως άπειλούμεθα από μεγάλο κίνδυνο και σε λίγο έφθασε μέσα στην Μπουένα Έστορέλλα ο άστυνόμος, ο λιμενάρχης και 3—4 γιατροί, με ένα σωρό χωροφίλακες και ναύτες.

Με πολλούς κόπους καταφέραμε και σκοτώσαμε όλα τὰ φειδιά που είχαν βγει έξω. Εύτυχως δεν σημειώθηκαν πολλά θύματα, έπτός από δυό καμαρώτους και 3—4 έπιβάτες.

Η μικρή μου Έντα, είχε κι' αυτή δαγκωθεί από το φειδί που είχα ιδει πριν να τριγυρίζει δίπλα της, αλλά ο Θεός έδωσε και δεν ήταν δηλητηριώδες αυτό το βορμερό έρπετό. Με τη βοήθεια του γιατρού την συνεφέραμε σε λίγο στις αισθήσεις της και έτσι την ξαπλώσαμε ύστερα στο κρεβάτι της καμπίνας της...

Σε λίγη ώρα, όταν έφυγαμε από την Κάλντερα, η Έντα άνοιξε τὰ μάτια και με είδε να κάθομαι κοντά της.

— Τι κακό! Τι όργη Θεού ήταν αυτή μου λέει, σάν να ξυπνούσε από όνειρο...

— Άς μ' μιλούσε πια γι' αυτό, Έντα. Πέρασε! Το Βαλπαρέζο, όπου είναι θά παγνί σε λίγο!...

Μ' εκύταξε λίγο άκομα μ' έκεινα τὰ ώρατα μεγάλα μαύρα μάτια της, κάτι πήγε να μου πη, αλλά έγω δεν την άφησα, κλείνοντας τὰ χείλη της, μ' ένα θερμό έρωτικό φιλή, που ήταν το πρώτο φιλή της αγάπης μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΗΣ ΟΘΩΝΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Τι έλεγαν στην «Όραϊν Έλλάδα». — Τά έργια μέσα στη «Σηλιά του Σωκράτη!» — Η κυρίες της άριστοκρατίας και η μεταμεσονυχτίες έκδρομές τους. — Ο Γιόζεφ από δωμάτιο του Όθωνος. — Οι έρωτες της Άμαλίας και του Καλλέργη. — Ο που ο Γαρδικιώτης Γρίβας παθαίνει ξαφνικό παραλήρημα. — Μία έτιθανάτις άποκάλυψις.

Στά χρονικά της Άθηναϊκής κοινωνίας, ή από του 1848 μέχρι του 1858 πενταετία σημειώνεται ιδιαίτερος για την έπιδημία των σκανδάλων, ή καλλιτέρα των σκανδαλωδών φημών, που συνετάραξαν τη μικρή τότε πρωτεύουσα.

Η διαδόσεις αυτές άρχισαν να κυκλοφορούν κατά το Δεκέμβρη του 1848, στην άρχη κρυφά, έπειτα όμως να σηζητούνται φανερά στο καφενείο της «Όραϊας Έλλάδος» στο «Πράσινο Δενδρί» και στα θέατρα. Τά όνοματα των κυριών της Αύλης και άλλων αναφέροντο χωρίς καμιά εύλαβεια και ή φαντασία άφργισε εις βάρος των.

Στις τελευταίες μέρες του έτους αυτού, ένας υπάλληλος της Γερμανικής Προσέβειας έφειλονίκησε μ' ένα Άθηναίο άνώτερον υπάλληλον, γνωστό κατακτητή και άλληλοβροστήκα. Το έπεισόδιο έσταμάτησε ως εδώ, αλλά ή γλώσσες των καφενεβίων βρήκαν καινούργια τροφή. Και όταν ο Γερμανός διπλωμάτης έπεσε την άμορφη γυναίκα του και φύγαγε από τας Άθήνας, ή διαδόσεις έπολλασιάστηκαν. Στην ίδια έποχή, μία από τίς γνωστότερες φαναριστικώς οικογένειες των Άθηνών έδιωξε ένα άρχελο καμαριέρη, που άντι να καταγίνεται στη δουλειά του έκκοιταζε από τίς κλειδαρό-τρικες. Ο άνηρέτης αυτός μένεα πνένοντας εναντίον των πρώην κυριών του, άρχισε να ξερνά όσα μπορούσε να γεννήσει ή βδελυρή φαντασία του. Παράστανε τούς Φαναριστές αυτούς ως άνθρώπους για κρεμάλα, που ήρθαν στας Άθήνας να διαφθείρουν τα χρηστά ήθη. Για έναν απ' αυτούς ή διαδόσεις έλεγαν ότι συντηρούσε δολοχληρο χαρέμι, το όποιον έπλουτίσε με κορίτσια που τούς έστελναν τάχα οι πράκτορές του κατ' άρχάς από την Άνατολή και έπειτα από την έλευτέρη Έλλάδα. Έπειδή δε ο άνθρωπος εκείνος είχε πραγματικώς φημη μισανθρώπου και ίδιότροπου, και έπειδή το σπίτι του ήταν πάντα κλειστό—άν και πλούσιος δεν ήθελε να δέχεται κανένα— ή φήμες βρήκαν έδαφος κατάλληλο και καρποφόροσαν. Στο τέλος ο άνθρωπος άρρίσσε, πούλησε το σπίτι του και έφυγε από την Έλλάδα.

Στο 1850 μία τρομερή φήμη έκυκλοφόρησε στην πόλη. Ότι κάποιες κυρίες ύψηλης περικοπής έπήγαιναν την νύκτα σκό γνωστό με το όνομα «Φυλάκι» του Σωκράτη σπήλαιο του λόφου του Φιλοπάππου και (όπως αναφέρει ο Ιστοριογράφος) «παρεδίδοντο εις παννύχια έργια». Δεν έφταναν πια τίς Άθηναίες κυρίες τα σπία τους και ή φαντασία τίς παρίστανε να ζητούν να συνεχίσουν τα έργια και στις σηηλιές.

Έλεγαν λοιπόν ότι από τὰ μεσάνυχτα έως το πρωί μπορούσε να ιδη κανείς κυνικές σκιάς να διασχίζουν όλα τὰ γύρω από την Άκρό-πολι μέρη και να διευθύνονται στη Σηλιά του Σωκράτη, όπου «διεδραματίζοντο σκηναι μεταφερθείσαι εις τας έποχάς μας από των Ρωμαϊκών χρόνων»!

Έν όσφ ή διαδόσεις αυτές δεν είχαν ώρισμένη μορφή, κανείς δεν άνησύχησε και όλοι εύχαριστιόνταν να τίς έπαναλαμβάνουν, μάλιστα προσθέτοντες και δικές τους λεπτομέρειες. Άλλά, ύστερ από λίγο άρχισαν ν' αναφέρονται και όνόματα ντόπιων οικογενειών. Η διαδόσεις έλεγαν ότι ύπληξε στας Άθήνας σύλλογος μυστικών κυριών που είχαν ζηλέψει τη δόξα της Μεσσαλίνης, πρόεδρος δε αυτήν ήταν ή γυναίκα ενός «διακεκρυμένου εν τη πολιτεία άνδρός»!

Όταν τέλος τὰ πράγματα πήγαν μ' τέτοια ώρισμένη μορφή, ή Άστυνομία ένόμισε ότι έρχετο να έπειρή. Πέντε ένομοτάχαι με άνάλογο αριθμό χωροφυλάκων διεμερσάσθηκαν από το βράδυ σε όλα τὰ σημεία από τὰ όποια ήτο δυνατόν να περάσουν οι τριμεροί όργισται. Άντι όμως των μεταξωτών κυριών της άνωτάτης άριστοκρατίας και των κομψών κατακτητών, τούς όποιους έφανατίζονταν οι διαδόσεις, οι άστυνομικοί που έπαράμονευαν είδαν τρεις άλητες Μαιτέζους που τρεκλίζανε από το μεθύδι τους και πηγαίνανε να κοιμηθούν στην συνειδημένη τους κατοικία.

Στην περίοδο αυτή αναφέρεται και το τερατώδες σκάνδαλο του καμαριέρη του Όθωνος έ-ζογκωμένο και μεγαλοποιούμενο έκανε το γύρο των άντιδυναστικών κύκλων της έποχής. Συνέβαινε δηλαδή το έξης: Η μεγάλη έργασία στην όποιαν υπεβάλλετο ο Βασιλεύς, για να άνακληρώση μία κάποια έλαττωματική άντίληψη που του έφανεύενα είδος νύκτας και ο καίμενος ο Όθων άποκοιμώτανε άπάνω στην πολυθρόνα του. Φαίνεται όμως ότι ή ύπνηλη αυτή, σιγά-σιγά ύπε χώρησε και την διαδέχτηκε ή αντίθετη κατάσταση. Μία τρομαχτική άδυνία που κρατούσε τρία και τέσσερα ήμερώνχτα. Οι γιατροί διατάζανε έλάττωσι της έργασίας και μακρύνουν περιπάτους. Ο Βασιλεύς παρήκτισε το Πεδίον του Άρεως όπου έκανε τον καθημερινό του περίπατο και έπήγαγε στον περίφημο Έλαιώνα, ο όποιος τον καιρό εκείνο ήταν πνενώτατος. Ο Όθων κατέβαινε από τ' άμάξι του ή από τ' άλογό του κοντά στο έκκλησάκι του Άγίου

Σάββα, έμπαινε στο δειντροφυτεμένο μέρος και ή έπερπατούσε μόνος του ή έκανε γυμναστικές άσκήσεις.

Ο περίπατος όμως και ή γυμναστική δεν ώφέλησαν τον Βασιλέα και οι γιατροί άπεφάσισαν να συστήσουν στον ύψηλό πελάτη τους να πίνη λίγο κρασί και κατά το γεύμα και λίγη ώρα πριν πάη να κοιμηθή.

Και εδώ παρουσιάζεται στη σκηνή άλλο πρόσωπο, το όποιον έγνωρίζαν τότε όλοι οι Άθηναίοι. Ήταν ο ίδιαιτερος θαλαμηπόλος του Βασιλέως, ο Βαυαρός Γιόζεφ νεαρότατος άκόμη που άγαπούσε πολύ τη μύρα, στην Έλλάδα όμως άγάπησε έπίσης και το ρετινάτο. Έλεγαν λοιπόν ή διαδόσεις, ότι όσο κρασί άφηνε ο Βασιλεύς το ρουφούσε ύστερα ο καμαριέρης του. Υστερ από το γεύμα, ο Όθων έπήγαγε στο δωμάτιό του, σε κατάστασι όχι έντελως εύχαρίστη, τον άκολουθούσε δε ο Γιόζεφ, ο όποιος είχε την έντολη να γόνην τον Βασιλέα. Ο Βαυαρός αυτός είχε κατορθώσει να γίνη ειδικότης στο λύσιμ των τσαρουνιών του Όθωνος, τα όποια κανένας δεν έβλεπε τόσο εύκολα λόγω του πολυπλόκου τρόπου που έδενονταν.

Σήμερα με τίς διαδόσεις, ή κρασοποσία εξακολουθούσε στο βασιλικό θάλαμο, έως ότου ο Βασιλεύς έπερατε μεθυμένος στο πάτωμα και πεύ πέρα τούφα στο μεθύσι ο θαλαμηπόλος του!

Έξαρνα όμως ο Γιόζεφ μετετέθη στους Σταύλους. Το πράγμα έσχολιάστηκε και έκανε το γύρο του στα καφενεία. Και τότε είπαν ότι ή σκηνές του βασιλικού θαλάμου έγειναν γνωστές στην Άμαλία, ή όποια με την έπιμονή της κατόρθωσε να έπιβάλη στο Βασιλέα να γόνηται στη δική της κάμαρα και έπειτα να πηγαίνη στη δική του. Έξ άλλου έπαισε τον Όθωνα να στείλη στην ύπηρεσία των σταύλων τον Γιόζεφ για να μη διαχθή ο έλευινός αυτός ύπηρετής και βρη νέα τροφή ή κακογλωσσία!

Ο Γιόζεφ άρχισε να βρίζη τούς βασιλείς και να διαδίδη διάφορες συκοφαντίες. Τότε ή Άμαλία διέταξε το διευθυντή να τον βάλουν σ' ένα καράβι και να τότε στείλουν στην πατρίδα του.

Αργότερα ή κακογλωσσία άφρησε το Βασιλέα και έπαισε τη Βασίλισσα. Σήμερα ο ένας αυλικός, άθριο ο άλλος ήταν έρωμένοι της. Αφού το καφενείο της «Όραϊας Έλλάδος» ώργισσε με τίς δίδεν σχέσεις της Άμαλίας μ' έναν από τούς στρατηγούς του Άγώνος, άρχισε ν' άσχολήται με τούς έρωτές της και με τον πρωτεργάτη του κινήματος της Γ' Σεπτεμβρίου του Άργεο στρατηγό Καλλέργη. Διάφορες συμπτάσεις έχρησιμοποήθηκαν για να σπείρουν την άσούστη αυτή κατηγορία. Η διαδόσεις έλεγαν ότι ο Καλλέργης (ο όποιος, άς σημειωθεί, είχε γυναίκα την ώραιότητα Σοφία Ρέντη) έπαισε γι αυτό στη δυσμένεια του Όθωνος και διέταχθη ν' άπομακρυνθή από τας Άθήνας.

Μετά τον Καλλέργη, ή κακογλωσσία έδωσε έρραση στην Άμαλία ένα από τούς διαπρεσσότερους πολιτικούς της έποχής. Ο πολιτευτής αυτός, που άντιπροσώπευε, στη Βουλή, τον θερμότερο φιλοβασιλισμό, έγινε χορηγος ο στόχος των άντιπολιτευόμενων, οι όποιοι ήθελαν έτσι να έξηγησουν την άφροσύνη του στο θρόνο.

Στην έπίδρασι της συκοφαντικής αυτής άποστοφάρας πρέτει ν' άποδοθή και ένα έπεισόδιο που άναφέρουν τὰ σκανδαλώδη χρονικά της έποχής: Έλεγαν δηλαδή ότι σ' έναν περίπατο που έκανε ή Άμαλία έφιρκος ως το Παλιό Φάληρο, άκολουθουμένη από το φουστανέλλοφόρο ύπασπιστή της Γαρδικιώτη Γρίβα, ο ύπασπιστής, ζώηρος άνθρώπος του Άγώνος, έξέφρασε τον ένδοξασμό του στη Βασίλισσα με λόγια κάπως θερμότερα από όσα θαόρεπε. Η Βασίλισσα έρριξε στον ύπασπιστή ένα βλέμμα τόσο έκφραστικό, ώστε ο Γρίβας όχι μόνο έσπασε, αλλά και όταν γύρισε στο Παλάτι άρχισε να ύποκρίνεται ότι έχει πυρετό, με παραλήρημα και να μη τον συνερίζονται τί λέη, γιατί είναι πολύ άρρωστος. Η Άμαλία, έκ φθσεως διαβή καρδιά, έκανε πως πίστεψε ως άληθινή την έξηγησι αυτή και είπτε:

— Μά φαίνεται από το χρώμα σας, κύριε Γρίβα, πηγαίνετε να ησυχάσετε. Άθριο θά είσθε καλλίτερα. Χαίρετε!

Ο ύπασπιστής εξακολουθούσε να κατέχη τη θέση του, αλλά προσεχτικώτερος πειά!...

Όλα αυτά όμως ήταν έλευινές συκοφαντίες. Η Βασίλισσα Άμαλία, δύναται να θεωρηθή ως βεβαίωτατον, ότι έπέρασε τη ζωή της άγνη και άσπιλη. Ταρική έξέτασις που έγινε μετά το θάνατό της άπέδειξε, ότι ή άτυχη Βασίλισσα κατέβαινε στον τάφο άνέγγιχτη, όπως ήταν και όταν ήρθε στον κόσμο.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ

ΥΛΗ ΕΚΛΕΚΤΗ ΚΑΙ ΕΠΙ

ΚΑΙΡΟΣ. ΜΕΔΙΧΡΟΜΟΥΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των άλλων περιεχομένων της συγκαταλέγονται και τὰ έξης: «Η τραγωδία του καταδρομικού «Ποιέμιν», «Η νεκρική μασκάς μεγάλων άνδρων», «Οι νάνοι διά μέσων των αϊώνων», «Οι σαράντα πενήντες» πρωτοχρονιάτικο διήγημα του Κοπέ, «Έρωας, χοήμα, αίμα» Ρωσικό διήγημα, «Στο Ντάνονς» διήγημα του Μπορντό, ή «Ιστορία του Καϊτάρο» κλπ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτός δεν βιαζόταν. Και δεν είχε ιδεί καθόλου κείνους τους δύο, κρυμμένους στη γωνία της μάντρας, ούτε όταν, χωρίς να κοιτάξει καθόλου προς τα εκεί, έκλεισε το τζάμι του παραθύρου.

Ο Νίκος τόν εσκόπευε με το πιστόλι του και ψιθύριζε :

— Φώναζε ντέ ! δέ φωνάζεις ;

Μιλιά ή Δώρα, ταιμουνιά.

Φοβόταν πώς αν εφώναζε τόν έραστή της να τή γλυτώσει, ό άντρας της θά πυροβολούσε. Κι' άφησε τόν Εύαγγελάκη, άνύποπτο πάντα, να κατεβή όλο τόν δρομάκο, να βγή στο δρόμο, να στρίψει και να χαθή. Ύστερα γύρισε στο Νίκο. Η άγωνία τήν είχε φουριέσει. Γιατί είχε φοβηθεί άκόμα μην πυροβολούσε ό Νίκος και χωρίς να φωνάζει αυτή. Άλλ' άφου πέρασε αυτός ό κίνδυνος, ή Δώρα έγινε αυθάδης, σαρκαστική, γιά να ξεθυμάνη.

— Και τώρα τί κατάλαβες ; τού είπε. Βεβαιώθηκες Ύστερα ; Δεν ήταν καλύτερα να μείνεις με τήν άμφιβολία ;

— Τι κατάλαβα ! Έκαμε ό Νίκος πού τώρα έστρεψε όλος. Κι' αν μ' αυτό... σκοτώσω έμένα ;

— Κάμε το ! τού άποκρίθηκε άφοβα. Άν σε βαστώ, σκότωσέ με ! Άλλά δεν θά με σκοτώσεις, γιατί, μ' όλ' αυτά, έόν μάγκαζ !

— Εγώ ! Εγώ άγατώ τώρα πιά έμένα ;

— Γιατί λοιπόν δεν με σκοτώνεις ;

— Γιατί δεν σκοτώνω γυναίκες εγώ...

— Ούτε άντρες όμως...

— Α ! τώρα ήθελες να σκοτώσω εκείνον ; Και τί μου φταίει ό άνθρωπος, όταν είχε να κάνει με μία γυναίκα σαν και εμένα ; Κι' εγώ στη θέση του τού ίδιου θάκανα !

Είχαν βγει πιά απ' τή μάντρα και, μιλώντες έτσι, κατέβαιναν σιγά-σιγά τόν δρομάκο. Ο Νίκος είχε κρύψει τόν πιστόλι του. Κι' ή Δώρα είχε άναγκάσει όλη της τήν άταραξία και τήν άκηρησιά.

Ούτε φουριεμένη δεν ήταν.

— Όποτε ούτε μένα, ούτε κείνον, τού άποκρίθηκε. Τί τά κάνει λοιπόν ;

— Έσύ... πού θά πήγαινες τώρα ; τή ρώτησε.

— Εέρεις πολύ καλά. Στής μητέρας μου.

— Όρα ! Νά πές στής μητέρας σου και να μείνεις εκεί. Ούτε τώρα θά σε συνοδεύσω, ούτε ύστερα θάρω να σε πάρω. Μά κι' αν έρθης τού βράδυ μοναχή σου, θά βρής τήν πόρτα τού σπιτιού μου κλειστή. Νά τού έξέρεις !

— Με διαχνεις λοιπόν ; με χωρίζεις ;

— Ναί. Δεν με ρώτησες τί θά κάμω ; Αυτό ! Και μου φαίνεται πώς είναι τó μόνο. Εκείνον, σου είπα, δεν τόν θεωρώ ένοχο γιατί τόν παρέσθες έσύ. Έμένα, σε περιφρονώ όπως σου άξίζει. Και σά-φίνο.

— Τό λές σοβαρά ;

— Άν νομίζεις πως άστεύνομαι... Είχαν φτάσει στο δρόμο. Ο Νίκος είχε πάψει να τρέμει. Ήταν κι' αυτός άτάραχος και γαλήνιος σάν τή Δώρα. Τή στιγμή εκείνη περνούσε ένα μόνιπλο. Ο Νίκος τó σταμάτησε.

Θά πές τήν κυρία στού κ. Πετρόπουλου όδός τάδε, είπε τού άμαξά.

Και γυρίζοντας στη Δώρα :

— Εμπρός ! ανέβα !

Εκείνη ανέβηκε χωρίς μιλιά. Πρίν ξεκινήσει τάμαξί, ό Νίκος έφνε βιαστικά. Πίσω του άκουσε τόν κρότο τού άμαξιού πού έπαιρνε, προς αντίθετη διεύθυνση, τή διαγυμένη. Άλλά δεν έγύρισε ούτε μία φορά να τήν ξαναϊδή. Γιατί ένόμιζε πως γυμνισμένη κι' κείνη προς τó μέρος του, θά τόν έβλεπε...

Σ'.

Όποτε όλα όσα έγιναν εκεί, ήταν σχεδόν τυχαία, έγιναν όπως τάφερε ή όρα κι' ή περίσταση. Μπορούσε δηλαδή να γινόταν άλλα πολύ διαφορετικά. Άν φώναζε άξαφνα ή Δώρα κι' αν έτρεχε ό Εύαγγελάκης να τή γλυτώσει απ' τά χέρια τού άντρός της, βεβαιότατα πού αυτός δεν θά τήν έβραζε ύστερα σ' έν' άμαξί να τή στείλει στη μητέρα της. Η λύση θάταν άλλη.

Ένα μόνο πράγμα δεν μπορούσε να γίνη ποτέ, όπως κι' αν έρ-

χόνταν τά πράγματα : Νά γυρίσουν στο σπίτι τους, ό Νίκος κι' ή Δώρα μαζί, και να εξακολουθήσουν τή ζωή τους. Αυτό τούλάχιστο τώερε : Άν τήν έπαινε με τόν Εύαγγελάκη, θά τήν άφνε. Δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Όσο κι' αν τήν άγαπούσε, όσο κι' αν τήν ήθελε, α ό τó δεν ήταν δυνατό να της τó συγχόρσει. Είχε άρχισεί μάλιστα να τή μισή και μόνο με τήν προπόθεση πως σε λίγο θάχε τή βεβαιότητα της άπιστίας της.

Τίποτ' απ' αυτά δεν ήταν προ-σχεδιασμένο.

Όταν ό Νίκος πήγαινε να τακώσει τή γυναίκα του στο έξοχικό σπίτι, δεν είχε άλλο στο νού του παρά να ιδή, να βεβαιωθή. Τί θάκανε ύστερα, δεν τώερε, δεν τώε σκεφθεί. Η καλύτερα, είχε σκεφθεί πως θάκανε ό,τι τουρχόταν εκείνη τή στιγμή. Κι' εκείνον μπορούσε να σκοτώσει, και τή Δώρα, και τούς δύο, ή να σκοτώσει α-τός. Μπορούσε άκόμα να τόν σκοτώνει κι' ό Εύαγγελάκης. Γι' αυτό κυρίως είχε πάρει κείνο τόν πιστόλι : να τώρη-σμοποιήσει τούλάχιστον σε μία άμυνα.

Μονάχος, απ' τούς πιο έρμους δρόμους, γύρισε στο σπίτι του.

Ήταν πιά βράδυ. Η μητέρα του δεν είχε βγει. Κι' άπόρρισε πολύ πού τόν είδε να γυρίζει τόσο κορίττα απ' τó συνηθισμένο και χωρίς τή γυναίκα του.

Τί τήν έκανες τή Δώρα ; τόν ρώτησε.

— Τήν έκανα ό,τι της έφερε ! άποκρίθηκε άμέσως κι' άδίστακτα ό Νίκος.

Η Ζατούραϊνα τόν κοίταζε με άπορία και σχεδόν με τρόμο. Γιατί κατάλαβε εύθες πως αυτό δεν ήταν άσέτο.

— Τι με κοιτάς ; έξακολούθησε κείνος. Αυτό σου λέω ! Η Δώρα είχε φίλο ! Τήν έπιασα μαζί του ! Και τήν έδιωξα ! Άκουε ; Τήν έδιωξα !

Η Ζατούραϊνα κόνεψε να λιγοθυμήσει. Μά ό Νίκος τή συνέφερε με φωνές :

— Α, γιά να σου πώ ! Σηκώσε θάχω τώρα με σένα, ένθ' δεν είχε ούτε με τή Δώρα, ούτε με κείνον !...

Είπε περιττό ! Τελείωσαν όλα μια χαρά. Κι' δεν είχε κανένα δυστύχημα. Θά τή χωρίσω και θά πάρω άλλη. Ούτε παιδιά, να πής, έχουμε γιά να τó συλλογισθούμε, ούτε ό γέρο-Πετρόπουλος θάπατήσει άμέσως τήν προίκα.

Ύστερ' απ' αυτό... θά τού δώσω όσα θέλω εγώ κι' όταν θέλω. Λοιπόν τί ; Γιατί τώρα τάχα θά κάμεις ; Γι' τήν άτιμία ; Τήν ξεπλύναι. Δεν είμαι άτιμος όταν ή γυναίκα μου είναι άπιστη ; φτάνει να τή διώξω. Δεν εί-νται !

Η μητέρα, στήν άρχή, είχε φοβη-θεί γιά τó γιό της. Γιατί ήξερε, ή δυ-στυχημένη, πόσο άγαπούσε τή Δώρα του. Βλέποντας όμως πως αυτό δεν τούκανε καμιά φοβερή έντύπωση και πως είχε πάρει κιόλα τήν άποφασή του, άφησε κατά μέρος τής λιγοθυμίας.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

Ο λόγος αυτός ξαναγύρισε τó Νίκο στα περαμένα. Ξαναθυμή-θηκε τó «φώνισες από σβέρο» τού γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

ζε, άρχισε να τού λέη πως έκανε πολύ καλό, να τού κατηγορή τήν «παλιогυναίκα» και να τού ζητά πληροορίες και λεπτομέρειες.

Κάθισε λοιπόν ό Νίκος και, με μεγάλη ψυχραιμία, τής διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τού Εύαγγελά-κη, από τότε πού έπιασε τή φωτογραφία του στο βιβλίο της Δώρας, ως σήμερα πού έπιασε τήν ίδια στο έξοχικό σπίτι μαζί του. Η Ζατούραϊνα, έπειτα, — και τού ξανάπε να τή χωρίσει. Έπειτα επά-σθεσε :

— Είδες λοιπόν τί δικό πού είχε ό πεθερός σου να πή όσα είπε κείνη τή βραδιά πού ξεπορτίσαστε !... Μά τί περιμένεις και νά άπό χωρίται πού ξελόγιασε τόν άρραβωνιαστικό της άδερφής της ;

σθηκε τó άδικο πού είχε κάνει στήν πρώτη του άρραβωνιαστική. Νά τήν άφήσει μάρμαρο τήν ήμερα τού γάμου, ντυμένη νύφη, και να φύγη με τήν άδερφή της !... Και ψιθύρισε :

— Αλήθεια !... Τό κρίμα της Έλένης !... Τό κρίμα της Έλένης ! Αυτή ή άνάμνηση, αυτή ή συναίσθηση, τόν έκαμε να έγκατε-ρήση άκόμα περισσότερο στη δυστυχία του. Τή θεωρούσε σά μία τι-μωρία πού τού άξίζει. Κι' είπε μέσα του πως χωστούσε να τήν ύπο-μείνη σάν άντρας.

Σάν άντρας, ναί.

Άμιγλος πιά, —μά κι' ή μητέρα του είχε σωπάσει, — σηκώθηκε, σιάχησε, φρεσκαρίστηκε, πήρε τó καπέλο του.

— Πού θά πάς ; τόν ρώτησε ή Ζατούραϊνα.

— Θά πάω να διασκεδάσω, να ξεσκάσω ! τής άποκρίθηκε. Δεν είμαι νέος και ελεύθερος τώρα ; Λοιπόν άσε με !

Και γέλασε.

— Σάφινω, ψιθύρισε ή μητέρα κοιτάζοντάς τόν έταστικά. Μόνο να μην κάνεις καμιά τρέλα...

— Μη φοβάσαι ! τής άποκρίθηκε σχεδόν φαιδρά. Ούτε κείνον θά πάω να βρω, ούτε κείνη. Γιά μένα δεν υπάρχει πιά κανένας. Θά διασκεδάσω ! Θά διασκεδάσω τώρα, τελείωσε !

Και βγήκε. Η μητέρα του τόν πήγε ως τή σκάλα.

Στό δρόμο, καθώς τραβούσε γιά τήν όδον Σταδίου, — λογάριζε να γεμιάσει σε κανένα ρεστοράν, — συλλογίσθηκε να γράψη ένα γράμμα της Έλένης πού έκείνες τής ήμέρας ίσα ίσα είχε γυρίσει, έ-τ' όν άνδρα της από τήν Εύφωτη και πού δεν τήν είχε ξαναϊδεί σά μία μιλία του από τότε. Γιατί ό σύγαμρός του, ό άξιωματικός, είχε πάει με άποστολή στη Γερμανία και τó ταξίδι τού γάμου τούς πα-ρατάθηκε. Θάγραφε λοιπόν της Έλένης γιά τήν άπιστία της Δώ-ρας ; και θά τής ζητούσε συγχώρηση ύστερ' από τή δίαια, αυτή τ'ωμο-ρία πού τόν βοηζε. Κι' άφου έστειλε πιά κι' αυτό τó έξαιρετικό γράμμα, θά τά ξεχούσε όλα, όλα, και θά ήσυχάζε. Θά ξαναρχίζε τή ζωή του απ' τήν άρχή. Και θάταν προσεκτικός να μην «φωτισή» πάλι από σβέρο... και πού πάντων να μην άδικήσει κανένα και καμ-μιά γιά να ευτυχίση αυτός...

Μήτρε στόν «Άβερωφ», εκάθισε μονάχος του σ' ένα τραπέζι, έφραγε με όρεξη και ήπιε όσο δεν έπινε συνήθως. Είχε ύποβάλει στόν εαυτό του πως έπρεπε να διασκεδάσει και με τήν αθυροστομία αυτή έβρισκε τή δύναμη και τήν όρεξη. Μόνο φίλους δεν ήθελε κοντά του. Κι' όσους άπάντησε στο δρόμο και στο ρε-στοράν, τούς άπέφυγε.

Μετά τó γεύμα, κατέβηκε στήν Όμόνοια πεζός κι' από κει πήρε άμαξί, γιά να πάη σ' ένα σπίτι στη Βόδη. Στο σπίτι αυτό κα-τοικούσε μία καλή κυρία με τήν κόρη της πού ήταν ή τελευταία του φιλενάδα. Δεν τά είχε χαλάσει μαζί της ποτέ, αλλά δεν ξανα-πήγε από τότε πού έρωτεύθηκε τή Δώρα. Κι' ήθελε να πάη άποψε να τή βρή και νάναυαση ή φίλια μαζί της. Ένόμιζε πως ήταν ό καλύτερος τρόπος γιά να ξεχάσει, να παρηγορηθή, άκόμα και γιά να εκδιχθή...

Οι δύο γυναίκες, μόλις είχαν φάει, έτοιμαζόνταν γιά τόν κινη-ματογράφο. Άλλ' άμα είδαν τόν Νίκο, χάρηκαν πολύ και προτί-μησαν να μείνουν στο σπίτι μαζί του.

— Πώς ήταν τοίτο, καλέ !... Τί έγινες !... Έτσι λοιπόν, άμα παντρευτή κανείς, ξεχνά όλον τόν κόσμο !

— Έτσι ! άποκρίθηκε ό Νίκος. Άλλά εγώ τώρα ξεπαντρεύ-θηκα. Και τόν ξαναθυμήθηκα.

— Μίλα καλέ ! Χώρισε τή γυναίκα σου ;

— Τώρα πιά !

— Άλλο τοίτο πάλι !

Κι' οι δύο γυναίκες έβαλαν τά γέλια. Η Κάκια προπάντων γε-λούσε τόσο φαιδρά, τόσο ολόφωνα, πού ό Νίκος κινιεύθηκε από άληθινή ευθυμία. Γελούσε τώρα κι' αυτός γιά τó χωρισμό, σάν να τού είχε συμβεί κάτι εύχάριστο, ένα ευτύχημα.

— Ζήτη ή ελευθερία λοιπόν, έ ;

— Μά είχε ζητήσει ; Έσύ, καθήμε, πήγες να σκλαβωθείς τόσο νέος !... Δεν ήταν καλύτερα πρώτα πού, όταν ήθελες, είχες τήν Κάκια κι' όταν σου κάλυψε, τής έκανες άπιστία με τή Λιλή ;

— Αλήθεια, τί γίνεται ή μικρή Λιλή ;

— Α, ή Λιλή παντρεύτηκε.

— Πήρε τó φοιτητή πού άγαπούσε ;

— Ακριβώς ! Άλλ' άφου έγινε δικηγόρος.

— Έσύ, Κάκια ; έντελως ελεύθερη άκόμα ;

— Ό, έντελως ! Δεν σκλαβώνομαι εγώ, τελείωσε !

— Κι' ό γέρος σου... πλάττει ;

— Χτύπα εύλο !... Ό, μ' αν δεν ήταν κι' αυτός, τί θά γινό-μουν ; Όι νέοι, βλέπεις, μ' άφίνουν και παντρεύονται.

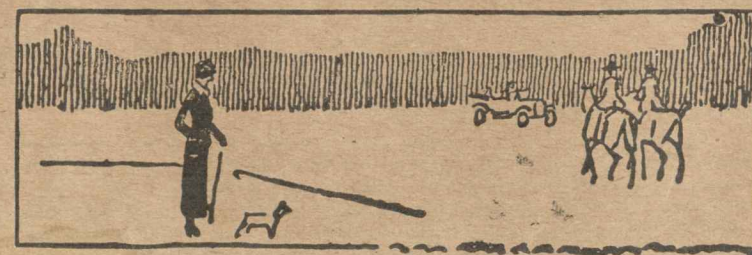
— Ξεπαντρεύαστε όμως και ξαναγυρίζουμε, χά, χά, χά !

— Χά, χά, χά !

Γελούσαν τρέλα. Είχαν καθίσει στη τραπέζα. Κι' ή κυρία Άγλαΐα πήγε να βάλη νερό γιά να κάνει τσάι.

Η Κάκια, είχε άκριβώς τήν ηλικία της Δώ-ρας. Ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, με άνα-τροφή, με πιάνο, με σ' έ. Η μητέρα της, λιγάκι άμαρτωλή σά νιάτα της, — άφ'ότου μάλιστα έ-μινε χθού, — είχ' επιτρέψει στήν κόρη της από πολύ νωρίς ν' άκολουθήσει τó δρόμο τού δικού της.

Η Κάκια μάλιστα έλεγε και πως τήν είχε σπρώ-ξει. Τό βέβαιον είναι πως όταν τή γνώρισε ό Νί-κος άπόφα να τόν φίλο, δεν ήταν παράδειξη χο-ρών κοριτσόπουλου κι' όμοιος ειχεδού — τρεις φίλους «καλούς», είχε και τόν πλούσιο έξεινογόρο πού τή διατηρούσε με μεγαλοπρέπεια. (Άκολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Κ.

Δεν υπάρχει έκλεκτή δεξίωση πού να μην είνε παρούσα, ευ-τυχώς ό,τι είνε τύπος ιδανικής και λεπτοτάτης ώραίότητος, ώστε ή εμφάνισή της να είνε έκτάκτως διακοσμητική και πολύ εύχάριστη. Τήν διακρίνει στανία άβρότης, και ή όμιλία της πολύ τετατή και συγκρατητική. Συγκαταλέγεται μεταξύ των πλέον φανταστικών δια-σώτιδων τού μπιριζέ και πολύ συμπληρωτική και έπομένως περιζή-τητη όσο δεν φαντάζεται κανείς. Τό καρόν της συμπεριλαμβάνει κα-θημερινώς 5-10 σαντινού γιά δεξιώσεις μπιριζέ, ραούτ, μαστίχα, τσιγιά, εκδρομές. Πάντοτε ντυμένη κομρά και καλαισθητά, ή άση-μενία της κόμη συνδιάζεται άρμονικά με τής κοκκίτιες μαύρες τουαλέττες της. Είνε ώραισιότατη, μητέρα, ώραϊον νύον.

Η Μοντάν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθές χορευτική δεξίωση παρά τω κ. και τή κ. Λίτσα. Αϊθουσία καλαισθητά. Ένα πολύ μεγάλο χόλλ χρησιμοποιεί γιά χορευτικών τεραϊν στη ζωροτάτη νεολαία.

— Τό σύνθημα τού άντραίν διδει ή δις Κάρι Λίτσα φέρουσα τουαλέττα από κόκκινες μουσελίνας, τόνον ταιριαστή με τόν σπά-νιον τύπον τής ώραίας κροσλής.

— Τ'ότ' πλάντ ζωροτάτη. Τουαλέττες ζωροόχοιμες, σιλουέττες σβέλτες, χαριτωμένες χορευτικές, σύνολον πολύ εύχάριστον.

— Άπό τής πλέον χαριτωμένης ήσαν αϊ δεσποινίδες Μαριέττα Η-λιάσκου τουαλέττα κόκκινη, δις Μ. Αξελού άγαλματώδους ώραί-ότητος με μπλέ, δις Σακοράφου με μπλέ-ρούα, δις Μιταντση ρόε, δις Άλ. Μεταξά κόκκινα, δις Λοβέρδου πράσινα, δις Ήσαϊα μαύρα, δις Θεολόγη κόκκινα.

— Μεταξύ των κυριών κ. και κ. Στ. Πεσματζόγλου πολύ πι-κάντικη με λευκή και μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Κυριακού μαύρα, κ. και κ. Γ. Κυριακού μαύρα με φράνζ, κ. και κ. Στρατήγη, κ. και κ. Κάμπεριστα κ. ά.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτη πολυπληθέστατη και ζωροτάτη χορευτική δεξίωση παρά τω στασηγώ και τή κ. Ζιόρα, ώραί-οτατα και πολύ εύχρηστο αϊθουσία. Η κυρία Ζιόρα έδεχτο τούς κεκλη

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

ΤΟΥ W. VON OESTÉREN

Όλοι στη μικρή πόλη εξέσαν την μεγάλη αγάπη που έτρεφε ο Βέρντ για την "Ινζ" τη μικρή του γυναίκα, γι' αυτό κανείς δεν άπορησε όταν είδαν την άπειρη οδύνη που του προκάλεσε ο θάνατός της. "Υστερ" απ' το μεγάλο αυτό δυστύχημα άρχισε να ζή μόνος κι' αποτοαβηγμένος απ' όλους και δεν τον ένοιαζε ούτε για το σπίτι του, ούτε για το μαγαζί του. "Ένας υπάλληλός του του-ζελψε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και αυτός ούτε καν τον έμνησε αλλά εξακολουθούσε να ζή την ίδια απομονωμένη ζωή. Τότε κάποιος από τους φίλους του παρεκάλεσε μια παλιά φίλη της πεθαμένης "Ινζ", την δεσποινίδα Άννα, να πάη να μείνη μαζί του και να τον περιποιηθεί στη μοναξιά του.

Η Άννα ήτανε ένα πιστό και τίμιο κορίτσι, που δεν άφησε την άρρωστη γυναίκα του ούτε μια στιγμή μονάχη, αλλά την περιποιήθηκε ως την τελευταία της στιγμή.

Τόσο δε αρρόντιζε τώρα και γι' αυτό, που σιγά, σιγά τον έκανε να ξεχάση τον πόνο του και ν' άρχισαν να κοιτάζει τη δουλειά του, το σπίτι του και προ πάντως τον εαυτό του, που τόσο πολύ τον είχε παραινέσει. Μια μέρα όμως η Άννα του είπε: «Κύριε Βέρντ, τώρα που γίνετε καλά και είστε πάλι σε θέση να ζήσετε μονάχος σας, πρέπει να σάς αφήσω. Χαίρετε!» Αυτός της έπιασε το χέρι της και και αφού το φίλησε της είπε με τρεμουλιαστή φωνή: «Άννα, σάς ευχαριστώ πολύ!» Το βλέμμα του όμως που την κυτούσε βαθεία στα μάτια της, σαν να ήθελε να δει μέσα σ' αυτά την ψυχή της, της έλεγε πολύ περισσότερα απ' τα λόγια. Αυτή όμως έγινε κατακόκκινη, τράβηξε σιγά το χέρι της απ' τα χέρια του και του είπε: «Ό,τι έχω να πω για χάρη της πεθαμένης, τώρα πρέπει να σάς αποχωρήσω!» Εκείνος της ξανάπιασε το χέρι και κρατώντας το σφιχτά της είπε: «Μείνετε Άννα, αν όχι για μένα, γάρν της πεθαμένης φίλης σας. Όχι, δεν μένετε; γιατί; αφού έσείς είστε η ατία που έγινα και πάλι καλά;» Αυτή όμως του απάντησε: «Ναι, σ' έναν άρρωστο ή γυναίκα είναι η αδελφή του, σ' έναν ήλιο όμως μόνο η γυναίκα του ήμπορεί να είναι!» Αυτός κατέβασε λυπημένος το κεφάλι του και την άφησε να φύγη. Σ' ένα μήνα όμως πήγε μια μέρα στο φτωχικό της σπιτί και της είπε: «Άννα, δεν μπορώ πια να ζήσω χωρίς εσάς! Θά ξαναρωστήσω και θά γίνω όπως ήμουν μετά το θάνατο της "Ινζ", πριν έλθετε σεις σπίτι μου!» Αυτή κοκκίνισε, τα μάτια της γεμίσανε δάκρυα κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Αυτό το ίδιο ποσό άφαισε και αγαλιαζόντας την της έδωσε ένα φιλί στα χείλη. Κι' όταν δούσε από μια όρα έτοιμίστηκε να φύγη της είπε: «Τώρα που ξέρω πως μ' αγαπάς κι' εσύ και θά γίνης μια μέρα δική μου, τώρα μπορώ να ζήσω και να εργασθώ χωρίς να ξαναρωστήσω. Μόλις δε θά κλείση ένας χρόνος απ' το θάνατο της γυναίκας μου θά πάω σπίτι μου και θά γίνης γλυκεριά μου γυναίκα. Πες μου όμως από πότε μ' αγαπάς;» Η Άννα κατέβασε ντροπαλή το κεφάλι της και αφού δί-στασε λιγάκι του είπε, με κλαψιάρικη φωνή: «Από τότε που σ' αγαπώ!»

Τυφλώντας σπύτι του σκεπτόταν την Άννα, που τον αγαπούσε τόσο χρόνια, ήτανε η καλλίτερη και η πιο πιστή φίλη της γυναίκας του, τον έβλεπε κάθε μέρα κι' όμως φύλαγε βαθειά μέσα στην καρδιά της την αγάπη της γι' αυτόν, χωρίς να την φανερώση σε κανέναν. Και θά σιωποσεάκαμα αν δεν πέθαινε η γυναίκα του. Η εξομολόγησις αυτή τον συγκινούσε πολύ!

«Ένας χρόνος και ένας μήνας πέρασε, απ' την ημέρα του θανάτου της "Ινζ"... Τότε η Άννα έγινε η δεύτερη γυναίκα του Βέρντ.

Κανένας δεν βρέθηκε στη μικρή πόλη που να μην ευχαριστήθη απ' αυτή την είδηση. Όλοι λέγανε: «Έκαμε πολύ καλά που την παντρεύτηκε, της χάρισε τόσο ευγνωμοσύνη κι' αυτήν μόνο έφερε να πάη!» Οι δε φίλοι κι' γείτονές του πάλι λέγανε:

«Αυτό δεν είναι δεύτερος γάμος, είναι σαν να βρήκε πάλι τη πρώτη του γυναίκα!»—Κ' έτσι περνούσε ήσυχά ο καιρός και ζούσανε οι δύο τους μια ζωή άσυντρίστη και γεμάτη ευτυχία.

Μια νύχτα αποκοιμήθηκε κοντά της.

Την κοιτούσε βαθειά στα μάτια της...

Δυστυχώς όμως σ' αυτόν τον κόσμο η ευτυχία δεν είναι αιώνια. "Υστερ" από τέσσερα χρόνια και δυό μήνες η Άννα άρρώστησε βαρεια. Και ο γιατρός έλεγε σ' έναν γείτονα, κουνώντας το κεφάλι του: «Περίεργο, η ίδια άρρώστεια που είχε και η πεθαμένη!»

Αυτό το κατάλαβε και ο Βέρντ. Νύχτα και μέρα καθότανε δίπλα στο κρεβάτι της άρρωστης Άννας, άπελπισμένος. Η άρρωστη, άναμμένη απ' τον πυρετό και με κλειστά μάτια πάλευε με το χάος. Κάθε τόσο άνοιγε τα μάτια της και κύτταζε φοβισμένη γύρω της. «Ένα μεγάλο μυστικό τυραννούσε τη ψυχή της και στα παραλήρηματά της ανάφερνε συχνά το όνομα της "Ινζ". Ο Βέρντ προσπαθούσε να την παρηγορήσει με λόγια γεμάτα αγάπη και παρηγοριά και δεν ήξερε αν αυτή τον άκουγε και έννοιωθε τα λόγια του. Μόνο μια μέρι είχε στο μυαλό του, πως να σώση την αγαπημένη του! Κάθε λίγο της έλεγε: «Άννα, δεν με γνωρίζεις; Άννα, μ' αφήσε!» Άννα όμως, θέλει τίποτε!

Αυτή όμως έγινε κατακόκκινη, τράβηξε σιγά το χέρι της απ' τα χέρια του και του είπε: «Ό,τι έχω να πω για χάρη της πεθαμένης, τώρα πρέπει να σάς αποχωρήσω!» Εκείνος της ξανάπιασε το χέρι και κρατώντας το σφιχτά της είπε: «Μείνετε Άννα, αν όχι για μένα, γάρν της πεθαμένης φίλης σας. Όχι, δεν μένετε; γιατί; αφού έσείς είστε η ατία που έγινα και πάλι καλά;» Αυτή όμως του απάντησε: «Ναι, σ' έναν άρρωστο ή γυναίκα είναι η αδελφή του, σ' έναν ήλιο όμως μόνο η γυναίκα του ήμπορεί να είναι!» Αυτός κατέβασε λυπημένος το κεφάλι του και την άφησε να φύγη. Σ' ένα μήνα όμως πήγε μια μέρα στο φτωχικό της σπιτί και της είπε: «Άννα, δεν μπορώ πια να ζήσω χωρίς εσάς! Θά ξαναρωστήσω και θά γίνω όπως ήμουν μετά το θάνατο της "Ινζ", πριν έλθετε σεις σπίτι μου!» Αυτή κοκκίνισε, τα μάτια της γεμίσανε δάκρυα κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Αυτό το ίδιο ποσό άφαισε και αγαλιαζόντας την της έδωσε ένα φιλί στα χείλη. Κι' όταν δούσε από μια όρα έτοιμίστηκε να φύγη της είπε: «Τώρα που ξέρω πως μ' αγαπάς κι' εσύ και θά γίνης μια μέρα δική μου, τώρα μπορώ να ζήσω και να εργασθώ χωρίς να ξαναρωστήσω. Μόλις δε θά κλείση ένας χρόνος απ' το θάνατο της γυναίκας μου θά πάω σπίτι μου και θά γίνης γλυκεριά μου γυναίκα. Πες μου όμως από πότε μ' αγαπάς;» Η Άννα κατέβασε ντροπαλή το κεφάλι της και αφού δί-στασε λιγάκι του είπε, με κλαψιάρικη φωνή: «Από τότε που σ' αγαπώ!»

Τυφλώντας σπύτι του σκεπτόταν την Άννα, που τον αγαπούσε τόσο χρόνια, ήτανε η καλλίτερη και η πιο πιστή φίλη της γυναίκας του, τον έβλεπε κάθε μέρα κι' όμως φύλαγε βαθειά μέσα στην καρδιά της την αγάπη της γι' αυτόν, χωρίς να την φανερώση σε κανέναν. Και θά σιωποσεάκαμα αν δεν πέθαινε η γυναίκα του. Η εξομολόγησις αυτή τον συγκινούσε πολύ!

«Ένας χρόνος και ένας μήνας πέρασε, απ' την ημέρα του θανάτου της "Ινζ"... Τότε η Άννα έγινε η δεύτερη γυναίκα του Βέρντ.

Κανένας δεν βρέθηκε στη μικρή πόλη που να μην ευχαριστήθη απ' αυτή την είδηση. Όλοι λέγανε: «Έκαμε πολύ καλά που την παντρεύτηκε, της χάρισε τόσο ευγνωμοσύνη κι' αυτήν μόνο έφερε να πάη!» Οι δε φίλοι κι' γείτονές του πάλι λέγανε:

«Αυτό δεν είναι δεύτερος γάμος, είναι σαν να βρήκε πάλι τη πρώτη του γυναίκα!»—Κ' έτσι περνούσε ήσυχά ο καιρός και ζούσανε οι δύο τους μια ζωή άσυντρίστη και γεμάτη ευτυχία.

Γιατί σκότωσε την Άννα, τη δεύτερη γυναίκα του, —ο Βέρντ ποτέ του δεν το κατάλαβε. Μετάφρ. Ν. Κράλλη

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

— Αυτό μόνο. Μά έχω στους σταύλους μου δυό άλογα, τα όποια θά θέσω στη διάθεσή σας. Σε μια όρα θά βρίζατε όποτε θέλετε στην Τουράιν. Έμπρός λοιπόν! φτάνουν τα λόγια. Αόμοιο τώρα για τον πόνο ντ' Βουά-Βουρδόν.

Ο Φλορεστάν αντιστάθηκε λίγο για τα μάτια, έπειτα όμως είπε:

— Πάμε, κάνετε με ότι θέλετε! Σας παραδίδω το σώμα μου και το πνεύμα μου.

Μεσημέρι σήμανε, όταν ο Φλορεστάν έφτανε με το σύντροφό του στον πύργο ντ' Βουά-Βουρδόν, που ήταν όρατο έξοχικό σπίτι, χωρίς πολυτέλειες. Κάθε άνεσις όμως όλησε εκεί. Τρεις ύπνερτες, δυό άλογα και έξη σπάνια σκυλιά, ό τήρχαν εκεί. Ο μαρκήσιος τα έδωσε όλα αυτά στη διάθεσι του υποκόμητος.

Κατά τη μία κήληταν πάλι στο τραπέζι. Ο δρόμος, παρό το πρόγευμα του καπνίστου, τους είχε άνοιξει την όρεξη. Η γαλήνη, ή φαιδρότης, ή άφροντιστία, βελούσαν εκεί.

Θά έπρεπε να ζή κανείς πολύ εύχρηστα, σ' αυτό το κόσμο και ο Φλορεστάν δεν ξαφνίστηκε καθόλου όταν ο Βουά-Βουρδόν του είπε πως είχε περάσει εκεί τα τρία τέταρτα της ζωής του. Ο Βουά-Βουρδόν, ός το ποίμε από τώρα, έπειθετο χωρίς καμιά ντροπή.

Το σπύτι αυτό άνηκε σ' ένα πλούσιο ευγενή και το είχε νοικιάσει για έξη μήνες.

Μετά τα έπιδόρπια, ο Βουά-Βουρδόν έπρότεινε στον Φλορεστάν να κάνουν ένα περίπατο έριπτοι. Ξεκίνησαν κι' ός το βράδι ξάλασαν μέσ' απ' δάση και λίμνες. Ο μαρκήσιος έδειχνε στον υποκόμητη ένα προς ένα τα χωριά, τους πύργους και τις λίμνες που συναντούσαν στο δρόμο τους. Έίταν ανέγκντλητος καθώς του διηγείτο διάφορα ανέκδοτα και ιστορίες.

Και ο Φλορεστάν τον άκουγε χαμογελώντας, γεμάτος χαρά, γιατί νόμιζε πως τα βάσανά του άρχιζαν να τελειώνουν.

Η ήμερα πέρασε γρήγορα. Και το σκοτάδι άρχισε να πέφτει.

— Άλήθεια, ρώτησε ο Φλορεστάν, όα' αυτά τα θανμίσια δάση είναι δικά σας;

— Αχ! υποκόμη μου! πολύ θά ήθελα. Άλλ' αλλοίμονο, δεν είναι δικά μου. Είναι ιδιοκτησία του πλουσιότερου άρχοντος της επαρχίας του κόμητος Γουερενδού της Θούνης.

Ο Φλορεστάν άκούγοντας αυτό το όνομα κουνήθηκε ξαφνιασμένος.

— Γνωρίζετε τον κόμητα; ρώτησε.

— Όχι, αλλά διά μέσου ενός έπιστάτου του μου παρεχώρησε την άδεια να κινήσω στα κτήματά του.

— Α!

— Έξ' άλλου ο κόμης κατοικεί πολύ λίγο στον πύργο του Άγιου Άμάνδου που είναι έδω κοντά, και ό όποιος είναι ή προσφιλης διαμονή της κομήσης.

Ο Φλορεστάν έγινε κλωμός.

— Και τώρα έδω βρίζεται ή κόμησα; ρώτησε.

— Ναι, έφτασε χθές καθώς μου είπαν. Τί όλοφιά αλήθεια, υποκόμη. Πολλές φορές περιδιαύει έριπτος έδω και αν διατρέξετε λίγο το δάσος είμαι βέβαιος πως θά τη συναντήσετε.

Ο Φλορεστάν άφησε να γείρη το κεφάλι του προς το σπήθος του και ο Βουά-Βουρδόν, όστις το άντελήφθη αυτό, χαμογέλασε σκληρά.

Έτι δύο λεπτά οι δύο φίλοι περπατούσαν σιωπηλοί.

— Νά ό πύργος του Άγιου Άμάνδου! είπε έξαφνα ο μαρκήσιος.

Και με το μταστουίνι του έδειξε πάνω από το δρόμο ένα μεγαλοπρεπή όγκο από πύργο, τείχη και έξώστες.

— Πραγματικό φρούριο! είπε ο υποκόμη.

— Το όποιο σε πολλές πολιορκίες αντιστάθηκε! άπάντησε ο μαρκήσιος.

Άλλαξαν δρόμο και ο μαρκήσιος άρχισε να πλέκη το έγκώμιον του πύργου. Άλλά του κάκου, γιατί ο Φλορεστάν δεν τον άκουγε πιά, ό νοις του είχε πετάξει προς τη δολοφία και μια βαρεία μελαγχολία είχε άπλωθει μέσ' στην καρδιά του. Από τη στιγμή εκείνη ο υποκόμητος έγινε άμλητος.

Όταν, ύστερ' από λίγο, άρου έγγύμναν στην έπαύλη, ο μαρκήσιος Βουά-Βουρδόν που όλη την όρα εξέσπεε κυρτά με τα βλέμματα του τη φρεσιγονία του Φλορεστάν, του είπε με σοβαρό ύφος:

— Υποκόμη, δεν μου έατρέκεται να σάς ρωτήσω, μήτε να ζήτηση να μάθω χωρίς να το θέλετε σεις τα μυστικά της ζωής σας. Ότόσο ή κατάσταση σας με κάνει να λυπούμαι. Από μερικές φράσεις που σάς έξέφυγαν το πρωί, νομίζω πως κατάλαβα το μυστικό της θλίψής σας. Μου φαίνεται ότι το μέλλον σάς άνησυχεί και ή σημερινή σας οικονομική κατάσταση δεν είναι και τόσο εύχρηστος. Γι' αυτό, αγαπητό μου παιδί, έχω να σού προτείνω κάτι.

Έγώ είμαι πιά γέρος και ότε συγγενείς, ότε και στενούς φίλους έχω... Μείνε κοντά μου και έχω θά προσπαθήσω ν' αναληρώσω όσο μπορώ καλλίτερα τον πατέρα που έχασες... Μετά το θάνατό μου θά βής στα κιβώτιά μου άρκετά χρήματα για να μπορέσης να ζήσης παντού όπου θέλεις ζών ευπατρίδου.

Η καρδιά του υποκόμητος πήγε να σπάη από τη συγκίνησι και έτρεξε ν' αγαλιάσει το μαρκήσιο.

— Α! φώναξε, είσθε χωρίς άλλο ό ευγενέστερος και ό αγαθότερος των ανθρώπων. Με συγκινείτε τόσο πολύ όστε δε μπορώ να σάς εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου.

Ο Βουά-Βουρδόν προσεπλήθη πως είχε συγκινηθεί κι' αυτός κι' έκανε πως σκουπίζει ένα δάκρυ.

— Μήπως δεν δέχεσαι την πρότασή μου; ρώτησε.

— Φίλε μου, στέναζε ο Φλορεστάν, το πάθος από το όποιο πάσχω έχω είναι αγιάτρευτο. Μήτε σεις, μήτε κανείς άλλος στον κόσμο ύποτει να με θεραπεύση.

Το πρόσωπο του Βουά-Βουρδόν έγινε σκεπτικό και γλυκό.

— Έτσι λοιπόν, είτε, ή άπελπισία σας δεν προέρχεται από την ατία που υπέθεσα έχω!

— Όχι, όχι, φίλε μου. Δεν είναι, πιστεύατε με, οι οικονομικές δυσκολίες, εκείνες που με καταβάλλουν. Είμαι φτωχός βέβαια, είμαι άσχημος... Άλλά αυτό δεν έχει καμιά σημασία!... Θά με περιφρονούσατε αν παρενοούην για τη φτώχεια μου αντί να παλαίψω με την τύχη... Και όμως δεν έχω πιά καμιά φιλοδοξία, μου έχει λείψει ή θέλησις, και ή ενεργητικότητα, κοντεύω να γίνω τρελλός, ναι, τρελλός!...

Και χωρίς να κάνει κανένα λόγο για τη κόμησα ό υποκόμης περιέγραψε ζωηρά το έρωτικό πάθος του.

Όταν έτελείωσε ό μαρκήσιος άνέννευσε δυνατά.

— Αυτό λοιπόν είναι το τρομερό μυστικό σας: είτε με φαιδρότητα. Μία γυναίκα... Ένας έρωας... Μά την άλήθεια, με είχατε φοβιστεί... νόμιμα για μια στιγμή ότι έπρόκειτο για σπουδαία πράγματα.

Και άδειασε το ποτήρι του.

— Έως!... ξανάτε ό υποκόμης θλιμένος. Δεν μ' ένοιώσατε, μαρκήσιε. Έδω δεν χωράει άλλη λύσις: ή πρέπει αυτή ή γυναίκα να γίνη δική μου ή να πεθάνω.

— Θά γίνη δική σας, σάς βεβαιώ! και δεν θάποδάνετε.

Μά αυτή άνήκει στην ύψηλότερα άριστοκρατία της Φλάνδρας.

— Πόσον χρόνον είστε, υποκόμη; ρώτησε ό μαρκήσιος ήνθύνοντας τους ώμους.

— Τριάντα.

— Και τί ανάγκη έχετε τότε; Είσθε νέος, ζώηρος, πνευματώδης, όρατος. Τι άλλο θά ζητούσε και μια βασίλισσα άκόμη;

— Μά αυτή λατρεύει το σύζυγό της!

— Όλες οι γυναίκες λατρεύουν το σύζυγό τους έως ότου αγαπήσουν κανέναν άλλο.

— Α! φώναξε ό υποκόμης, αν σάς έλεγα τόνομά της δεν θά τά λέγατε όα' αυτά.

— Περιττόν! άπάντησε ο Βουά-Βουρδόν από την ένθουσιόδη περιγραφή της κατάλαβε ότι είναι ή κόμησα της Θούνης.

Ο Φλορεστάν αναπλήρωσε στη θέση του.

— Όποτε την ένοιώσατε! φώναξε.

Μια φλόγα έλαμψε μέσ' στα μάτια του, ή όποια άμέσως έσβησε. Έκρυψε έπειτα το χλωπό πρόσωπό του μέσα στα χείρα του και είπτε:

— Σας παρακαλώ, άς αλλάζουμε κουβέντα.

— Όχι... μά το Θεό, όχι! άπάντησε ο Βουά-Βουρδόν. Είπε ότι θά πεθάνη και έχω δεν θέλω να πεθάνη; για μια γυναίκα...

Και άρχισε να κόρη βόλτες μέσα στο δώματι.

— Έρσσαν μάλιστα, έξηκολούθησε, θά γίνη δική σας όποτε θέλησετε.

Ο Φλορεστάν σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε το φίλο του με περιέργεια.

— Ναι, όποτε θέλητε! ξανάτε εκείνος; δυνατά. Είτε αύριο, είτε σε δέκα μέρες, είτε σ' ένα μήνα.

Ο Φλορεστάν χαμογέλασε μικρά.

— Καλά, φιθύρισε, προεβλήσατε με, μαρκήσιε, κοροϊδεύτε με για την άνοση μου, έχετε δικιο...

— Μά έχω σάς μιλώ σοβαρά!... Σας δοκίμομαι αν θέλετε στη ψυχή μου και στη τιμή μου... Από σάς μονάχα έξορτάται να τη νοιώσετε να σάς σφιγγη στην αγαλιά της, να ότε τις μικρές της βλεφαρίδες να κρημνίζονται θά την φιλάτε, γ' άκούσετε το γλυκό της στόμα να σάς ψιθυρίζει τα ωραιότερα έρωτικά λόγια.

— Μαρκήσιε, για το Θεό σωπάστε! φώναξε ό υποκόμης που άνατριχάει όλόκληρος.

(Ακολουθεί).

Ἡ μεγάλη Ἀμερικανὶς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Γκλόρια Σβανσον ἡ ὁποία τρελλαίνεται γιὰ τὸ κυνήγι.

Ἡ διάσημος ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ντόρεθ Γκίς μετ' ἀγαπημένα της σκυλλάκια.

Ἡ διάσημος χορεύτριας ἀδελφὲς Ντότς, οἱ ὁποῖες εἶνε δίδυμες καὶ θριαμβεύουν ἀπὸ δικταετίας ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἡ Ἀμερικανὶς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Κέλιν Μούρ μετ' ὁν θυμάσιο σκύλλο της.

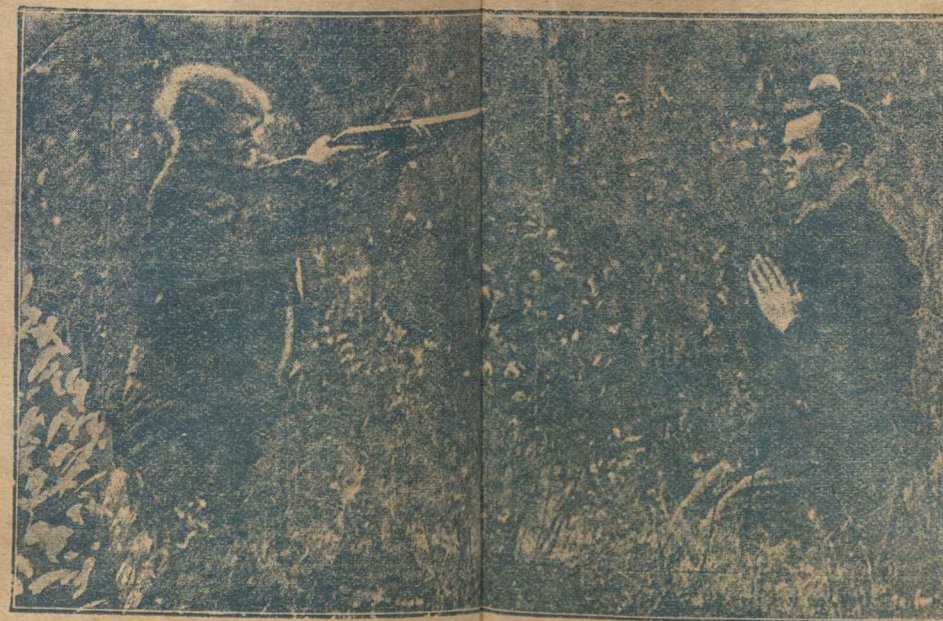

πλαστικὴ πόζα δυὸ Βερολινέζων χορευτῶν.

Ἡ Ἀγγλὶς ἡθοποιὸς Ἐντὰ Μπέντλὺς Τέσσα στὸ ἔργο «Πιστὴ Νύμφη».

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΜΑΝΤΟΝΕΣ

Ἡ κυρία Ἐλισάβετ Ράτ πρωταγωνίστης τῆς Ν. Ὑόρκης ἡ ὁποία θεωρεῖται δεινὴ σκοπεύτρια. Σκοπεύει ἕνα μὴλοπεθετῆσι στὸ κεφάλι τοῦ νέου τοῦ καὶ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Οἱ νεκροὶ παίχται τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ποδοσφαιρικοῦ Ὁμίλου «Ἀμύνα».

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΟΦΙΑ ΡΕΝΤΗ

Μία περίεργη σκηνή στο παλάτι του Κιαμλ μπέη. — Ο Θεοχαράκης Ρέντης κάνει τόν... τρελλό! — Η άρραία Σοφία και οι δύο Νοταραίοι. — Για το χέρι της γίνονται μάχαι έκ παρατάξεως! — Η επέμβασις της Ελληνικής Κυβερνήσεως. — Ο Ιωάννης Νοταράς στη μάχη του Φαλήρου. — Η μυστηριώδης εξαφάνισις του. — Ο δεσποτικός γυρισμός των καλλιμαχιών. — Η Σοφία Ρέντη και ο Δημ. Καλλέργης.

Στην Κόρινθο, μία χειμωνιάτικη νύχτα του 1821: Το πλουσιώτερο παλάτι της πόλεως είνε κατόφιο. Η άπεραντος σάλας του είνε στολισμένες με βαρύνοντα παραπετάσματα, με χρυσόστολιστα έπιπλα, με παγεις Περσικούς τάπητες. Σοφάδες χρυσοκέντητοι με ασμένια κροσσία συμπληρώνουν τη διακόσμηση και το σύνολο σου θυμίζει μιά από τις παρασηφένιες εκείνες σκηνές της Χαλμιάς. Αρχόντες Όθωμανοί, το άνθος της έν Κορίνθω Τουρκικής άριστοκρατίας, είνε συγκεντρωμένοι έδω, και ρουφούν τα τομπουκά τους, στά όποια καίγεται ο εσθότερος καπνός της Ανατολής. Κοιμωί και πρόθυμοι δούλοι, φέρουν κάθε στιγμή στους καλεσμένους, έπάνω σε άργυρούς δίσκους, γλυκύσματα και σεμνέτια.

Τό όνομα του μεγαλοπρεπούς ιδιοκτήτου του παλατιού αυτού είνε γνωστό σε όσους ξερουν τα δημοτικά μας τραγούδια. Ο Χουσεϊν Κιαμλ μπέης ήταν ο διασημότερος όθωμανός, για τα πλούτη του και την έξυπνάδα του, απ' όλους τους Τούρκους που κατοικούσαν στην Ελλάδα. Το τραγούδι λέει:

Κι' ήταν κολόνα στο Μοριά και φιάμπουρο στην Κόρθη
Ήταν και στην Τριπολιτά πόρτο; θεμελιωμένος.

Ο Κιαμλ μπέης, ξαπλωμένος σ' ένα σοφά, έκάνιζε και αυτός τό τομπουκά του κουβεντιάζοντας με τους φίλους άρβάδες. Έξαφνα ένας άνδρας ζωηρός, γεμάτος όρμη, όχι άγνωστος, άπρόσκλητος όμως, μπαίνει στη σάλα, προχωρεί στη μέση και φωνάζει με πόνο:

— Έως πότε, τύραννοι, θα γλεντάτε με τους ιδιώτες μας και θα παζύνετε με τό άμια μας;...

Οι καλεσμένοι αγάδες μένουν κατάπληκτοι για μία στιγμή. Άρέσως σγκάνονται όρθιοι, και ο Κιαμλ μπέης χτυπάει τα παλαμάκια, για ναρθούν οι δούλοι και οι σωματοφύλακες και συντρίφουν τόν θύραστή. Συγχρόνως όμως και αυτός είχε συνέλθει, άνεμείρισε τις συνέπειες του τομήματός του, και, για να σωθή, κατέφυγε στη Μοραίτικη πονηρία. Προσποιείται τόν τρελλό και εξακολουθεί να λέη άρρητ' άθέματα, να χτυπά έπάνω στα έπιπλα να χοροπηδή. Η σκηνή μεταβάλλει άμέσως όρη. Οι Τούρκοι αφήνουν τό θυμό τους να εξατμισθή. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν τρελλός, έπομένως, κατά τό Κοράνιο, ιερών πρόσφυγας. Και ο Κιαμλ διατάζει τους δούλους του να τόν πάρουν από κει και να τόν περιποιηθούν! Άλλως τε δέν επρόκειτο και για κανένα τυχαίο. Ο «τρελλός» ήταν ο γρομμιατικός του Κιαμλ μπέη, ο Κορίνθιος ευπατρίδης Θεοχαράκης Ρέντης, πρόσωπο διακεκριμένο της εποχής του.

Ο Κιαμλ τόν είχε δεξί τόν χέρι. Αυτός ήταν ο συντάκτης της άλληλογραφίας του, ο ταμίας του, ο σύμβουλος του. Και ο Ρέντης δέχτανε να υπηρετή τόν Όθωμανό άρχοντα, για να μπορεί να έξυπηρετή την Έθνική Ίδέα. Ο Ρέντης στα 1818 είχε κατηχηθεί στα μυστήρια της Φιλικής Έταιρίας, και στα 1820 διορίσθη μέλος της έν Πελοποννήσω Έφορίας αυτής.

Όπως άντρας ο Θεοχαράκης Ρέντης, είχε και γυναίκα άληθινή όμορφιά. Απ' αυτήν απέκτησε, μαζί με τ' άλλα τα παιδιά, και την περιφημη Σοφία, ή όποια στους χρόνους του Άγώνος έφέλλε να διαδραματίσθι πρόσωπο νέας Έλένης του Μεγέλαου, και για την όμορφιά της, αλλά και διότι για την άπόκτησή της έγειναν έμφύλιοι σπαραγμοί, άληθινές καταστροφές. Η Σοφία Ρέντη έγένετο ή όραιοτάτη των Έλληνίδων της εποχής αυτής, πολυτέλειος Νηρηΐς, ένδαλμα καλλιτέχνου και ποιητού περιπαθής οίστρος και όνειρον.

Όταν ή Σοφία έφθασε σε όρα γάμου, άν μη όλη ή Έλλάς, τούλάχιστον ή Κορινθία δέν είχε πειό ζηλευτή νόφη. Πολυπληθείς γαμπροί όνειρευοντο να την κάμουν δική τους, κανείς δέν τολμούσε να την ζητήσει. Τέλος φανερώθηκε ο Άρης της νέας Αφροδίτης, και όλα αντίστίς της. Η οικογένεια των Νοταραίων ήταν στην άκμή της, με πλούτο και δόξα, άπου κατήγετο από τη βασιλεύσασα οικογένεια των Παλαιολόγων. Ο Ιωάννης Νοταράς ήταν ένας από τους εγγενεσέστερους βλαστούς της. «Ξανθός» ών, είχε κόμην μακράν και δολομούον, ως ήταν δολοφονός από κεφαλής μέχρι ποδών και ή βαρύτιμος στολή του, ήν εκδόμουον κομβία μεγάλα και όπλα, πάντα άγγορά και κεχρυσωμένα και διά πολυτίμων λίθων περικυκλωμένα και έφαινετο ως Απώλλων και ο Άρης έν μέσφ των θεών του Όλύμπου λαμπρός και άκτινοβόλος. Η Σοφία Ρέντη, φώσε γενναία και έπαναστατική έλαβε τό βάπτισμα του πυρός στη μάχη της Ακράτας. Στα 1824 όνομάσθη από την Έλλην. Κυβέρνηση στρατηγός σε ηλικία 19 έτών! Συμμετείχε με δικά του χρήματα τό στατόνιμά του, και ή Κορινθία τόν έλεγε τό «Α ρ ο ν ο υ δ ο π ο υ λ ο υ». Ας σημειωθή έδω ότι ή άρχοντική οικογένεια των Νοταραίων είχε προσφέρει στον Άγώνα 1.300.000 γρόσια.

Ο νέος λοιπόν αυτός και λαμπρός στρατηγός της Κορινθίας και ή πεντάμορφη Σοφία Ρέντη συναντηθήκανε και—όπως λέει ο ποιητής—ό έρωτάς τους άναψε, άμωβίαιος

και κεραυνοβόλος, σαν δύο πιστολιές. Ο Ιωάννης και ή Σοφία έκαναν τ' άρραβωνιάσματα τους επίσημα και με μεγάλη γιορτή. Τα παλληκάρια του στρατηγού, παραταγμένα άδειασαν τρεις φορές τα τουφέκια τους στον άέρα.

Δυστυχώς οι άρραβώνες αυτοί άναψαν φοβερή την φλόγα της ζήλειας στην καρδιά των άλλων μνηστήρων και πρό πάντων του Παναγιωτάκη Νοταρά, άντιστρατήγου, από άλλον κλάδο της οικογένειας. Νέος και αυτός, ζωηρός και αίσθηματίας, είχε ζητήσει τό χέρι της Σοφίας, και άμα έμαθε την προτίμησή της στον Ιωάννη, βρήκε άφορμή τη στρατιωτική άρχηγία της Κορινθίας και... έξεστράτευσε έναντιόν του. Κοντά στο Σοφικό, τα δύο αντίπαλα στρατεύματα βρεθήκανε άντιμέτωπα — Μάστις 1820 — και ή μάχη ο έμφύλιος σπαραγμός, ύπηρξε φονιάτικος. Ο Ιωάννης ένίκησε, αλλά, δυστυχώς στη μέση της νίκης του έξετραπή σε άγριες και θηριώδεις άντεξιδιχάσεις. Έκαψε τό Σοφικό, τό δάσος των πεύκων, περίφημο δάσος, όπου ύπέθετε ότι είχαν καταφύγει οι ήττημένοι έχθροί του, και έπειτα ο τρομερός νικητής εξακολούθησε τόν έναντιόν του Παναγιωτάκη πόλεμον και σε άλλα μέρη της Κορινθίας, όπου μετεφέρετο κάθε φορά τό κέντρον του έμφυλιου πολέμου. Έκαψε λοιπόν τη Ζάχολη, την Καστανιά, τη Λεύκα και άλλας κώμας. Πολλοί σκοτωθήκανε κι' από τα δύο μέρη και ή Κορινθία κατεσπαράχθη και βυθίστηκε στο πένθος και στη φρίκη. Στο τέλος ο Ιωάννης Νοταράς έμεινε νικητής στην άρχηγία της Κορινθίας και στο χέρι της Σοφίας του, αλλά δέν έπρόφτασε να κηρύξει τούς γάμους του. Άλλη περίπτωση ξαφνική και σοβαροτάτη διέκοψε τις σχετικές έτοιμσίες:

Η Έλλάς ένκινδύνευε. Τα έτη 1825—1827 ύπηρξαν άταίρια και έξουρασαν τόν Άγώνα. Ο φοβερός Ίμβροτης πασάς, κατέβανε έξολοθρευτής. Η Κυβέρνησις επενέβη στις διαμάχες των Νοταραίων και τους έκάλωσε στο καθήκον. Όταν έμαζεύονταν στην

Άττική τα παλληκάρια του Καραϊσκάκη, ο Ιωάννης Νοταράς συνεκέντρωσε και αυτός όσους Κορινθίους μπορούσε, 1200, και άποχωρητήσας συγκαταστή τή μνηστή του έφυγε επί κεφαλής των γενναίων του. Δύο μέρες προητέρω είχε εκστρατεύσει στην Άττική και ο αντίεχλος του Παναγιωτάκη με τό λείψανα του στρατού του. Δέν έπληξε όμως με τόν Καραϊσκάκη αυτός. Ενώθηκε με τόν Βίσκο Μανροβουλιώτη και τό Δημ. Βουόβαχη.

Είνε γνωστή ή θλιβερή κατάληξις του στρατεύματος του Καραϊσκάκη. Ο Ιστορικός Α. Γούδας μάς πληροφορεί ότι τη μάχη της Καστέλλας διεξήγαγε μόνος ο Ιωάννης Νοταράς με τόση άνδρεία και στρατηγικότητα που ο Καραϊσκάκης τόν έθαυμασε. Φιλώντας τον στο μέτωπο, τού έλεγε:

— Στρατηγέ, είσαι ο πειό νέος απ' όλους μας, αλλά να σε χαιρέσει ή Πατρίδα που σ' έχει. Έσύ θα σκεπάσθης τη δόξα όλωνών!

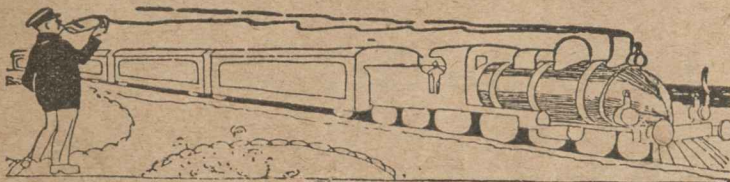
Η προφητεία δέν άλήθευε. Γιατί ύστερα από λίγο, στο Φαληρικό πεδίο, έπεφταν νεκροί και ο Καραϊσκάκης και ο Νοταράς και τόσο άλλοι ήρωες του Άγώνος, ένφ ο ήρωας Δράκος αυτοκτονούσε για να μην πέση στα χέρια των αίνοβόρων Τούρκων.

Ο Γ. Ζαλοκώστας στο ποίημά του «Σμιά του Φαλήρου» διακρίνει και την σκιά του Ιωάννου Νοταρά:

Με μορφή άνδρικότατο καλλίο; Φορετικμός, ως τόν είδον, άπάσας;
Με άγέροισιν ήθο; Μου δέχθη τάς φλέβας;
Μαχητής τότε έπρόβαλεν άλλος; Με γνωρίζεις; ήρώτης, φθίας;
Λυπηρός, πώς έμε προχωρού; Και έγώ; — ο ψυχή ίερα,
Είχε δόξα πηγάς εις τό στήθος; Σε γνωρίζω τόν είπον, με σέβας;
Κ' έρριζαίε σπαθί κοπετό; Σε γνωρίζω, κλεινέ Νοταρά.

Σε έδέχθη νεκρήν της Παλλάδος;
Τό μακάριον χόμα;
Και καθ' όλην την γην της Ελλάδος;
Τ' όνομά σου ήγει έρόν;
Τό σπαθί σου καντίζει άκόμα;
Από αίμα τράνων σκήπτρόν.

Η Σοφία, άμα έμαθε τό θάνατο του μνηστήρός της, ντύθηκε στα μύδια. Τό πένθος όμως και την αγωνία της έπέτεινε ή φήμη ότι στη μάχη του Φαλήρου ο Ιωάννης Νοταράς έξ ή φ α ν ί σ θ η χωρίς να ιδη κανείς τό πτώμά του. Τη φήμη αυτή έδενάμωσε και ένας πιστός στρατιώτης του Νοταρά, Άρχιμύτης Γιαννιώτης όνόματι ο όποιος έβεβαίνανε, ότι σε μία στιγμή έκασε τό στρατηγό από τα μάτια του και πειό δέν τόν έβλεπεις, άν και έφαζε όλο τό πεδίο της μάχης, κυττάζοντας τα πτώματα. Άρχισαν λοιπόν δαπανηρές αναζητήσεις τόν συγγενών του Ιωάννη για την άνεύρεσί του και για πολλά χρόνια ύστερα έπεριεπλανάτο έδω κι' εκεί ένας ήλικια-

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Του Γαβριήλ Βικίρη

Άποκοιμήθηκε ή όμορφη Παρθένη τραγουδώντας,
άπ'όπου στ' άρρωστο μικρό; Ήρωδης της άγορεύει
μέσ στο σκοτάδι της νυχτιάς κι' αυτό φεγγαρόλιπας
λάμπει σαν κρίνο ολόχρονο βαθεύα μέσ στο παχνί.

Ώμένα! Τρέμει τό φτωχό μουσά σ'α σάβανά του,
κλαίει σιγανά για τό σκληρό άγίοις ποδ' ήμισυ
όσο απ' τό δρόμο πήγωσε τα χέρια τα μικρά του
που τούς άγγέλους διάταξαν με τ' άσπρα τους φτερά.

Πιά τον μ' άγάπη ή καλή Ίωσην τό ναυνούρει
κάποιαν όδη άγορεύοντας μ' άμνηστική φωνή
και τή ζεστήν ή γάιδωσ' άπόστο του σκορπίζει
κουνώντας τό κεφάλι του μπρος σ' άνοιχτό παχνί.

Μα ποιοι είνε κείνοι ποδηροται σαν ούρανοσταίμενοι
μαζί με τα κοπάδια τους χαροβμένοι; Ο βοσκός
πού με τό χέρι τα λευκά περνά σ'εφανομύμει
κι' έχοντας ροδιά μιλάνε σιμούνον τός τα κεί.

Μάνα κατή και θεο παιδί, νάναι άγια τούτη ή όρα!
Έμεις γνοιάρι κι' όμορφες είκόνας, ή νερά,
δε θα σου φέρουμε καθώς οι πλούσιοι μέγας δώρα
τό πρόσωπό σου ξαγνικά κι' άστράγη από χαρά.

Έμεις φτωχοί ρηδοσκοί στον κάμπο σκορπισμένοι
χειρόνα και καλόκαγο περνούμε τόν καιρό
πατιοποιεί με βάσανα και καταφρονημένοι
είμαστε πάντα μεσ από τόν κόμπο τό σκληρό.

Νά μας, μπροστά σου ταπεινό, σκεπτό, ρομιαμένο.
Άγία χαμογέλασε σε μας ποιετική,
γέ με τού θεού είμαστε κι' έμεις σ' άχούρι γεννημένοι
μ' άγάπη ρίξε πάνω μας τό βλέμμα σου γλυκά!

Και γοατίζοντας μασοστά στην Παναγιά την ίδια
δίνει κι' αυτή καθάνα τους λίγο φως ή ζωή,
γάλα ζωοτό απ' τα πρόβατα, το αντίφωλλο, χαρούδια
με την καρδιά χαρομένη, τό πρόσωπο λαμπρό.

Τό θεο παιδί σαν Άρο ξς φωτολουμεν ή μέρα
χαμογέλει, «σας άγατώ» τούς λέει με τή ματιά,
χαμογέλουν κι' ο Ίωσην με την άγνη Μήτέρα
γλυκά και μόνο ο γάιδωρος καίρεται τ' αυτή...

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

μένος και άρεμνίος γέροντας ζητώντας τό «θησαυρό» του, όπως έλεγε: Ήταν ο Άρρύνης, ο παλιός στρατιώτης, ο όποιος έπληξε και στη Σμύρνη και πειό μέσα άκόμη, στην καρδιά της Μικράς Άσίας, για να βρή τόν Ίωσην Νοταρά που τόν ένομιζε «ιχμάλωτο κανον» πατά. Τό πιθανώτερον φαίνεται ότι ο Νοταράς, σκοτωθείς στη μάχη άπεκεφαλίσθη και από τό πτώμα τόν άφροδής ή ολόχροση στολή του και ή άρματοσιά του, για τούτο δε και τό πτώμα του δέν άνεγνωρίσθη...

Μετά την μάχη του Φαλήρου, οι διασωθέντες από την πανωλεθρία στρατιώτες του Νοταρά έγύρισαν όλοι στην Κόρινθο. Όρρανεμένοι από τό μεγαλοπρεπή στρατηγό τους, θλιμμένοι, με μύδια μαντήλια στο κεφάλι, έπληξαν στη Σοφία και τη συλλυπηθήκανε για τό θάνατο του άρραβωνιαστικού της. Η σκηνή ήταν δογματική. Τα κλάματα και οι θρήνοι έγένιζαν τη μαυροστολισμένη σάλα του Ρέντη. Άλλά θρηνούσε και όλη ή Κορινθία...

Πέρασε καιρός. Από τις μάχες της Άττικής έγύρισε στην Κόρινθο ο άντιστρατήγος Παναγιωτάκης Νοταράς. Έπίσης ήρθε και ο όπλαρχηγός Δημ. Καλλέργης, φίλος του Ιωάννου. Είχε συμπληρώσει μαζί του, αιχμαλωτισθείς και εξαγορασθείς από τη μητέρα του, άπό οι Τούρκους τού έζωσαν τό ένα αυτό. Ο Καλλέργης άγίαπσε τη Σοφία, την έζήτησε σε γάμο, άλλ' εκείνη έννοουσε να περυνένη τό γυρισμό του Ιωάννου της. Τέλος ο Καλλέργης κατώρθηκε να πείσει τη Σοφία ότι με τα ίδια του τα μάτια είδε έναν Τούρκο να κόβη τό κεφάλι του Νοταρά, μετά τη μάχη του Φαλήρου.

Και έτσι ή Σοφία Ρέντη πήρε την άπόφασί. Μετά λίγο καιρό, δέχτηκε να γίνη γυναίκα του Δημ. Καλλέργη, που ήταν ώραιος νέος, ευπατρίδης και αίσθηματίας. Οι γάμοι έγειναν με πρωτοφανή μεγαλοπρέπεια. Τό άνδρόγυνο ήταν άγαπημένο, αλλά ή ζωή είχε φυλάξει γι' αυτούς, κοντά στις ώρατες ήμέρες, και άλλες πολύ τραγικές.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τήν παραμονή κάποιας πρωτοχρονιάς που φουσούσε παγωμένος ο βοριάς μία μικρή κοπέλλα περπατούσε τυπώλητη στο χιόνι κρατώντας μέσ στην ποδιά της αρκετά σπέρτα και στο χέρι της ένα πακέτο. Δέν είχε πουλήσει τίποτε ως τη στιγμή εκείνη και δέν είχε καθόλου χρήματα. Πεινούσε πολύ, τα χέρια της ήταν παγωμένα και τό πρόσωπό της όχρo.

Καθώς περπατούσε σταμάτησε κι' άκούμπησε στον τοίχο ενός σπιτιού. Είταν τό σπίτι της. Δέν τολμούσε να μπη μέσα πέρναν μήν τη δείρη ο πατέρας της ο μεθύστακας γιατί δέν τού πήγε χρήματα.

Για να ζεσπάνη λιγάκι τα χέρια της άναψεν ένα σπέρτο και για μία στιγμή βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο σιδερένιο τζάκι όπου έάπλωσε να ποδια της μπρος στην άναμένη φωτιά, αλλά σε λίγο τό σπέρτο σβύστηκε. Άναψε τότε ένα άλλο κι' εκείνο έκανε διάφανο τόν τοίχο που φωτίζε. Η μικρή κοπέλλα είδε καθαρά μία πλούσια τραπεζαρία, κρηούνια, κουτάλια, πετσέτες και μία ψημένη χήνα που μασκοβολούσε. Τη στιγμή όμως που ή χήνα κίνησε ναρδή προς τό μέρος της, τό σπέρτο της κόρης σβύστηκε άπότομα κι' ή φτωχή δέν είδε άλλο τίποτα από τόν άσπρον τοίχο. Άναψε πάλι ένα άλλο σπέρτο και τότε βρέθηκε μπροστά σ' ένα θαυμάσιο Χριστουγεννιάτικο δένδρο φωταγωγημένο. Η μικρή κοπέλλα σήκωσε με χαρά τα χέρια της να πιάση κανένα δώρο, αλλά τό σπέρτο σβύστηκε και δέν είδε άλλο τίποτα από τ' άστέρια. Ένα απ' αυτά γλίστρησε στον ούρανό σκορπίζοντας ζωορό φως κι' ή μικρή κοπέλλα είλε με τό νού της: «Κάποιος θα πέθανε...» Άναψε τότε κι' άλλο σπέρτο κι' είδε τη γιαγιά της πεθαμένη που της χαμογέλουσε ανάμεσα στο φως.

«Πάρε με κοντά σου, καλή γιαγιά, την παρεχάλεσε. Όταν σβύσθη κι' έτούτο τό σπέρτο έβω πως θα φύγης απ' έμπρός μου σαν τό ζεστό τζάκι, την ψημένη χήνα και τό Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Για να κρατήρη πειό πολύ κοντά της τη γιαγιά και να τη βλέπη άναψε, τόνα κοντά στ' άλλο, όλα της τα σπέρτα.

Η γιαγιά της φαίνονταν όμορφη και γελαστή. Τήν πήρε στα χέρια της και πέταξαν άνάμια χαρούμενες προς τό αιώνιο φως και την ευτυχία.

Όταν καήκαν όλα τα σπέρτα, είχε ξεμειώσει πειά. Τήν αυγή βρήκανε νεκρή από τό κρύο τη μικρή κοπέλλα έχοντας ζωγραφισμένη τη γαλήνη στ' όμορό πρόσωπό της γιατί είδε τα όραιότερα όνειρα της ζωής της την παραμονή της πρωτοχρονιάς.

ΕΝΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ο κ. Ντελεζέρ, ο διάσημος αρχιτέκτων πρόκειται από ήμέρας ως ήμέρας να γίνη πατήρ και ή καρδιά του δέν περιγράφεται. Γιατί τόσον αυτός όσον και ή γυναίκα του άγαπούν πολύ τα παιδιά.

Ένα ξαφνικό γεγονός όμως ήλθε να σκιάσει την χαρά του εκ τυχούς αρχιτέκτονος. Ήταν υποχρεωμένος να φύγη για κάποια έπαρχιακή πόλη όπου είχε αναλάβει την άνεγερσιν μερικών οικοδομών και όπου ή έργασία δέν είνε δυνατόν να προχωρήρη χωρίς την παρουσία του, όπως του έτηλεγράφησε έπειγόντως ο ύπατάμενος του που τόν άνεπλήρωνε. Είταν υποχρεωμένος να φύγη λίγες ώρες πού του ταξέτουε.

Τι να κάνει όμως; Η δουλειά είνε δουλειά. Βάζει την γυναίκα του και την καμαρέτα της να τού ύποσχεθών ότι θα τού τηλεγραφήσουν άμέσως τό ευχήμε γεγονός και φεύγει.

Στον δρόμο ο αρχιτέκτων ένθυμείται ότι έβγαλε στο σπίτι του κατι σέβδια εις τα όποια άναφέρονται αι διατάξεις της προοιμίας και της ταράσσας μιάς από τας όλο κατασκευήν οικοδομίας. Να γυρίση πάλι πίσω, δέν ήταν δυνατόν.

Τηλεγραφεί λοιπόν άπο ένα δάμα τον σταθμόν στο σπίτι του να τού τηλεγραφήσουν εις την πόλιν που θα φθάση τούς αριθμούς των διατάξεων.

Μόλις φθάνει εις την έπαρχιακήν πόλιν ο επιστάμενος του τον περιμένει στον σταθμόν τον αγγαγίρη με κάποια έπιφανή κούνητα όμορ και συγγένους τού δίδει ένα τηλεγράφημα το οποίο γράφει:

«Κόρη σας έγεννήθη άύτως, ένας δύο μέτρα, πλάτος τέσσαρα άντα μέτρα, τοξοειδής...»

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΒΑΝΣΙΤΑΡ

Του CONAN DOYLE

Ο Τζων Βάνσιταρ ήταν ο πιο νέος από τους συνεταίρους της Έταιρείας «Τζων Βάνσιταρ και Σία» της οποίας τα κυριότερα καταστήματα βρισκόντουσαν στο Λονδίνο, αλλά τα εργοστάσια της παραγωγής ήταν στην Κεϋλάνη, όπου και διεγύετο μεγάλο εμπόριο καφέων σε όλη την Εξοχή.

Της Έταιρείας αυτής είχα αναλάβει την αντιπροσωπεία εδώ και δέκα χρόνια και ήμουν ευχαριστημένος από τις εργασίες μου, όταν έφθασε, έρθας στο Λονδίνο ο Τζων Βάνσιταρ, και ήθελε να με επισκεφθώ. Τον υπεδέχθηκα με πολλή ευγένεια και τον συνέντησα σε πολλές εδω οικογένειες, για να μπορέσει να βράδυνε τον να τα περνάει πιο ευχάριστα, πηγαίνοντας τότε σε κανένα τσάι και τότε σε κανένα οικογενειακό χορό. Είχε μείνει ένθουσιασμένος από τη ζωή της πόλεως μας και απορώσε να παρατείνει την εδω διαμονή του, δολοχέρου τον χειμώνα.

Ένα πρωί—θα είχε περάσει κι ένας ένας μήνας απ' την ημέρα που ο Τζων Βάνσιταρ είχε έλθει στο Λονδίνο—έμαθα από τον ίδιο ότι επρόκειτο να αρραβωνιασθώ με την Μίς Έμιλ Λάσον και μάλιστα μελετούσε να μιν άρρηση πολύ για τους γάμους του.

Του έσφιξα το χέρι για την απόφαση αυτή που έπρεπε τόσο γρήγορα και του εχθήκα να ζήσει ευτυχισμένος. Ο Τζων Βάνσιταρ με ευχαρίστησε χαμογελώντας και σε δέκα ημέρες ήλθε πάλι για να μου αναγγείλει ότι είχαν οριστεί οι γάμοι του.

Ήταν η εποχή που στη Κεϋλάνη άρχιζαν τη συγκομιδή του καφέ και το νεαρό ζεύγος, αφού έτελεσε τους γάμους του με μεγάλη μεγαλοπρέπεια στο Λονδίνο, ανέχωρσε για τα εργοστάσια της εταιρείας «Τζων Βάνσιταρ και Σία».

Θα είχαν περάσει δυο χρόνια και από τον Τζων Βάνσιταρ δεν είχα λάβει, παρά ένα μικρό κάρτ—ποστάλ, στην αρχή άκοια, όταν είχε προπορεύει με την γυναίκα του. Έξακολουθούσα ακόμα ν' αντιπροσωπεύω την εταιρεία τους, αλλά η γνωριμία μου με τον Τζων είχε αρχίσει πια να ξεγυιέται, ύστερα από τόσο καιρό και όταν ένα απόγευμα, εκεί που περπατούσα στο δρόμο άφηρημένος, ένα χέρι μ' άρπάζει από τον ώμο:

—Κύριε Άτκινσον; μου λέει μια φωνή. Γυρίζω και βρέθηκα μπροστά στον Τζων Βάνσιταρ. Προχωρούσαμε λίγο μαζί, είπαμε μερικά τυπικά λόγια, και επειδή ήτανε βιαστικός μου είπε πως θα έρχότανε από το κατάστημά μου την άλλη ημέρα να με πάρει να βγούμε περπατο.

Πραγματικώς το άλλο απόγευμα στις 4 ήταν στο κατάστημα. Είχε πολύ αλλάξει όμως στη φυσιογνωμία του καίτοι το διάστημα που είχε λείψει απ' το Λονδίνο δεν ήταν πολύ μεγάλο. Τα μαλλιά του σχεδόν κατέλυαν και το πρόσωπό του πολύ καταβεβλημένο. Φαινόταν, ότι υπέφερε, και θα υπέφερε πολύ.

Μόλις μπήκε στο μαγαζί μου, έπεσε σε μια πολυθρόνα και με φωνή σβυσμένη μου είπε:

—Θα μου κάνετε μεγάλη χάρη κ. Άτκινσον, αν λέγατε να μου φερουν μια λεμονάδα με σόδα. Διψώ πολύ, αλλά δεν πρέπει να πω σκέτο νερό, γιατί υποφέρω μου.

—Εστειλα άμεσα το μικρό να φέρη απ' το απέναντι καφενείο μια λεμονάδα, και είπα στον φίλο Βάνσιταρ.

—Τι έχετε; Φαίνεται πολύ καταβεβλημένος! Δεν είσαστε όπως τότε που σας προτιγνώρισα.

Ο Τζων Βάνσιταρ κοκκίνησε μόλις άκουσε την ερώτησή μου αυτή σκέφθηκε μια στιγμή και μου είπε χωρίς να με κοιτάξει στα μάτια:

—Δεν ξέρω. Δεν αισθάνομαι καλά! Πάντα όταν έρχομαι σ' αυτόν το βρομότοπο που λέγεται Λονδίνο, το στομάχι μου αρχίζει να μου πονεί φοβερά... Δεν είμαι φαίνεται συνειδημένος στο κλίμα του...

Και τελειώνοντας αυτή την απάντηση, άδειασε στο στόμα του τη λεμονάδα που του είχαν φέρει.

Από τον τόνο όμως της φωνής του κατάλαβα πως ο άνθρωπος αυτός δεν μου έλεγε την αλήθεια. Υπέφερε πραγματικά, αλλά μου έκρυβε την πραγματική αιτία της αρρώστιας του. Επειδή όμως δεν ήθελα να ξαναμιλήσω για το θέμα αυτό, άλαξα κουβέντα. Έμιλήσαμε για διάφορα άλλα ζητήματα της Έταιρείας, για την παραγωγή του καφέ που είχε αυξηθεί κατά πολύ τα τελευταία έτη,

του είπα δέ, λίγο πριν φύγει, ότι εσκόπευα να κάνω κι' εγώ σε λίγες ημέρες ένα μικρό ταξίδι ως την Κεϋλάνη. Ο Τζων Βάνσιταρ μόλις άκουσε την απόφασή μου αυτή, σηκώθηκε και μου είπε:

—Α! ωραία! τώρα, θα σας παρακαλέσω λοιπόν να μου κάνετε και μένα μια χάρη.

—Ότι θέλετε, του απήντησα.

—Ξέρετε, είχα έλθει εδώ με τη γυναίκα μου, μα δεν μείνανε πολύ στο Λονδίνο μαζί. Η γυναίκα μου έφυγε χθες για την πατρίδα της. Επήγε να δει τον πατέρα της που ασθενεί σοβαρά τώρα τελευταία. Λοιπόν θα σας παρακαλούσα πολύ, κύριε Άτκινσον, πριν φύγης για την Κεϋλάνη, να περάσετε από το Φάλμουθ, να πάρετε απ' εκεί τη γυναίκα που και ετσι έρχόσαστε κάτω μαζί... Δυστυχώς δεν θα μπορέσω να μείνω εγώ για να την πάρω. Είπε ανάγκη να γυρίσω στα εργοστάσια... Άδριο κι' άλλες πράξεις να έχω φύγει...

Δεν είχα καμιά αντίρρηση. Του υποσχέθηκα πως θα έκτελίσω ευχαρίστως την παραγγελία του αυτή, τον χαιρέτισα και χαιρέτισαμε, ευχόμενος ο ένας στον άλλον καλό ταξίδι και καλή αντίκριση στην Κεϋλάνη.

Στο Φάλμουθ προτίμησα να πάω σιδηροδρομικώς. Ήτανε πιο άνετο αυτό το ταξίδι, γιατί εκείνες τις ημέρες τα παπούδια που έφτυγαν δεν ήταν διόλου της προκοπής. Μικρά βενιόπλοια κακοτάξειδα και βρομερά, δεν μπορούσες ούτε να σκεφθής πως θα μπορούσες μ' ένα απ' αυτά να φθάσεις κάποτε στο Φάλμουθ.

Την κ. Βάνσιταρ εύρηκα πολύ άσχημα. Ήταν ντυμένη στα μαύρα, γιατί πρό 2 μόλις ημερών είχε χάσει τον πατέρα της. Μου είπε πως είχε λάβει γράμμα απ' τον άντρα της και πως της έγραφε καίριγα μέρα, κι' έτσι με περίμενε.

Το άλλο πρωί, στις 11, έμπήκαμε στο Έστερν, και φύγαμε για την Κεϋλάνη.

Το ταξίδι μας δεν ήταν διόλου ευχάριστο. Ούτε μια ημέρα καλοσύνης δεν είδαμε. Διαρκώς τρικυμίες, φουκαο-θαλασιές, άνεμοι, βροχές, κατακαυσιμοί. 'Επι τέλους φθάσαμε κάποτε στην Κεϋλάνη. Ύστερα από τόση κακοπέραση στο παπύρι.

Επειδή όμως για να πάμε στα εργοστάσια της εταιρείας έπρεπε να ξανακάνουμε ένα μικρό τρίωρο ταξίδι με βάρκα, αποφασίσαμε να ξεκουραστούμε λιγάκι στο ξενοδοχείο και να φύγουμε ύστερα γιατί δεν ήταν δυνατό να συνεχίσουμε το δρόμο μας ύστερα από ένα τόσο άθλιο ταξίδι που περάσαμε.

Ήταν πρωί όταν πατήσαμε το πόδι μας στην άβυσσος. Το όρολόι της πλατείας έδειχνε 8 π.μ., ακριβώς. Η κ. Βάνσιταρ, κατάχλωμη από την θαλασσοταραχή, μόλις μπήκαμε στο πρώτο ξενοδοχείο που βρήκαμε εκεί κοντά, μ' έχαιρέτησε για να πάη να ξεπλυνθώ. Μόλις στεκόταν στα πόδια της.

Κι' εγώ δεν ήμουν σε καλύτερη κατάσταση. Ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου και δεν άργησα να κοιμηθώ ήσυχα για πρώτη φορά ύστερα από τόσες νύχτες που αγρυπνούσαμε στις καμπίνες.

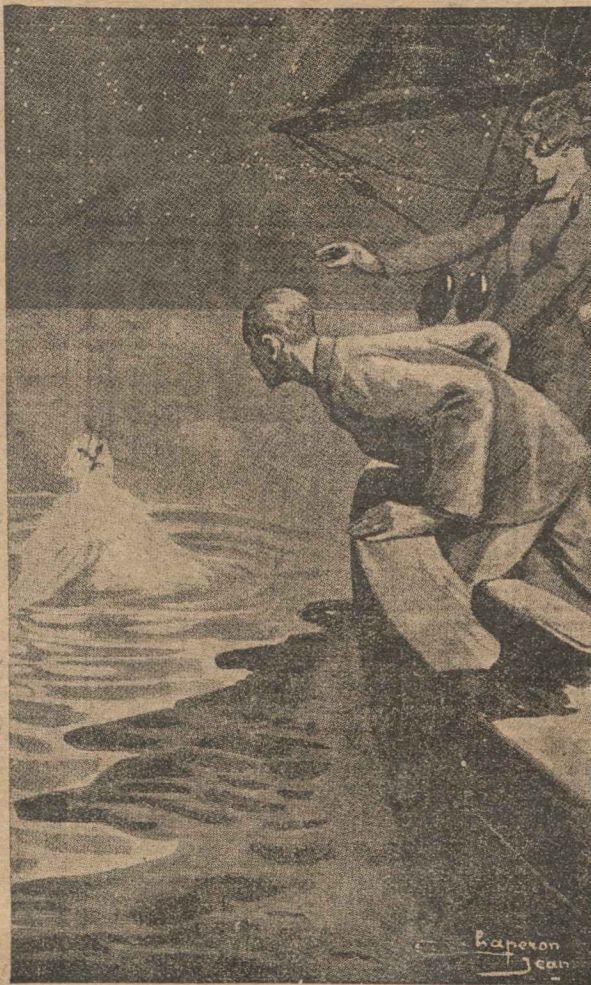
Όταν ξύπνησα είχε πια νυχτώσει για καλά. Εντύθηκα και είπα στο γκαρσόνι που ήλθε να μου φέρη ένα καφέ στο δωμάτιό μου, πως πρέπει να ειδοποιήση την κυρία που ήταν στο ίδιο δωρ. 42 δωμάτιο και να την ξυπνήση, αν τυχόν κοιμότανε ακόμα.

Η Κυρία Βάνσιταρ όμως είχε έτοιμασθώ και με περίμενε. Επήραμε τις αποσκευές μας και κατεβήκαμε μαζί.

Στην παραλία βρήκαμε μια καλή βάρκα και ήτανε φεγγάρι και καλός καιρός αποφασίσαμε να πάμε το ίδιο βράδυ στα εργοστάσια του Τζων Βάνσιταρ.

Έτσι, ήσυχοι πια ότι τελείωσαν οι κόποι του ταξιδιού μας, ξεπλωθήκαμε πίσω κοντά στο τιμόνι και ανοίγαμε το πανί. Η κ. Βάνσιταρ είχε συνέλθει και ευχαριστημένη που σε λίγο θ' άναμνε τον άντρα της, είχε αρχίσει να μου διηγείται διάφορα ευχάριστα πράγματα...

Η βάρκα μας έπλεε τώρα στ' ανοιχτά και το φεγγάρι έλαμπε ψηλά στον ωραίο ουρανό, όταν σε μια στιγμή, εκεί που καίτε έλεγα στην κυρία Βάνσιταρ, την βλέπω ξαφνα να κινιόμνη και να

Αντίκριση του φάντασμα του Βάνσιταρ...

πολύ από το στομάχι

μαίεσεται τρομαγμένη:

—Τι είναι; της φωνάζω... Ο βαρκάρης είχε ξεπλωθεί μπροστά και κοιμότανε ήσυχος, αφού τα κουπιά πια τα είχαμε αφήσει. Εκείνη μου έδειξε με το χέρι της ένα σημείο της θάλασσας προς τα δεξιά μου...

—Κύττα μου λέει... με φωνή που έτρεμε απ' το φόβο... Όταν γύρισα, πραγματικώς δικαιολόγησα μέσα μου την τρομάρα που είχε πάσει την συνταξιδιώτισσά μου.

Λίγο πιο πέρα απ' τη βάρκα μας, στο φώς της Σελήνης, αντίκρισα με τα ίδια μου τα μάτια, τον φίλο μου τον Τζων Βάνσιταρ γυμνός στη θάλασσα... Είπε άπιστευτο κι' όμως αληθινό, πολύ αληθινό, το είδα με τα ίδια μου τα μάτια, εγώ, εγώ... εγώ ο κ. Άτκινσον... Ποτέ μου δεν είχα ιδεί ανθρώπινο πρόσωπο πιο καθαρό από το πρόσωπο του Τζων Βάνσιταρ, που φανερώθηκε ξέκλινο το βράδυ, μπροστά μας... Η λάμψη της Σελήνης έπεφτε επάνω του και τον φωτίζε... Ο Τζων Βάνσιταρ, δολοχέρου, με το κεφάλι όρθιο, με τα μάτια ανοιχτά μας κύταζε...

Συσπερωθήκαμε και οι δυο και φωνάξαμε τον βαρκάρη... Μόλις όμως άκουστηκε η φωνή μου, το φάντασμα χάθηκε... και δεν ξαναφάνηκε πια...

Τότε ησυχάσαμε και αφήσαμε τον βαρκάρη να κοιμηθώ, αφού δεν είχε ξυπνήσει με την πρώτη φορά που τον φωνάξαμε...

Η κυρία Βάνσιταρ δεν μπορούσε όμως να ησυχάση έντελως. Κάτι την έτρωγε... Μου έλεγε πως το φάντασμα αυτό του άνδρός της δεν μπορούσε παρά να είναι ο προάγγελος καμιάς νέας συμφοράς μετά τον θάνατο του πατέρα της...

Προσπάθησα να την ησυχάσω λέγοντας της πως ίσως να μάς φάνηκε, χωρίς να επροκειτο περί φαντάσματος, όπως πολλές φορές συμβαίνουν τέτοια πράγματα, της έμειλα για όπτιες αιτίες αλλά η κυρία Βάνσιταρ δεν ησυχάζε...

Πλησιάζαμε να φθάσουμε στα εργοστάσια, όταν ο βαρκάρης ξύπνησε και πήρε τα κουπιά, γιατί ο άνεμος είχε λίγο πέσει και δεν έπαινε καλά το πανί μας. Σε μισή ώρα η κυρία Βάνσιταρ κι' εγώ αποβιβάσκαμε στην παραλία και συμφωνήσαμε ένα άμαξι που θα μ'ς πήγαινε στο σπίτι του άνδρός της, λίγο πιο μέσα από τα εργοστάσια του.

—Να! στο σπίτι του Τζων Βάνσιταρ... είπα στον άμαξι...

—Στο αδελφού του θα πάμε, είπε ο άμαξις γιατί το σπίτι του κ. Τζων είναι κλειστό...

—Κλειστό;... Γιατί;

—Μά δεν ξέρετε Κύριε, ότι ο κ. Τζων, έπεσε στην θάλασσα χθες το βράδυ και πνίγηκε...

—Πνίγηκε... φώναξα... Θεέ μου!... και γυρίζοντας βλέπω την Κυρία Βάνσιταρ να κλονίζεται και να πέφτει λιπόθυμη στα χέρια μου. Με την βοήθεια του άμαξι που έτρεξε εκείνη την στιγμή και του βαρκάρη μας, την επαναφέραμε στις αισθήσεις της...

Όταν μπήκαμε στ' άμαξι η κ. Βάνσιταρ, αφού με κύταζε λίγο με τα μεγάλα της γαλανά μάτια, μου είπε με θλιβερό τόνο φωνής...

—Το φάντασμα του μάς τα είπε όλα!...Είδατε που δεν θέλατε να το πιστέψετε;...

Δεν της είπα τίποτε εκείνη τη στιγμή. Την κύταξα μόνο σιωπηλός και την είδα να κουνιέμνη με το μαντήλι της ένα άνομα δάχρυ απ' τα μάτια της...

Conan Doyle

ΤΟ "ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΤΟΥ 1927

Άληθινό θαύμα εμφανίσεως, ύλης, περιεχομένων. Ο καλύτερος σύντομος για τις γιορτές. Το καλύτερο δώρο. Άληθινή απόλαυση. Ξενα διηγήματα, ιστορικές πελίδες, ανέκδοτα, άστεία, ποιήματα, παραυθία και άκομνη τα «Περασμένα Μελέατα» διήγημα του κ. Γρ. Ξενοπούλου, ο «Συνένοχος» διήγημα του Δι.ν. Κοκκίνου, «Η Φυγή» διήγημα του Παύλου Νιρβάνη, «Ο μπαχάρι Μάροκος, ο μάγισσας ναυτική ήθογραφία του Κ. Φαλτάις, «Η ιστορία ενός σκύλλου» του Χάρη Σταματίου, «Θυμάλια» του Δ. Γρ. Κομπουρούλου, «Το Στοιχειώμενο Σάιτ» του Στάμ. Στάμ. «Θαλασσινό» του Ρώμου Φιλύρα, «Τα Χριστογέννητα του Πατά Βαγγέλη» διήγημα της Γεωργίας Τερσούλη, «Η φλόγα» μονόπρακτο δράμα της Αιμιλίας Στ. Δάφνη, «Το κλίπσιμα εν τω Έλληνικώ Θεάτω» του Ν. Ι. Λάσκαρη, «Ποίημα» του Δεληκατερίνη, «Η Φοξά στη Γαστρούλα της» του Κωστή Παλαμά, «Η Τυχή του Τσαρλίου» μονόπρακτο κωμωδία του Ε. Συναδινού, «Τι ήταν ο πατέρας του» του Στεφ. Δάφνη, «Τραγουδία» του Τιμ. Μωραλίνης, «Ο χωρισμός» της Μυρτιάσας, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΙΣ ΜΑΡΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Η Δις Μάρς δεν ήταν μόνο διάσημος ήθοποιός. Είχε την ιδιότητα να λανσάρη τη μόδα και έθεορείτο η κομφοτέρα γυναίκα της Γαλλίας.

Κάποτε η Δις Μάρς εύρισκετο εις την Λυών, όπου έδιδε παραστάσεις. Την επομένη της άφίξεώς της, ξεπλάγη πολύ, όταν είδε να φθάνη στο ξενοδοχείο της ένας έμπορος της πόλεως.

—Δεσποίνις, είπε εκείνος, με συγχωρείτε που σας ένοχλώ. Μπορείτε όμως να με κάμτε πλούσιο, αν θέλετε...

—Εγώ, κύριε! θα είμουν πολύ ευτυχής αν μπορούσα να κατορθώσω αυτό που λέτε. Μά με ποιο μέσο σας παρακαλώ;

—Θα με κάμτε πλούσιο αν δεχθώτε αυτό το ύφασμα. Και άμέσως ξεδίπλωσε στο τραπέζι μερικά μέτρα κίτρινου βελούδου. Η Δις Μάρς ένόμισε πως είχε να κάμη με κανένα τρελλό.

—Θεέ μου! είπε κάπως ταραγμένη, τι θέλετε να κάμω μ' αυτό το βελούδο;

—Ένα φόρεμα δεσποίνις. Όταν σας ιδούν μ' αυτό το φόρεμα, το ύφασμά μου θα γίνη της μόδας, και έτσι θα με κάμτε πλούσιο. Άλλά, κύριε, καμιά κυρία δεν φορεί κίτρινο χρώμα. Δεν είναι διόλου της μόδας.

—Ακριβώς γι' αυτό. Πρόκειται να γίνη τώρα της μόδας. Μη μου άρνηθήτε τη χάρη που σας ζητώ, προς Θεού!

Η Δις Μάρς υπεσέχθη να του κάμη αυτή την χάρη, μάλλον γι' αυτόν τον ξεφορτωθώ.

Όταν έφτασε στο Παρίσι, είπε εις την κομφοτέρα της.

—Πρέπει να σου δείξω ένα κίτρινο βελούδο που έφερα από τη Λυών. Θα μου πής σε τι μπορεί να μου χρησιμεύση.

—Αυτό το βελούδο είναι πολύ καλής ποιότητος. Άλλά τι να το κάμω.

—Μου το έδωσαν να κάμω ένα φόρεμα.

—Ένα φόρεμα! Ένα κίτρινο φόρεμα! Τι κίτρινο φόρεμα! Ποτέ δεν έβγηκε από το κατάστημά μου φόρεμα κίτρινου χρώματος.

—Λοιπόν άς δοκιμάσουμε. Μπορεί και να πετύχη.

—Πολύ καλά! Έσείς μπορείτε να το επιβάλετε. Όλα σας πηγαίνουν.

Επέρασαν μερικές ημέρες. Στο θέατρο έδιδετο μια νέα παράσταση, το «Στοιχίμα» με πρωταγωνιστές την δεσποινίδα Μάρς και τον μεγάλον ήθοποιον Τάλμα. Η Δις Μάρς εφάρσε από χωρίς το κίτρινο βελούδενό φόρεμα, και όταν τέλειωσε την τουαλέτα της κυττάχθηκε στον καθρέπτη.

Είμαι αδιάνωτον να παρουσιασθώ μ' αυτό το φόρεμα, είπε στην κομφοτέρα της. Καρολίνα, φέρε εδώ τον διαπνύτη της σκηνής. Άς αλλάξουν το πρόγραμμα γιατί δεν μπορώ να παρουσιασθώ έτσι.

Ο διαπνύτης της σκηνής του κάχου προσέπαθησε να μεταπείση την καλλιτέχνη. Την στιγμήν εκείνη μπήκε στο κίτρινο της ο Τάλμα, ο οποίος είχε εξαίρετο γούστο για να διακρίνη μια όμορφη τουαλέτα. Ήξερε ποιά χρώματα πηγαίνουν στην ηλικία, στο πρόσωπο, και που εντύπωση κάνει το καθένα στην πλατεια.

—Κύτταζε τι γελοία που είμαι μ' αυτό το κίτρινο φόρεμα! του είπε η Δις Μάρς. Δεν μοιάζω με καναρινί;

—Γελοία; Πες πως είσαι θαυμασία, αγαπητή μου. Η τουαλέτα σου είναι άριστη. Πηγαίνει θαυμάσια με το χρώμα σου, με τα ωραία μαύρα μαλλιά σου, με τα μάτια σου. Το κίτρινο πάλι όμορφα στις μελαγχρινές. Ποτέ δεν σε είδα τόσο όμορφη!

—Αυτό μου τα λέει για να παίζω.

Σοδ όριζομαι στην τιμή μου πως είμαι ελικορινής και ότι θα έχης μεγάλη επιτυχία μ' αυτό το φόρεμα. Δεν μοιάζει με καναρινί, αλλά με πολύτιμο λίθο. Δεν είσαι άλλοτε το διαμάντι της Γαλλικής Κομωδίας;

Η Δις Μάρς έπεισθη στα λόγια του αλλά και έκαιε την εμφάνισή της στη σκηνή. Ένας ψέβρος θαυμασμού την υπεδέχθη και όλες η λογιώτες εκαρρώθησαν επάνω της. Θεομιά χειροκροτήματα την υπεδέχθησαν και σε κλειστή σάλα αντίκρισε η εξής φράσις.

—Τι χαριτωμένη τουαλέτα!

Την άλλη μέρα όλο το Παρίσι μιλούσε για το κίτρινο βελούδο της Δις Μάρς. Ύστερα από αυτόν τον ήμερο έλας η Παρίσιανες προοσαν κίτρινα φορέματα. Η κομφοτέρα δεν επρόφθαναν από τις παραγγελίες.

Όταν η Δις Μάρς έπεσσε εις την Λυών, ύστερα από μερικά χρόνια, ο βιομήχανος που είχε γίνει πλούσιος, έδωκε προς τιμήν της μια ωραιότερη εορτή εις την επιαννί, που είχε αγοράσει με την πώληση του βελούδου του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

ΜΙΛΤΩ

Η ιστορία της όμορφης Μιλτώ που σκλάβωσε τις καρδιές τριών βασιλέων — Ο Ερμέτιμος, ο γιατρός και τα δόξα της Αφροδίτης. — Η Έλληνίς αιχμάλωτος μπροστά στον Κύρο. — Η Μιλτώ στην εν Κουνάξω μάχην. — Ίερα στον νέον της Ανατίδος! — Ο θηριώδης έρωσ του Δαρείου κ.λ.π.

Μιά από τις πλουσιώτερες έμπορικες πόλεις της αρχαίας Ιωνίας ήταν και η Φώκαια, κοντά στός έκβολος του περιφήμου Πακτωλού, του οποίου ήμμος ήταν ανακατομένη με χρυσάφι. Και στην πόλιν αυτή γεννήθηκε ένα από τα εξαιρετικά πλάσματα της Έλληνικής όμορφης και εφύλης. Οί ποιητά την είχαν ονομάσει Νέα Άσπασία το αληθινό όνομά της όμως ήταν Μιλτώ. Τριών Βασιλέων είχε πληγώσει τις καρδιές. Πρώτα του σατράπου της Λυδίας Κύρου του Νωτέρου, έπειτα του αδελφού του Άρταξέρξη βασιλέως της Περσίας και τέλος του υιού του ήγεμονίδου Δαρείου. Με άλλα λόγια ή τετραπέρατη αυτή Μιλτώ άγαπιότανε οικογενειακώς από αδελφό σε αδελφό και από πατέρα σε γιού. Κ' ιστορία της είχε όμορφα περιέργη. Η Μιλτώ ήταν κόρη του Έμποτίμου άνδρος έλευθερου, αλλά πτωχού. Η μητέρα της, λέγει ο Αλκιανός, απέθανε, «έν όδιση», δηλαδή στη γέννα. Όταν ή Μιλτώ ήταν μικρούλα ακόμη, της φανερώθηκε κάτω από το σάγον ένα πρηνίμο, ένας όγκος που την άσκημιζε. Η μικρή φιλάρεσκη έκκοιταζε τις στο μεταλλικό καθρέφτη κ' έκλαιγε. Ο πατέρας της την έπληξε σε γιατρό χειρουργό, ο όποιος για ν' απαλλάξη την Μιλτώ από τον όγκο έζητησε άνοιξη τρεις στατήρες. Πού νά βοη τόσα χρήματα ο καϊμένος ο Έμποτιμος; Και ή μικρή κλαμένη, νησιτική, έπεσε στο κρεβάτι της και άποκοιμήθηκε. Τότε, λέει ο μύθος, φάνηκε σ' όνειρό της έν' άστρο περιστέρι που πήρε μορφή όμορφης γυναίκας και της είπε:

— Άφες τους γιατρούς και τα γιατρικά τους, πάρε όρδα από τα στεφάνια τ' άφιερωμένα στη θεά Αφροδίτη, κοπάμισέ τα και βάλε τα έπάνω στο πρηνίμο!.. Η Μιλτώ έύνησε κ' έτρεξε στο ναό της Αφροδίτης νά πάρη τριαντάφυλλα. Με τό γιατρικό αυτό ή μικρούλα απαλλάχτηκε από τον άσχημο όγκο και ξανάγεινε «ή καλλίστη των παρθένων».

Είχε τα μαλλιά μέλιχουσα και κασταρά, μάτια μεγάλα, μύτη λιγάκι καμπυλωτή, αυτιά μικρούτσικα, δέμα άπαλό, χρώμα ρόδινο, κείλη κερασένια και δόντια λευκότερα από το χιόνι. Η φωνή της ήταν γλυκιά και άπαλή, σαν τη φωνή μυθολογικής Σειρήνας. Δέν είχε τη σσηνεϊσμένη στις γυναίκες πολυπραγμασιότητα και περιέργεια. Τα λόγια της λίγα, αλλά καθαρά και έξυπνα.

Η Μιλτώ ήταν δεκαεπτά ετών παρθένος, όταν ένας στρατηγός του Κύρου την έφερε μπροστά στον κύριό του αιχμάλωτη μαζί με τρεις άλλες. Η Μιλτώ φορούσε ένα άπλο φόρεμα, είχε τό πρόσωπο καθαρό και την κόμη χτενισμένη χωρίς έπίδειξη. Όταν προσήλθαν ο Κύρος έδειπνόντας. Περγώντας μπροστά του, καθέμια έχαιτογελοῦσε με προσποιητή φαιδρότητα. Μόνο ή Μιλτώ κρατούσε με σεμνότητα τα μάτια της προς τα κάτω, μιά κοκκινάδα σκέπαζε τα παρθενικά μάγουλά της και τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα. Ένώ ή τρεις άλλες φτειασδόμενες και φανταχτερά ντυμένες.

Ο Κύρος τις διάταξε νά καθήσουν για νά «διασκοπήσῃ» τα μάτια τους, τα μάγουλα και τα δάχτυλα. Και ή μὲν τρεις άλλες τὰ έδέχοντο, ή Μιλτώ όμως δέν έπέτρεψε καθόλου στον Κύρο νά την άγγίξη. Τότε εκείνος έγνώισε στο στρατηγό και του είπε: «Μίαν ταύτην μόνον έλευθεραν και αδιάφορον ήγαγε, αϊ δέ λοιπαί κατηλκώς έχουσι».

Από τη στιγμή εκείνη ο Κύρος αγάπησε με περιπάθεια την Έλληνίδα και άναγαπήθηκε άπ' αυτήν.

Στά 405 π. Χ. άναψε τρομερός πόλεμος μεταξύ των δύο παιδιών του Δαρείου περί της διαδοχής του Θρόνου. Τα στρατεύματα του Κύρου και τα στρατεύματα του άντιπαλού αδελφού του Άρταξέρξη συνηντήθησαν κοντά στα Κουνάξα όπου δόθηκε αποφασιστική μάχη. Ο Κύρος έσοτώθηκε και ή Μιλτώ, που τον άκολουθούσε αιχμαλωτίστηκε. Ήταν άπαρηγόρητη. Ο νικητής Βασιλεύς της είπε:

— Μην άπελπίσσαι. Όπως σε αγαπούσε ο αδελφός μου θά σε αγαπά κ' εγώ, γιατί και μένα με κατέκτησε με τό θέληγιά σου.

Και έκτοτε έζούσε στο γυναικονίτη του. Μιά μέρα την είδε ο υίος και διάδοχος του Δαρείου ο νεώτερος και είπε στον πατέρα του:

— Πατέρα μου, στο παλάτι μου έχω τριακόσιες έξυπνα γυναίκες, αλλά σαν αυτή την Έλληνίδα δέν είναι

καμιά. Ζητώ νά μου την παραχωρήσῃς.

Υπήρχε νόμος στην Περσία νά μην άρνείται καμιά δυνατή γάμ ο ήγεμών στο διάδοχό του. Ο γέρο Άρταξέρξης έπροσάθηκε νά τό άποφύγη, αλλά ο φαίλος Δαρείος ήθελε με κάθε θυσία ή Μιλτώ. Και ο γέρος άναστενάχνοντας είπε: «— Καλά, παιδί μου, σου τη δίνω. Από αύριο είναι δική σου».

Τό ίδιο βράδυ ο γέρος συνεννοείται με τη Μιλτώ, και ή όμορφη αιχμάλωτη καταφεύγει στο ναό της Θεάς Ανατίδος, φορέϊ τον ιερό πέπλο και γίνεται ίερα της Αφροδίτης αυτής των Περσών. Όταν τό έμαθε ο διάδοχος, έγινε έξω φρενών έναντίον του πατέρα του που τον είχε ξεγελάσει με τέτοιον τρόπο. Διοργανώνει λοιπόν συνομοσία, για νά του πάρη, μιά όρα πρωτίτερα τό Θρόνο και έπειτα την Μιλτώ από τό ναό της...

Είπε περασμένα μεσάνυχτα. Οί συνομοτά με έπί κεφαλής, τό Δαρείο μπαίνουν κρυφά σ' Ανάκτορα. Αλλά ή φρουρά, που έβρει τί πρόκειται νά συμβή — οί καταδότες δέν λείπουν ποτέ — τους περιγκλώνει και τους σκοτώνει. Από τους πρώτους πέφτει νεκρός και ο Διάδοχος.

Ανάβονται μεγάλοι πυρσφοί. Ο γέρο Βασιλεύς έχοεται και βλέπει τό γιού του νεκρό, κυλιόμενον από αίμα του. Για μιά στιγμή, ή καρδιά του συγκινείται. Γρήγορα όμως λέει:

— Πηγαίνετε νά μου φέρετε τη Μιλτώ μου. Πέστε της, ότι τόρα πειά δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο από τό Δαρείο!..

Και άποχωρεί στο θάλαμό του προσμένοντας. Αλλ' ή Μιλτώ δέν έχοεται, δέν θέλει νάρθη στο παλάτι εκείνο της συμφαρής, που έξ αίτίας της γίνηκε θέατρο αίματηρής τραγωδίας. Και μένει για πάντα στο ναό, ίερα της Θεάς Ανατίδος λευκοντυμένη, από την όποιαν κανείς — ούτε αυτός ο Μέγας Βασιλεύς — μπορεί νά την άποσπάσῃ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Και είπε ο θεός εις τον Άδάμ όταν τον άπαρωσε την μίαν πλευράν για νά κάνει από αυτήν την γυναίκα:

— Κοιμήσου καλά, τέκνον μου. Είπε ή τελευταία φορά που θά κοιμηθής ήσυχος.

Στό τραπέζι ο μικρός Ουμπέρ θέλει νά μιλήσῃ.

— Πάψε, είπε ο πατέρας του. Τα παιδιά δέν μιλούν πριν τελειώτῃ τό φαγητό.

Αφού έφαγε ο μικρός τον έρώτησε ο πατέρας του τί ήθελε νά ειπῇ.

— Όταν έπήγα στην αποθήκη κ' έβριλα κρασί στις μποτίλλες από τό βαρέλι, έξέχασα νά κλείσω την κάνουλα. Θά τρέξη άκόμα.

Μιά νεαρά χόρα άπαρηγόρητη δέχεται την έπίσκεψη ενός από τους φίλους του μακαρίτη.

— Πώς, είπε αυτός. Θά κλαίτε σ' όλη τη ζωή σας τον κακομοίρη τον Άρνόλδο.

— Μάλιστα, είπε ή χόρα. Έχω ως τόσο μιά παρηγοριά μέσα στον καϊμό μου. Ότι τόρα ξέρω που περνάει όλες τις νύχτες του.

Ο Βικέντιος και ο Εϋτύχιος έπήγαν νά φάνε σ' ενός κομπάρσου τους. Εγέμισαν την κοιλιά τους μέχρι διαρροής.

— Είμαι δυστυχής, είπε έξαφνα ο Εϋτύχιος στο αντί στο άδελφού του.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ πειά νά φάω.

— Κάθε αυτό που έκαμα εγώ. Βάλε ότι μπορείς στις τσέπες σου.

— Ούτε αυτό δέν μπορώ νά τό κάμω, είπε εκείνος.

— Γιατί;

— Γιατί τις έγέμισα.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«ΤΟ ΦΕΙΔΙ»

ΤΟΥ WILLY SCHOLLZ

Αργά αργά και προσεχτικά προχωρούσε τό τραίνο προς την κοιλάδα. Από τα δυο μέρη της γραμμής έχοεσαν τρομερά βόραθρα. Οί κουβέντες των έπιβατών είχαν πάρει κ' ένας άξαρνος φόβος τους είχε καταλάβει όλους.

Μιά ξανθή Νεοθήκη που καθότανε στο βαγόνι άπέναντί μου, ψιθύρισε κοιτάζοντας έξω από τό παράθυρο:

— Τί άγρια μέρη που είναι έδώ...

— Αλλά και τί όμορφα, μέσα στην άγριότητά τους... της άπήνητρα κ' έγώ.

Εκείνη όμως δέν είχε τίποτε άλλο.

Σέ λίγο, όταν είχαν πιά περάσει από τό επικίνδυνο αυτό μέρος οί 5-6 έπιβάτες που είμαστε στο ίδιο κουπέ άρχισαμε και πάλι την κουβέντα. Τόρα τό θέμα της όμιλίας όλων μας περιστρέφεται σε διάφορες διηγήσεις για μακρινά ταξείδια που είχε κάνει ο καθένας μας, για κινήμα, έκδρομές, έξορμήσεις κ.λ.π.

Ένας γηραιός μελαγχολικός κύριος που καθόταν κοντά στην Νεοθήκη μου, άρχισε νά λέγη, στα φωναχτά άπ' τους άλλους...

— Τί νά σας πω. Έχω κάνει πολλά ταξείδια στη ζωή μου και καί ποτέ δέν μου έτυχε τίποτα σπουδαίο. Μόνο μιά φορά, ήμουν ακόμα πολύ νέος, θυμάμαι πως μου συνέβη κάτι πολύ φοβερό και άληθινά άληθινό...

Όλοι μας άφήσαμε τις κουβέντες μας και προσέξαμε στο γηραιό κύριο ο όποιος, αφού άναψε την πίπα του, συνέχισε:

«Στά νότια μέρη της Αφρικής, κοντά στο Ουίνιγγ, είχα κληρονομήσει άρκετές φτείδες από την μητέρα μου, και αποφάσισα νά εγκατασταθώ εκεί για νά επιβλέπω μόνος μου την καλλιέργειά τους. Έκτός άπ' τό χωριό αυτό του Ουίνιγγ, τό όποιο άπειρε σχεδόν μία λεύγα από την έπαυλή μου, δέν ήρχηκε εκεί κανείς άλλος συνοικισμός άνθρώπων. Οί μόνον γείτονες με τους όποιους θά μπορούσα νά συναναστραφώ ήταν οί κάτοικοι του χωριού αυτού. Έγώ όμως ούτε εκεί πήγαινα συχνά. Είχα άρχισει νά ζω σαν έρημίτης και σχεδόν είχα ξεχάσει με τη ζωή μου αυτή ότι υπήρχαν στον κόσμο γλέντια και γυναίκες. Η μάννα μου για τις περιπέτειες με είχε παρασύρει σ' αυτούς τους τόπους, όπου ήλπιζα ότι χωρίς στην γονιμότητα του έδάφους, θά γινόμουν πολύ γρήγορα πλούσιος.

Θά είχαν περάσει σχεδόν τρία χρόνια που ζούσα την άσκητική αυτή ζωή και σάς βεβαιώ, πως ή χαρά της ζωής είχε πεθάνει πιά μέσα μου. Προέπει λοιπόν νά τό πιστέψετε. Κύριοί μου, ότι και τον έρωτα ακόμα μπορεί κανείς νά τον ξεχάσει ζώντας έτσι σαν καί μένα εκεί κάτω. Στην άρχή βέβαια θά του κακοφανή, αλλά σιγά — σιγά δέν μπορεί παρά νά λησμονήσει όλοτετα της γυναίκας. Έξαφνα, μιά άνοιξιτική ήμερα, έφθασαν και εγκαταστάθηκαν σ' ένα γειτονικό κτήμα, δυο ξένοι, ένας άγαθος όλλανδός με τη νεαρά του γυναικούλα.

Με τους δυο αυτούς ξένους δέν άργήσαμε νά γνωριστούμε και νά γίνουμε μάλιστα, πολύ γρήγορα οί καλλίτεροι φίλοι. Έτρώγαμε μεσημέρι και βράδυ μαζί και περνούσαμε τις ήμέρες μας σαν τρία άδελφία άγαπημένα. Ο φίλος μου όνομαζότανε Ριχάρδος Νόρστεν. Η γυναίκα του, ή Έλλα, ήταν ένα κορίτσι 19 μόλις ετών, ζωρή και άνησυχη σαν ένα μικρό παιδί. Έτρελλανόταν κάθε ήμερα νά κινήγῃ τις πεταλούδες που πετούσαν άφθονες στον κήπο μου. Τον άνισχο αυτό χαραινόθη της είχε επηρεάσει πολύ και ή όμορφιά του τόπου. Στά όμορφα γαλάνα της μάτια διέκρινε κανείς πάντοτε μιά άόριστη νεοιζότητα και άνησυχία.

Ο πρώτος χρόνος πέρασε έτσι άρμονικότητα και γεμάτος εϋτυχία γά όλους μας. Κατ' άνάγκην έξούσαμε διαρκώς μαζί, και έτσι είχε άναπτυχθῃ μεταξύ μας μιά στενή φιλία που δύσκολα άπαντάται σέ πόλεις.

Ένα βράδυ, όμως ο Νόρστεν ήταν άναγκασμένος νά πάη στο χωριό καί νά μείνῃ εκεί όλη την νύχτα ένεκα έπειγούσης ανάγκης του. Ήταν μιά μαγευτική νύχτα γεμάτη άρώματα, μιά νύχτα άνοιξιά-

τική από κείνες που σου χαλίζουν τη ψυχή και σε έξωθούν σε διάφορες τρέλλες. Είχε περάσει άρκετή όρα απότου έφυγε ο Νόρστεν. Έγώ με την γυναίκα του την Έλλα, καθόμαστε μόνον στον κήπο μας. Εμέναμε έτσι οί δυο μας άφρονι για πολλή όρα, και κάτω από τά δέντρα με τά μεθυστικά τους άρώματα, άκούγαμε τους παράξενους χροτούς της νύχτας που έρχόντουσαν πέρα άπ' τα λειβάδια. Θά είχαν περάσει τά μεσάνυχτα. Κανείς μας δέν μιλούσε. Κάπου — κάπου κυττούσα την Έλλα στα μάτια.

Έτσι, μόνον καθώς είμαστε, χωρίς νά πῇ ακόμα κανείς μιά λέξη στον άλλον κυταχτήκαμε μιά στιγμή και οί δυο μας στά μάτια. Άρρώσως κατόπιν πεταχτήκαμε όρθιοι και άδεια τά χέρια μας συναντηθήκαμε μέσα στο σκοτάδι και τά χείλη μας ένόθρησαν άμέσως σ' ένα άτέλειωτο θερμό φιλί. Σιγά — σιγά τότε, σαν νά μιλούσε στον έαυτό της ή Έλλα, άρχισε νά μου εκμυστηρεύεται μερικά μυστικά της ζωής της και ύστερα από λίγο, αφού κ' έφίλησε πάλι παθητικά σαν την πρώτη φορά, μουμύρισε γλυκά σ' αὐτί μου:

— Αυτή ή γαλήνη, φίλε μου, μ' έκμηδενίζει τ' άρώματα αυτά των δέντρων με μεθούν. Ω! πώς ήθελα νά είχα κάποιον που νά με σφίξη στην άγκαλιά του, νά με πάρη μαζί του, νά με πάρη νά φύγουμε, νά φύγουμε μακριά, πολύ μακριά από δω, σ' άλλα μέρη, σ' άλλες χώρες...

Ω! τό ξέρω πολύ καλά, άγαπητέ μου, πως αυτή ή λαχτάρα δέν είναι άμαρτία, αλλά τί νά κάνω, δέν φταίω εγώ, φταίει ή νύχτα, αυτή ή χλιαρή νύχτα που άπλώνεται σ' όλη τη μαγευτική αυτή φύση που βλέπουν άπ' έδώ τά μάτια μας...

Τά λίγα εκείνα λόγια μ' έκαναν νά τό χάσω. Την έκνέταξα κατόπιμα. Τά γαλάνα της μάτια έλαμπαν παράξενα μέσα στο σκοτάδι... Χωρίς νά τό θέλω πάλι τά χείλη μου έζήτησαν τό δικά της. Μ' άφησε νά την φιλήσω, χωρίς ν' αντίστασῃ καθόλου.

Έξαφνα, καθώς της χαίδενα τά μαλλιά, μου πιάνει εκείνη απότομα τό χέρι και μου φωνάζει παράφορα.

— Έλα νά πάμε...

Την έκνέταξα έκπληκτος. Για μιά στιγμή δίστασα και τη ρώτησα:

— Νά πάμε πού;

— Όπου θέλες, έσύ, μου, φώναζε με την ίδια φωνή.

Μόνο νά φύγουμε θέλω, νά φύγουμε άπ' έδώ και νά πάμε... νά! πέρα, άλλου, μακριά... σ' όλη ζωή.

Δέν σκεπτόμουν πιά, δέν μπορούσα νά σκεδάσω τίποτα, άρέβηκα έτσι έρμαιο στα χέρια της που με τραβούσαν με άκατανίκητη δύναμη. Έξαφνα καθώς με τραβούσε στο σκοτάδι μεσ' άπ' τά πικρά φυλλάδια των δέντρων, ή Έλλα στάθηκε. Το χέρι της που με τραβούσε τό αισθάνθηκα νά τρέμει και σχεδόν άμέσως άκούω νά βιάζῃ μιά σπαστική κραυγή και νά κατάρξῃ χάμω...

— Άχ! άχ! Παναγία μου.

Καθώς κυττάω προς τό μέρος της, ανατοίχισα, όλόκληρος...

Ένα πελώριο φείδι είχε πηλίξει γύρω από τό πόδι της ένα φείδι άπ' αυτά που άμα σε διαγιάσουν δέν χῃς παρά πολύ λίγες φορές...

Τό τακούνι του παπουτσιού της τῷ είχε πατήσει τό κεφάλι άλλ' αυτό πρόφτασε και νά διάγκωσε γιατί ή Έλλα πορεύσε φοιτά.

Την άρπαξα στην άγκαλιά μου, κατορθώσας σιγά — σιγά νά ξετιλίξω τό φείδι που ήταν πιά πεθάνενο, και την πετέφερα στην καρδιά μου.

Τά μάτια της με κυττούσαν μ' ένα βλέμμα που δέν θά τό ξεχάσω ποτέ...

Προσάδησα με πρόχειρα φάρμακα νά της πλύνω την πληγή, λέγοντας της πως τά φείδια αυτά δέν είναι άνατηφόρα...

Η Έλλα όμως δέν τό πίστευε αυτό γιατί αισθανότανε από στιγμή σέ στιγμή νά την άφηνουν οί δυνάμεις της...

Σέ λίγο ο σφυγμός της άρχισε νά γίνεται και πάλι αδυνάτος και μέσα σέ δυο ώρες ή Έλλα έσπινε στα χέρια μου κυττάζοντας με στα μάτια χωρίς νά μου πῇ τίποτε άλλο.

Willy Schollz

... "Αθεά μας τα χέρια μας συναντήθηκαν"

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΜΟΝΝΙΕ

[Μία παθητική ιστορία έρωτος από την νεότητα του Μιραμπώ]

...Η Σοφία καθόταν γονατιστή

Στο Ζιέν είνε το μοναστήρι της 'Αγίας Κλάρας. Μέσα σ' ένα γυνικό κελλί όπου δεν υπήρχε άλλο από ένα σταμνί κι ένας ξύλινος σταυρός στον τοίχο, η Σοφία καθόταν γονατιστή. Ένας φεγγίτης από ψηλά, έριχνε ένα ασθενικό φως επάνω στο ώραίο πρόσωπό της...

Ακούοντο ή ψαλμοδίες των καλογοριών, ένα μελαγχολικό τραγούδι που ανέβαινε από τα στόματα των γυναικών που είχαν απαρνηθεί τον κόσμο για να σώσουν την ψυχή τους.

Είχαν περάσει εβδομάδες από του χωρίσθηκε από τον Μιραμπώ στην 'Ολλανδία, απ' όπου την μετέφεραν σ' εκείνη την φυλακή. Τί είχε γίνει ο αγαπημένος της; Θά τον ξανάβλεπε ποτέ; Ήμερα και νύχτα έμενε ακίνητη στη θέση της και μόλις έκοιμόταν. Ζούσε μόνο με την ανάμνηση του παρελθόντος...

Ήταν φθινόπωρον. Έξω βρονούσε και ή βροχή έκτυπωσε στο παράθυρο του κελλιού της, αλλά εκείνη δεν άκουε τίποτε. 'Η σκέψις της ήταν στον Μιραμπώ. Στον τοίχο της φυλακής είχε γράψει αυτά τα λόγια:

«Θέλετε να με απελπίσετε; Απορροήστε ότι είμαι γυναίκα που αγαπώ. Απορροήστε ότι αγαπώ τον Μιραμπώ. Ήμπαρο να τραπώ ότι είμαι γυναίκα αφού ή αγάπη του μ' εγγύωσε τόσο;»

Ήταν νύχτα, το κελλί μόλις φωτιζόταν από ένα άμυδρο καντήλι. Η Σοφία γονάτισε εμπρός στο σταυρό και προσευχόταν. 'Η πόρτα του κελλιού της άνοιξε τότε σιγά και ο βαρώνος ντε Μπριέν φάνηκε μπροστά της.

Φαινόταν σά να είχε ξαφνικά γεράσει ή μόνη του επιθυμία ήταν ν' αποκτήσει την Σοφία Μοννιέ. 'Η όμορφιά της ήταν υπερφυσική! Τά μεγάλα και ακτινοβόλα μάτια της, είχαν χάσει όμως την έκφρασή τους. Καμιά επιθυμία δεν εξωγαριζέτο στο πρόσωπό της.

Στο κελλί έβρισκεν απόλυτος σιγή.

— Τι θέλετε από μένα; ερώτησε ή Σοφία.

— Ο βαρώνος την κτύπησε με τὰ σκοτεινά του μάτια.

— Ερώτα, απάντησε.

Έκείνη χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Εκάματε λάθος, κύριε, τού ελεπε.

— Δεν έχω λάθος! Δεν γνωρίζω άλλη αγάπη από τη δική σας. Είπε τὸ μόνο πάθος μου!..

— Πάθος... Είπε ή σαστή λέξις. Βαρώνες, δεν έχω καμιά σχέση με τὸ πάθος σας.

— Αφ' ότου σὰς είδα δεν βρίσκω στιγμή ήσυχίας.

— Τὸ πάθος δεν είνε έρως, είπε ή Σοφία.

— Αλλά ὁ βαρώνος έγινε κύριος τοῦ έαυτοῦ του και της ώμίλησής με αγέρωχο ύφος;

— Πῶς τολμάτε νὰ μιλεῖτε έτσι, σεις μιά φυλακισμένη;

— 'Η τιμή μου μου δίνει τή δύναμη... Εδρίσκομαι υπό την προστασία του Θεού.

— Σεις όμως παραβιάσατε τούς θείους νόμους.

— Έγώ; εφώνησε ή Σοφία. Όμιλείτε σά φαρισάος! τὸ μεγαλύτερο αγαθὸ που έχω είνε ὁ θεὸς στον άνθρωπο είνε ὁ έρως. Σεις όμως δεν τὸν γνωρίζετε!

— 'Η ἀλαζονεία τοῦ βαρώνου είχε προσβληθεῖ καὶ αὐτὸ τὸν έκαμε νὰ επιθυμῇ περισσότερο τὸν εξευτελισμὸ της Σοφίας Μοννιέ.

— Βλέπω ότι υποφέρετε με ὑπομονή τήν τύχη σας, της είπε. 'Η μόνη σας σκέψις είνε ὁ έρως τοῦ Μιραμπώ.

Τὰ μάτια της Σοφίας ἀστραψαν.

— Υποφέρει κι' αὐτός;

— Ίσως.

— Πέστε μου είνε φυλακισμένος;

— Όπως καὶ σεις. Είνε μάλιστα ἀδοτηρά περιορισμένος. Καταδικάσθηκε εἰς θάνατον διότι παρεπλάνησε μιά παντρεμένη γυναίκα... 'Η γυναίκα αὐτή είσθε σεις!

— 'Η Σοφία άφησε μιά φωνή τρόμου.

— Εἰς θάνατον!

— Μάλιστα. Μόνον ὁ βασιλεὺς ἔμπορεῖ νὰ τὸν σώσει.

— 'Ο βασιλεὺς είνε καλός...

— Αλλά δεν κάμει τίποτε χωρίς νὰ συμβουλευθεῖ τήν αὐλήν του... 'Η χάρις δηλαδὴ ἐξαρτάται ἀπὸ ἐμέ...

— Αὐτὸ σὰς!

— Ίσως μάλιστα τὸν ἐλευθερώσω...

— Μὰ σεις διατάξατε νὰ μὰς συλλάβουν!

— Όχι ἐγώ, ή κόμησα Ντουμπαρρύ, ή ἀντιζήλος σας. * Μιραμπώ είνε σὰς χείρα της...

— Καὶ σεις μπορεῖτε νὰ τὸν σώσετε;

— Στὸ λόγο της τιμῆς μου.

— Σώστε τον τότε!

— Αὐτὸ ἐξαρτάται ἀπὸ σὰς.

— Έγὼ δεν έχω ἄλλο νὰ δώσω γιὰ τὸν Μιραμπώ παρὰ τή τιμή μου. Καὶ θὰ τὴν δώσω χωρίς διαταγμό.

— Ζήστε γιὰ μένα.

— 'Η Σοφία ὀρθώθηκε καὶ τὸν κτύπησε στὰ μάτια.

— Φαντάζεστε πόσο σὰς μισώ;

— Ακριβῶς γι' αὐτὸ σὰς ἀγαπῶ περισσότερο.

— Εἶνε λοιπὸν ή δύναμις τοῦ μίσους μεγαλειότερα ἀπὸ τή δύναμη τοῦ έρωτος;

— Μάλιστα.

— Τότε ὑποκύπτω εἰς αὐτή τή δύναμη είπε ή Σοφία. Δώσατε μου τὸ λόγο της τιμῆς σας ότι θὰ ἐλευθερωθεῖ ὁ Μιραμπώ καὶ θὰ είμαι δική σας.

— 'Ο βαρώνος ὑποκλίθηκε.

— Αἰδοῦ τὸ βράδυ, κυρία μου, θὰ βεβαιωθεῖ ότι ὁ Μιραμπώ είνε ἐλεύθερος.

Καὶ ἔφυγε κλεινώντας πίσω του τήν πόρτα τοῦ κελλιού.

— 'Ο Μιραμπώ ἦτο κλεισμένος στὰς φυλακὰς της Βιγνέννης. Έπαιπε τον καιρό του μελετώντας. Κάθε ἄλλη ἀπασχόληση τοῦ είχε ἀπαγορευθεῖ καὶ γρήγορα έμαθε τὸ λόγο ἀπὸ τήν ἐξέταση...

— Αγαπητὴ φίλε!

Εἰνθυμείσθε τὸν καιρὸν που μελετοῦσατε ἀκόμη στὴ στρατιωτικὴ σχολή των Παρισιών; Ήμουν τότε ή παντοδύναμη ἐρωμένη τοῦ δουδρίκου 15ου. Σήμερα εἰμαι μιά γυναίκα χωρίς καμιά ἐπαγγελία, που δεν έχει ἄλλη παρηγορία ἀπὸ τὸν έρωτὰ σας. Σὰς ἐγγύωσα εἶναι καὶ ποδοσφαιρική Γαλλία εἰσάστε τότε νέος καὶ δοχημος ἀλλὰ εἶναι καὶ πνεύμα. Εἶσθε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος που ἀγάπησα ἀληθινά, με δὴν τή δύναμη της ψυχῆς μου. Πολλὰ ἀγαπᾶτε ἀνθρώπους, μετὰ ἀποφύγετε γιὰ πολιτικούς λόγους. Έν τούτοις με χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὸς σκοπούς σας. Έν τούτοις δεν πάω ποτὲ νὰ σὰς ἀγαπῶ.

Σήμερα σὰς μισώ. Έφθασε ή ὥρα της ἐκδίκης μου. Καταδικάσθηκε εἰς θάνατον καὶ θ' ἀποθάνει. Σὰς ἐπρόσφασε εἰς τήν 'Ολλανδία. 'Ο θάνατός σας ἂν καὶ μὴ μᾶναι μεγάλην ἀπώλειαν γιὰ τήν Γαλλία, εἶναι γιὰ μὴν μεγάλη ἱκανοποίησις. Θὰ παρενδεθῶ στὴν θανάτῳ σας ἐκτέλεσι, γιὰ νὰ ἴδω πῶς πεθαίνει ένας Μιραμπώ.

— 'Η φίλη σας Ντουμπαρρύ.

Δὲν είχε τελειώσει τήν ἀνάγνωσις της ἐπιστολῆς; κείνης καὶ ὁ Μιραμπώ είδε ν' ἀνοίξη ή πόρτα της φυλακῆς του καὶ νὰ μπαίνει ένας ἀξιωματικός, κρατώντας ένα σφραγισμένο γράμμα.

— Έν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως!

— 'Ο Μιραμπώ ἐδιάβασε τήν ἐπιστολήν:

— Ήταν ή χάρις του! Κούνησε τὸ κεφάλι, μὴ μπορώντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. 'Ησυχος σὰ νὰ μὴ είχε συμβεῖ τίποτε, μιά μόνη ἰδέα κατεῖχτο τὸν πόντο.

— 'Η Σοφία.

Εἶχε μάθει ότι ή ἀγαπημένη του είχε κλεισθεῖ σὸ μοναστήρι της 'Αγίας Κλάρας. Εἶχε ξεμερῶσει καὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν σκαπόμενος ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα. Μιά λεπτή βροχή ἄρχισε νὰ πέφτει ή πεδιάδα ἦταν σκεπασμένη με χιόνι.

Μετὰ μιάν ὥρα ὁ Μιραμπώ περιεφέρετο στὸν δρόμον τοῦ Παρισιού. Τὸ μεσημέρι είχε φθάσει σὸ Φονταινμπλώ. Έκει ἄλλοτε ἄλλοτε, τὴν νύχτα εφθασε σὸ Ζιέν, σὸ μοναστήρι της 'Αγίας Κλάρας.

— Ήταν μεσάνυχτα... 'Η Σοφία είχε ἀφηνιδιασ ἀδιαθέτως.

— Εἶνε ἐλεύθερος; ερώτησε τὸν βαρὼν μόλις τὸν είδε νὰ μπαίνει σὸ κελλί της.

— Εἰσράτησα τήν ὑπόσχεσί μου, ἀπάντησε ὁ ντε Μπριέν μένει νὰ κρατήσετε τήν ἰδική σας.

— Εκείνη ἔγινε χαμογέστη, χωρίς ν' ἀπαντήσει. 'Ο βαρώνος ἔτρεμαξε.

Εἶσθε ἀδιάδετη;

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε θόρυβος σὸ μοναστήρι καὶ μιά δυνατὴ ἀνδρική φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὴν ἡσυχία, κάτω ἀπὸ τὸς μεγάλους δόλους. Κατόπιν ἀκούστηκαν βιαστικά βήματα καὶ ὁ Μιραμπώ, με τὸ πιστόλι σὸ χέρι, φάνηκε στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ κελλιού... 'Ο βαρώνος ὀπισθοχώρησε καὶ ἔβλεπε τὸ χέρι σὸ σταθὶ του.

— 'Η Σοφία σήκωσε τὰ χέρια, καλώντας κοντὰ της τὸν Μιραμπώ.

— Μιραμπώ, ἀγαπημένε μου... γιὰ σένα... γιὰ τήν ἐλευθερία σου... Κι' ἀμέσως ἐξεψύχησε!

— 'Ο Μιραμπώ φάνηκε στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ κελλιού.

'Ο Μιραμπώ ἀπὸ ἀνεγνώστου τὸ γράμμα...

'Ο Μιραμπώ φάνηκε στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ κελλιού.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES MASSON

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΣΟΛΑΝΖ

Η δεσποινίς Σολάνζ ντε Φιερινέ ήταν μια πολύ χαριτωμένη νέα, που αγαπούσε υπερβολικά τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Συνεπεία αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ πένθους ὁ γάμος τοῦ είχε ἀναβληθεῖ γιὰ κάμποσον καιρὸ καὶ ή καὶ μὲν ή Σολάνζ μόνη μέσα σὸ δωμάτιό της τις νύχτες έφτειανε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ἀδμονοῦσε ποτε νὰ φθάσῃ ή ἡμέρα τοῦ γάμου καὶ τοῦτο γιατί εφοβόταν τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὸν ἤξερε καλὰ, ή καὶ μὲν, καὶ εφοβόταν ότι φεύγοντας στις 10 κάθε βράδυ ἀπὸ τὸ σπίτι της — ἀφοῦ προηγουμένως της φιλοῦσε τρυφερὰ τὸ χέρι, ὑπὸ τὸ στοργικὸ βλέμμα τὸν γονέων της — ἦταν ἱκανὸς νὰ πάρῃ νὰ περάσῃ τήν βραδιά του σὲ ένα ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ κέντρα διασκεδάσεως μαζὶ με τις χαμένες ἐκείνες γυναίκες, ποὺ τόσο τοῦ ἄρεσε ἄλλοτε ή συντροφιά τους.

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πολλές φορὲς τὴν ὥρα ποὺ ἐχώριζαν τὸ βράδυ τοῦ έλεγε:

— Γεώργιε, όταν γυρίσης σὸ σπίτι σου, τὸ πολὺ ὡς τὰ μεσάνυχτα ζήτησε με σὸ τηλεφώνον.

Καὶ ὁ Γεώργιος σὰν ὑποτακτικὸς καὶ στοργικὸς ἀρραβωνιαστικὸς της τηλεφωνοῦσε. 'Η Σολάνζ περιμένοντας τὸ τηλεφώνημά του δεν ἀνέβαινε σὸ πρῶτο πάτωμα όπου ἦταν τὸ δωμάτιό της, διπλὰ στὰ δωμάτια τοῦ μπαμπὰ καὶ της μαμάς της. Έμενε σὸ γκαρφοῦ τοῦ μπαμπὰ—σὸ ἰσόγειο—σὸ ὁποῖον βρισκόταν καὶ τὸ τηλεφώνον. Έπερίμενε με γλυκεῖα ἀδημονία τὸ κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ καὶ τὴν φράσι «ἀγάπη μου», με τὴν ὁποίαν τὴν προσφωνοῦσε ὁ Γεώργιος, σύμφωνα με τὴ μόδα ποὺ ἐπαβόλλε ένα πολὺ στενὸ σας πρόσωπο νὰ μὴ τὸ προσφωνήσε με τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ με ένα τρυφερὸ ἐπίθετο.

Γι' αὐτὸ τὸ βράδυ ἐκείνο μόλις ἐκτύπησε τὸ τηλεφώνον ή Σολάνζ δεν παραξενεύθηκε καθόλου όταν ἀκούσε σὸ ἀκουστικό μιά φωνὴ νὰ της λέγει:

— Εὐὸ εἰσαι, ἀγάπη μου;

Εἶνε ἀλήθεια ότι ή φωνὴ ἐκείνη δεν ἔμοιαζε με τὴν φωνὴν τοῦ Γεώργιου, ἀλλὰ μὰ!..

— Μπορεῖ νὰ ἔχη ἐπίδρασι τὸ τηλεφώνον, ἀπ' τὴν κακοκαίρια;

Ἐσκέφθηκε ή νέα καὶ ἀπήντησε.

— Ναι, ἀγάπη μου.

— Ἀκούσε, ἐξακολούθησε ή ἴδια φωνή, ποὺ ἀκουῶταν ὀλοένα λιγώτερος. Πρέπει νὰ ἔγινε... καὶ ἀμέσως μάλιστα... εἶνε ἀνάγκη... Προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ καὶ ἔλα.

Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ πρόσκλησις ἐξέφινε τὴν Σολάνζ. Αὐτὸ συνέβαινε γιὰ πρώτη φορά. Γιὰ νὰ τὴν καλῇ ὁ Γεώργιος ἔτσι ξαφνικά καὶ νὰ της λέῃ πῶς εἶνε ἀνάγκη θὰ πῇ πῶς καὶ σοβαρὸ τοῦ συνέβαινε.

Έπέντωσε προσεκτικὰ τὸ αὐτί της ἀλλὰ

τόρα ἀκουῶταν διὸ τρεῖς φωνές, ἀνάμεσα στις ὁποῖες διεκρίνετο κάποια ἀγνωστὴ φωνὴ ποὺ έλεγε.

— Ἀφήστε μας ἡσυχως δεσποινίς. Μὴ μὰς διακόπτετε. Βλέπετε ότι μιλοῦμε...

Κάποια ἔνωση είχε γίνει χωρίς ἄλλο στὰ σύματα. Μόλις ἔγινε κάποια ἡσυχία ή Σολάνζ ρώτησε:

— Ἀγάπη μου γιὰ πές μου, ποὺ πρέπει νὰρθω.

Μιά ἄλλη ἀγνωστὴ πάλι φωνὴ της ἀπήντησε.

— Μὰ στοῦ Τυρέλλι, σὸ πρῶτο πάτωμα...σὸ σαλονάκι νοῦμερο 3... «Ελα ἀμέσως... σὲ θέλει... μὴν τοῦ χαλάσῃ τὸ κατήρι.

Ξαναρώτησε πάλι ή Σολάνζ ἀλλὰ δεν της δόθηκε καμιά ἀπάντηση. 'Η τηλεφωνήτρια είχε διακόψει.

Ἀνήσυχη πολὺ ή νέα ἐπετάχθηκε

σὸ ἀντρέ ἄρπαξε ένα μαντὸ της μητέρας της, ἔπηρε ένα δικὸ της λίγο παλὸ καπέλλο, ποὺ ἦταν ἀπὸ καιρὸ κρεμασμένο, σχεδὸν ξεχασμένο ἐκεῖ τὰ φόρεσε ἄρον-ἄρον, ἔφθασε πατώντας στις ἄκρες τὸν ποδῶν της στὴν πόρτα τὴν ἀνοῖξε σιγά-σιγά, γιὰ μὴν κἀνθ ὄρυθμὸ κι' εὐρέθηκε ἔξω σὸ ἔρημο πεζοδρόμιο. Εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ πάρῃ τὸ κλειδί μαζὶ της. Έπρεπε νὰ τρέξῃ. Κάτι συνέβαινε σὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Έπροχώρησε λίγο ἀπορῶντας ποιά διεύθυνσι ν' ἀκολουθήσῃ.

Δὲν εἶρερε ποὺ ἦταν τοῦ Τυρέλλι.

Εὐτυχῶς ένα ταξὶ περνοῦσε ἀδειανὸ ἀπὸ μπροστά της. Τὸ σταμάτησε κι' ἐρώτησε τὸν σοφέ.

— Ξέρετε ποὺ εἶνε τοῦ Τυρέλλι;

— Καὶ βέβαια, μικροῦλα μου. Πέρασε μέσα, της ἀποκρίθηκε ἐκείνος ποὺ τὴν ἐπέρασε γιὰ καμιά τρελλοῦταιχη.

Έπειτα ἀπὸ 10 λεπτά της ὥρας τὸ ταξὶ ἐσταμάτησε ἐμπρός στὴν ὀλόφωτη εἰσδο ἐνὸς νυκτερινοῦ ρεσταῶαν.

— Ένας μικρὸς νέγρος με στολὴ ἤλθε νὰ της ἀνοίξῃ. 'Η Σολάνζ κατέβηκε, καὶ προχωρῶντας τοῦ είπε:

— Στὸ σαλὸνι νοῦμερο τρία.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε ὁ μικρὸς καὶ προπορεύθηκε.

— Θὰ σὰς περιμένω; ρώτησε ὁ σοφέ.

— Ναι, ναι, τοῦ φώναξε ἀπὸ μακριὰ ή νέα ἀνεβαίνοντας τὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶτα σκάλα.

— Ένα πανδαμῖνιο μουσικῆς ἐπικρατοῦσε μέσα. Έννοωσε τοὺς ἦχους ἐνὸς σιμυ νὰ της γαργαλοῦν τὰ πόδια.

— 'Ο μικρὸς νέγρος της ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ νοῦμερο 3. Καθὼς προχώρησε νὰ μῇ μέσα ή Σολάνζ ἀντίκρισε τρεῖς κυρίες με σιόκιν καὶ τρεῖς γυναίκες με ἔξωμες τουαλέττες ποὺ ἔπιναν σαιμπάνιες καὶ κουβέντιαζαν ὀλοι μαζὶ με εὐθυμο ἦφαν. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δεν ἦταν ὁ Γεώργιος της. Καὶ οἱ τρεῖς της ἦσαν ἀγνωστοί.

Ἀφ' ὧν ή νέα ἐστάθηκε γιὰ μιά στιγμή ἀκίνητη καὶ σαστισμένη.

— Ένα δυνατὸ «Α» ἀκούστηκε στὴν ἐμφάνισί της. Κάποιος ἀπὸ τοὺς κυρίους ἐσηκώθηκε.

— Ποιά εἶν' αὐτή; ρώτησε ἀποτεινόμενος στὶς γυναίκες της συνοτροφιάς του.

— Εἰκείνες σήκωσαν τοὺς ὄμους.

— Ποὺ εἶν' ὁ Γεώργιος; ρώτησε ή Σολάνζ.

— Ποῖος Γεώργιος; ἀντερώτησε ὁ κύριος.

— 'Ο Γεώργιος ποὺ τηλεφώνησε πρὸ ὀλίγου καὶ μοῦπε νὰρθω ἐδῶ, στοῦ Τυρέλλι, πρῶτο πάτωμα σαλὸνι νοῦμερο τρία.

— 'Α! Σ' ἐσένα τηλεφωνοῦσα πρὸ ὀλίγου; εἶπε ὁ κύριος καὶ ἔσκασε στὰ γέλια. — Όχι παιδί μου, δεν σε χρειαζόμαστε. Εἴμαστε κομπλε καθὼς βλέπεις. Λάθος θάκαν ή τηλεφωνήτρια.

— Ὄστε δεν ζητοῦσατε ἐμένα; δεν ἦταν ὁ Γεώργιος σὸ τηλεφώνον; εἶπε σαστισμένη καὶ με μισή φωνή ἐκείνη.

— Όχι, ὄχι. Ήταν λάθος σὸν ἀριθμὸ. Φταίει ή τηλεφωνήτρια. Καθὼς ἔκανε νὰ φύγῃ ή Σολάνζ ὁ κύριος ἐκείνος ἐσηκώθηκε καὶ τὴν ἐπὶλυσας.

— Νὰ μὰς συγχωρεῖς, καί... μὰ ποὺ ἤρθες ἀδικα... Νὰ! πάρε γιὰ τὸν κόπο σου.

Καὶ της ἔβαλε σὸ χέρι ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα τὸν 100 φράγκων. Έπειτα τὴν ἔσπρωξε ἀπὸ τὴν ἐξοδο σὰν νὰ φοβόταν μὴν τοῦ ζήτησῃ περισσότερα.

Μέσα σὸ ταξὶ ποὺ τὴν ἐξαγαγούριζε σπῆτι της ή Σολάνζ ἔβλεπε τὰ κλάματα.

— Τί ντροπὴ! Τί ρεζιλίη! Ἄν τὸ μάθαιν ὁ μπαμπὰς!... Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιὰ ένα λάθος της τηλεφωνητριάς!..

Όταν κατέβηκε ἀπ' τὸ ταξὶ λίγο παρακεῖ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου της ἐσκέφθηκε ότι δεν είχε λεφτὰ νὰ πληρώσῃ, όταν ἔξω ἀνελήφθη τὸ τσαλακωμένο ἐκατόφραγκο ποὺ ἔλαττοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της ἀφηρημένη.

Τὸ ἔδωσε ὀλόκληρο σὸν σοφέ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΦΦΕΝΕΙΑ

Τὰ καφφενεδάκια τῆς Τουρκοκρατίας. — Τὸ «Πράσινο Δενδρί» καὶ οἱ ἔρωτες τῶν βαυκαρῶν. — Ποῦ ἐφαντάζετο ὅτι πίνει σαρ-
πάνια ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος. — Τὸ «Δασκαλοπάζαρο» καὶ τὸ «Καφφὲ — τσουράπ». — Τὸ «Καφφενεῖον τῶν Εὐ Φρο-
νούντων». — «Τὸ τοιμποῦκι τοῦ Καπετὰν Κλίμακα ἰ» — «Ὡραία Ἑλλάς», τὸ καφφενεῖον τῶν Ἀθηναίων συναμ-
τῶν κ. λ. π.

Ὅταν βλέπουμε τὰ σημερινὰ μεγάλα καὶ πολυτελῆ καφενεῖα τῆς πρωτεύουσας, μὰς εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν τὴ φτώχεια τῶν καφφενείων τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας — τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἐπαίξαν τόσο σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐπίσημη ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου.

Στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας, ὑπῆρχαν στὴν πρωτεύουσα με-
ρικὰ καφφενεδάκια κοντὰ στὸ μεγάλο Ἱερατεῖ, καὶ στὴ λεγομένη
Βρύση τοῦ Βορριά. Μὴ παλιὰ εἰκόνα τοῦ Ντυμπρέ μὰς παριστά-
νει ἓνα τέτοιο, φτωχικὸ, μὲ χαμηλὸ ταβάνι, ὅπου διάφοροι Τούρκοι
ροפוῦν τὸ ναργιλέ τους. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἐκεῖ πού σήμε-
ρα ὑπάρχει ἡ λεωφόρος Ἀμαλίας ἐστήθη ἓνα μικρὸ σανιδωποιήτο καφ-
φενεῖον, κοντὰ ἐπὶ «Μπουμπουνίστρα», ὅπως ὀνομάζεται μὴ μικρὰ
δεξαμενὴ γιὰ ν' ἀποθηκεύῃ νερὸ ἀπὸ ἀρχαῖο ὁδωγωγέον. Τὴν
παράλλα αὐτὴ διηθύνον ἓνας γέρος ἀγωνιστής, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐκρά-
τησε πολλὴν καιρὸ. Ὅταν ᾤσαν οἱ Βαυκαροὶ, ἀνοίξαν τὸ πρῶτο
Ἀθηναῖο καφφενεῖο, τὸ «Grüner Baum», ἦτοι «Πράσινο Δενδρί».

Τοῦτο βοικόνταν, κοντὰ στὴν Ἁγία Τριάδα, στὴν Ἱερὰ ὁδὸ.
Ἦταν ἓνα εἶδος λέσχης καὶ ἐστιατορίου καὶ ἐσυντηρεῖτο κυρίως
ἀπὸ τοὺς Βαυκαροὺς ἀξιωματικούς. Οἱ ἰδρυταὶ τὸν ἦσαν ἓνας ἀρ-
χαῖος δραγὼν Βαυκαρὸς καὶ ἡ γυναῖκα, παιχὰ σα χίνα καλοῦρε-
μένη. Τὸ «Πράσινο Δενδρί», πού εἶχε ὄχι εὐρωπαϊκὸν κατεστῆ-
μας, ἦταν κυρίως μὴ πολυτέλεια γιὰ τὴν Ἀθῆνα τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης. Φαντασθῆτε ὅτι εἶχε καὶ ἀναγνωστήριον. Ἐκεῖ, ὅσοι θέλανε
νὰ γεμιατίσουν βρίσκονε κρύα φαγητὰ, αὐγά, καὶ — πρᾶγμα σπάνιον
γιὰ τὰ κατόπιν ἔτη — καμπόν, πρὸ πάντων ὁμοῦ ἔξωκα Γερμανικὰ
λουκάνικα. Ἐκεῖ παρέφευτε κάποτε καὶ καμμιὰ εὐρωπαϊκὴ ἐφημε-
ρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποία μαθαίνανε οἱ ἔξωτι ἀξιωματικοὶ τί γίνεται στὴν
Εὐρώπῃ. Ἐκεῖ πρωτογράφηκε καὶ ἡ μύθρα, πού ἔχει πᾶσι σήμερα
τόση διάδοσις. Τὸ «Πράσινο Δενδρί», εἶχε καὶ τὴν ὀρχήστρα του,
τὴν ὁποία διηθύνον ὁ Βλίσμαν παίζοντας ἑξαίσιον φλάουτο. Συχνὰ
μάλιστα ἐπῆγαινε καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὅθων νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ πῇ
τὴ μύθρα του μὲ τὸ σχετικὸ μεζεδάκι.

Οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ σιγὰ — σιγὰ ἐφύεψαν δέντρα, ἐξωραΐσαν τὰ
γύρω καὶ τὸ ἐκάναν τὸ κέντρο τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ὁ Ὅθων
ἐπέλεξε τὴ βασιλικὴ Μουσικὴ νὰ παίζῃ, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν μουσικὴν
οἱ ἀξιωματικοὶ ἐχόρευαν — μεταξὺ τους, ἐννοεῖται — βάλς καὶ πόλ-
κες, ἐνῶ παρακάτω, στὶς ταβέρες τοῦ Χασεκὶ βροντοῦσε τὸ ντα-
σιλὶ καὶ ἀλλάζε ἡ πίπρι! Ἐκεῖ μέσα ἐπίσης οἱ Βαυκαροὶ ἐπαίξαν
σταθὶ καὶ τὸ ἐδίδαν στοὺς Ἑλλήνες συναδέλφους τῶν ἀξιωμα-
τικών. Ἐκεῖ, σιγὰ σιγὰ ἀνεπτυχθήσαν καὶ ἡ πρῶτες γνωριμίες
Βαυκαρῶν καὶ Ἑλληνίδων πού συχνὰ ἐτελείωναν σὲ γάμο. Οἱ ἰδιο-
κτῆται τοῦ καφφενείου ὅταν ἐξεθρονίσθησαν οἱ Βασιλεῖς, δὲν ἐφυ-
γαν μαζί τους, ἀλλὰ ἔμειναν καὶ συντηροῦσαν ἀξιοπρεπῶς τὸ καφ-
φενεῖον τους.

Μέχρι τοῦ 1860 τὸ καφφενεῖο τοῦτο ὑφίστατο, ὅχι στὴν ἀκμὴ
του βεβαίως, ἀλλὰ ὡς ἐξοχικόν. Ἦν νεολαία πού εἶχε νὰ ἐξοδέσῃ
λίγες σφάντζες, ἐπῆγαινε ἐκεῖ καὶ εἶπε τὴ μύθρα τῆς. Διάφορες
παρέες μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς Βασιτῶν, ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ
Λεωνίδας Δελφινάκης, ὁ Ἀγγελὸς Βλάχος, ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀρα-
γούμης, ὁ Φιλήμων καὶ τόσες ἄλλες Ἑλληνικὲς προσωπικότητες. Οἱ
ἰδιοκτῆται εἶχαν ἐξελληνιστεῖ πιά, καὶ ἀντὶ μύθρας ἔδιναν... ρε-
τινᾶτο, τὸ ὁποῖον μάλιστα ὁ Παράσχος σ' ἓνα ποιήμα του φαντά-
ζεται (κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν) ὡς σαμπάνιαν! Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα
τοῦ καφφενείου αὐτοῦ ἐδιάρσαν τὰ πρῶτα ποιήματά τους ὁ Ἀχ.
Παράσχος, ὁ Δημ. Παπαρηγόπουλος, ὁ Βασιλειάδης, ὁ Βλάχος,
ὁ Ἀλέξ. Βυζάντιος καὶ ἄλλοι. Καὶ ἀπὸ τὸν κῆπο αὐτοῦ ἐπῆγαιναν
ὕστερα στοῦ Κεραμῖ τοῦ Ζαχαροπλαστεῖο, πού ἦτανε κάτω ἀπὸ τὸ
μεγάλον σπῆτι τοῦ Παζύ, στὴν ὁδὸν Πειραιῶς. Καὶ ἐκεῖ τὰ ποιητικὰ
τους δόνια ἐτραγάνιζαν τὸ γλυκίσμα τῆς ἐποχῆς, τὸ περιήρημα
τοῖγανον.

Κατὰ τὸ 1850 στὸν «κῆπο τοῦ κλαυθμῶνος» ὑπῆρχε ἓνα καφφε-
νεδάκι μὲ γάρφαρον βουσσόλα. Ἐκεῖ ἐμαζεύοντο οἱ ἀπὸ περάτων
Ἑλλάδος ἐρχόμενοι θ ε σ ι θ ῆ ρ α ἰ καὶ ἐπεριμέναν τὸ πέρασμα
τοῦ βουλευτοῦ πού ἐφρόντιζε γιὰ τὸ διορισμὸν τους. Τὸ καλοκαίρι
τοῦ καφφενείου αὐτοῦ ἦταν ὁ τόπος συγκεντρώσεως τῶν διδασκάλων
πού ἐφρόντιζαν γιὰ εὐνοϊκὴν μετέθεσιν.
Ὅθεν εἶχε ἐπανομασθῇ τὸ «Δασκαλο-
πάζαρο» κατ' ἀπομίμησιν ἐνὸς ἄλλου
π α ζ α ρ ο ὅ πού γινότανε καθε Δευ-
τέρα στὴν πλατεῖα τοῦ Θησείου.

Στὸ μεταξὺ νέα καφφενεῖα ἀναφαί-
νονται. Τὸ καφφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλ-
λάδος» στὴ διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἐρ-
μοῦ καὶ Αἰόλου. Ἦν Γαλλικὴ μαντάμ Ρομ-
πὴ εἶχε ἀνοίξει τὸ δικὸν τῆς ἀπέναντι
τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, παραπλεύρως δὲ
ὑπῆρχε τὸ καφφενεῖον τῆς «Ἀνατολῆς».
Ἦν πόλις ἐφθανε ὡς τὴν πλατεῖα τῆς

Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ πέρα ὑπῆρχαν καφφενεῖα. Κάτω
ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἱσχυομάχου ἦταν τὸ «Τίβολι» κοντὰ πρὸς τὸ
«Πασιλύπο» καὶ στὰ Χαντεῖα τὸ «Καφφενεῖον τῶν Εὐ φρονούν-
των» ἐνῶ πῶς ἀπλάνωντο χωράρια καὶ ἀμπέλια. Στὰ κέντρα αὐτὰ
οἱ Ἀθηναῖοι ἐπῆσαν τὸ γ ι α β ἰ σ ι κ ο καὶ τὸ β α ρ ὶ γ λ κ ο
τους, ἐπαίξαν τὸ σκαμπλί τους καὶ ἐξονούχιζαν μετὰ σοβαρότητος
τὴ πολιτικὴν τοῦ Ναπολέοντος Γ', τοῦ Πάλεστρων καὶ τοῦ Μετα-
νίχου. Ὑπῆρχε καὶ ἓνα «Καφφενεῖον τῶν γερόντων» ὀνομαστὸ γιὰ
τὴν τέχνην τοῦ τ σ α μ π ῆ του στὴν κατασκευὴ τοῦ... χαμομηλοῦ!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσαν ἀκόμη ὅλοι οἱ ἀνδρες τοῦ Ἀγῶνος
καὶ ἦταν κατὰ κανὼνα καφφενεῖοι. Οἱ περισσότεροὶ ἐπῆγαιναν
στὰ καφφενεῖα χουσοστόλιστοι, μὲ τὰ κουμποῦρια στὸ σέλεξι καὶ
παρκαλοῦντο ἀπὸ μερικὰ παλληκάρια τους. Οἱ ἄγονοι
ἐσύγγαζαν κατ' ἀρχὴς στὰ καφφενεῖα τοῦ Συντηρητικοῦ, κατὰ
ὅμους ἔκταναν κέντρον τους τὸ «Καφφενεῖον τῶν Εὐφρονούντων», ἰσο-
κτίσαν τὸν Χάντα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ τὸ ὄνομα τῆς συνοικίας.
Ὁ Χάντας αὐτός, χορτοπακίτης στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐγκατεστάθη
στὰς Ἀθῆνας καὶ ἐγίνε μεγὰς καὶ πολὺς. Στὸ κέντρο αὐτὸ παραι-
σε κανεὶς ν' ἀποθαυμάσῃ τὰ ταμποῦκια τῶν ἀγωνιστῶν παρατη-
μένα στὴν γραμμὴν, τρόπον τινὰ σὲ ἔκθεσιν. Ἦταν πολυτέλεια, ἀπὸ
διάφορα καὶ ἐξωδιάζοντα ξύλα, στολισμένα μὲ χειρομπαῖ καὶ χρυ-
σάφι. Εἶχαν δὲ γίνε πασίγνωστα, ὅχι μόνο στοὺς σεβητούς,
ἀλλὰ καὶ στοὺς πελάτες, πού ἐφιλοδοχοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν ἐνὸς
τέτοιου ταμποῦκιου, ὅπως οἱ στρατιῶτες τῆς Ταλλικῆς Ἐπανασ-
τάσεως ἐφιλοδοχοῦσαν τὴν στρατηγικὴν ῥάβδον! Τὰ ταμποῦκια τῶν
Δαγκλῆ καὶ τοῦ Χατζηχρήστου ἐθεωροῦντο ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Μί-
λις οἱ στρατιῶται αὐτοὶ ἡ καὶ οἱ στρατιῶτες Κλίμακας ἐφανερῶντο
τὸν σπῆτον πρὸς τὸ καφφενεῖον, οἱ θαμνῶνες ἐσηκνῶντο μὲ σεβ-
σμὸ καὶ οἱ σεβητοὶ μὲ φωνὴν μονεζίνην διαλαλοῦσε :

— Τὸ ταμποῦκι τοῦ καπετὰν Δαγκλῆ ἰ.

— Τὸ ταμποῦκι τοῦ καπετὰν Κλίμακα ἰ.

Ἦ φράσις εἶχε γίνε κοινὴ, καὶ οἱ λοῦστοι τῆς ἐποχῆς τὴν δι-
αλοῦσαν στοὺς δρόμους, ἀπομιμούμενοι τὸν περιεργὸ τύπον τῆς
φωνῆς τοῦ σεβητοῦ.

Ἀπὸ ἐκεῖ οἱ ἀγωνιστὰς ἐπῆγαιναν στὸν ὀνομαστὸ φούρνου τοῦ
Γερομῆχα, νὰ φάω ὄρθιοι τοὺς λουκουμάδες καὶ τὰ κατμήματα τοῦ
ἔδωκαν στὸ Γερομῆχα τὰ πρῶτα του κέρδη. Ὅταν πένθονε στὰ
1889 ἄφησε περιουσίαν ἐνὸς ἐκατομμυρίου.

Στὴν πρωτεύουσα ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα καφφενεῖα, σκορπισμένα
σὲ διάφορες συνοικίες. Ὑπῆρχε ἓνα στὴ βρύση τοῦ Λέκα, συχνὰ
ἐξομένο ἀπὸ φοιτητάς, δυὸ ἄλλα στὴν Πλάκα, τὸ καφφενεῖο τοῦ Με-
ταξῆ κάτω ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ τὸ «Καφφε-
Τσουράπ» στὴ ρίζα τοῦ Λυκαβητοῦ. Ὀνομαζήθηκε ἔτσι γιὰ
ἐκεῖ ἐσύγγαζαν καὶ μερικὰ γερόντια πού καθόντουσαν καὶ
ἐπλεχαν τσουράπια!

Ἐκεῖνο ὁμοῦ πού ἐκυριάρχησε γιὰ 40 ὀλόκληρα χρόνια, εἶπε τὸ
ἱστορικὸν καφφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος». Τοῦτο ἰδρύθη στὰ
1839 ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν Σάνδον, κατόπιν ὁμοῦ τὸ διηθύνον ὁ Βα-
σιτῶν πού τὸ ἔφερε στὴν ἀκμὴν του. Ἦν θέσις του καὶ ἡ ἐπίστα-
σις του εἶχαν δημιουργήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν του. Στους μαύρους κα-
ναπέδες του ἐκάθισαν στρατηγοὶ, πολιτεῖται, δημοσιογράφοι,
γεροντοσυνάται, διδάσκαλοι τοῦ Γένους, ὑπάλληλοι κλπ. Γενεὲς ἐπα-
ράσαν ἀπὸ καὶ μέσα. Ἐκεῖ ὁργανώθησαν διαβούλια, πολιτικὲς
συνενορίες, ἀντιοθωνικὲς συνομοσπίες, ἐκεῖ μέσα ἐγαλεῦνθησαν οἱ
τετρατῶνεις διαδόσεις ἐναντίον τῆς βασιλείας Ἀμαλίας. Ὁ πόλις
του ἦταν ὁ παλμός τῆς δημοσίας γνώμης. Τὸ καφφενεῖο τῆς «Ὡ-
ραίας Ἑλλάδος» ἦταν τὸ βαρόμετρο τῆς Κυβερνητικῆς ἐνστάσεως.
Μὲ τὴν σειρὰ τὸν ὅμοιον παρήκμασε καὶ τοῦτο καὶ τέλος ἔκλεισε τὴν
1ην Σεπτεμβρίου 1879. Καὶ ὁ ποιητὴς τὸ ἐθρήνησε ἔτσι :

Μετὰ τῆς Ἑλλάδος πρῶτον τῆς ὥραίας ἐπεφάνη
Κ' ἔφρασε μὲ τὴν Ἑλλάδα τὴν ὥραν ν' ἀποδῇ.
Εἰς αὐτὸ τὸ καφφενεῖον εἶδον, ὡς ἐπὶ διαφάνειαν,
Σκουραζομένους ὁλοὺς τοὺς στρατάρχας τοῦ Ἀγῶνος.
Τὸ ἐφρόνισεν στρατηγικὸν ἐν ἀναρχῇ ῥάμντον.

Τὸ ἐνόμειζεν ἡρῶν ἀπὸ τρόπαια γεμῖνον,
Καὶ προθάλαμον συγχρόνως λαϊκῶν κοινῶν.

[Βασιλῆα]

Μερικὰ ἀπὸ τὰ παλιὰ καφφενεῖα
τῶν Ἀθηνῶν σώζονται ἀκόμη, ἢ καὶ
μὲ ἄλλα ὀνόματα, λησιμονημένα. Σήμε-
ρα ὑπάρχουν τὰ λαμπρὰ καὶ εὐρωπαϊκὰ
ἀθηναῖκα κέντρα, κανένα ὁμοῦ δὲν εἶχε
τὴν ἱστορίαν τοῦ «Πράσινο Δενδρίου»
καὶ τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος».

ΘΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΖΑΝ ΓΚΕΡΜΠΟΥΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ἦσαν μαζεμένοι καὶ συζητοῦσαν γιὰ τοὺς νιν-
δῶνους πού συναντᾷ κανεὶς στὴ ζωὴ του.

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης, εἶπε ὁ λοχαγὸς Ντερ-
βίλ, ὅτι μπροστὰ σ' ἓνα ἀναπόφευκτο κίνδυνον τὸ φρο-
νιμώτερον εἶνε νὰ μὴν ἀφίνομε νὰ μᾶς φύγῃ τὸ θά-
ρος. Ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε παρὰ μὴν λέξι.

— Εἶνε ἀλήθεια, εἶνε ἀλήθεια, διέκρινε ἡ νεαρὴ
μαρκησία Βιρέ. Συμφωνῶ μὲ τὸν λοχαγόν· ὅταν δὲν
ἔχει κανεὶς θάρρος πρέπει νὰ ἔχει φρόνησι. Τί λέτε
γιατρεῖ;

Ἐκείνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνετο ἡ ἐξαφανιστὴ
αὐτὴ ἐρώτησις ἔκανε σὰ νὰ τὸν εἶχε περάσει ἡλε-
κτρικὸ ρεῖμα. Τὸ πρόσωπό του ἐξωρεῖτο ἔξωθεν καὶ
ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ὀνειροπόλησιν στὴν ὁποίαν ἦταν βυ-
θισμένος.

— Μπορῶ, εἶπε τέλος νὰ σᾶς διηγηθῶ, ἐπάνω στὸ
θεμα αὐτό, μὴν ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα ἱστορία.

Ἐρωτώμενος ἀπὸ ἐκείνην πού μᾶς διηγήθηκε ὁ λο-
χαγὸς Ντερβίλ :

— Μπορῶτερον ὅχι. Θὰ σᾶς ἀποδείξω ὁμοῦ ὅτι εἶνε γενναῖος τῆς
καμιά φορά νὰ δειχνεταὶ κανεὶς διελός.

Τῆς ἱστορίας πού θὰ σᾶς διηγηθῶ ὁ ἦρος εἶμιον ἐγὼ. Σᾶς ὑπό-
σχομαι ὅτι θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ πᾶν ὅπως συνέβη, χωρὶς νὰ τὸ
ἀλλάξω διόλου. Ἀλλοστε ὑπάρχουν καὶ μάρτυρες ἐδῶ πού ἐν ἀ-
νάγκῃ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὰ λόγια μου.

Ὁ κύκλος τῶν ἀκροατῶν ἐστένεψε γύρω στὸν γιατρόν. Μία κυρία
τριάντα χρόνων περὶπου, ὥραία ἀκόμη, ἡ φυσιογνωμία τῆς ὁποίας
μαρτυροῦσε μακρὰ βίαν, ἀπαιτῶν, ἐπληρό-
σε τὴν καρτέλα τῆς κοντὰ στὴν
πολυθρόνα ὅπου καθότανε ὁ για-
τρός, καὶ συνεκέντρωσε ὅλη τὴν
προσοχὴν τῆς σ' αὐτόν.

Ὁ γιατρός ἀρχισε :

«Ἦταν τὸ 18... τρεῖς ἐβδομάδες
μετὰ τὴν ἀναγόρευσιν μου σὲ δι-
δάκτορα τῆς Ιατρικῆς. Ἐφρευα γιὰ
τὴν Νεάπολιν, ὅπου ἐσχόπευα ν' ἀ-
ναπαύθω ὕστερα ἀπὸ τὴν μακρὰν
καὶ κοπιώδεις ἐργασίας μου. Κανέναν
δὲν ἐγγνώριζα ἀκόμη στὴν Νεάπολιν,
ὅταν ἐφθασα μὴν μὲρα πῆρα ἓνα
γραμματάκι, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ
ἀκόλουθα : — «Ὁ Ιατρός Ντερ-
βίλιν παρακαλεῖται θερμῶς νὰ διέλθῃ
ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος Η...».
Σᾶς ζήτω τὴν ἀδείαν νὰ μὴ σᾶς φα-
νεῖται τὸ ὄνομα τοῦ πελάτου μου.
Ἀπόστο ἐπεσε νὰ πάω στὸ μέ-
ρος πού με καλοῦσαν, γιὰτι ἐκτός
τῶν ἄλλων ἡ πρόσκλησις ἐκολάκευε
τὴν ματαιοδοξίαν μου, ματαιοδοξίαν
πρωτοπρεποῦ γιατροῦ. Ὅταν ἐφθασα
στὸ μέγαρον μὲ ὑποδέχθηκε ὁ ἴδιος
ὁ κόμης. Ἦταν ἄνθρωπος σαράντα
πέντε ὡς πενήντα χρόνων. Εἶχε
μάτια φλογερά, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν
του ἔδειξαν καὶ τὰ χεῖλη του
ἦσαν ὄρα καὶ λεπτὰ. Ἦν ἀτάραχη
στάσις τοῦ μαρτυροῦσε
πνεῦμα ψυχρὸ καὶ ἀπορασιαστικόν. Μὲ
ἐκαιρέτισε σοβαρὰ καὶ μὲ μὴ
ἐννευστάτη καὶ μεγαλοπρεπεστάτη
χειρονομία μὴν ἔδειξε τὴν πόρτα
τῆς τραπεζαρίας.

Ἐπειδὴ ἡ συνομιλία μᾶς θὰ εἶνε ὀλίγον μακρὰ, μοῦ εἶπε, σκέ-
φθηκα ὅτι δὲν θὰ ἀρνιόσαστε νὰ συμμετάσχετε στὸ λιτὸ δείπνον μου.
Λίγη ὥρα μετὰ τὴν εἰσοδὸν μᾶς στὴν τραπεζαρία ἀνοίξαν ἔξωθεν
τὰ δύο φύλλα μᾶς πόρτας. Μία νεαρὴ κυρία ἐπροχώρησε μέσα ὀ-
δηγούμενη ἀπὸ ἓνα κληρικόν, στὸν βουαζόν του ὁποῖον φαινόταν
ὅτι ἐστηρίζετο μὲ δυσφορίαν. Ἦταν χαοτικὴ καὶ εἶχε ἀνάστημα
μεγαλοπρεπεστάτου. Τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς ἔκταναν ἀκόμη λευκότερη
τὴν διαφάνειαν τῆς ἐπιδερμίδος τῆς καὶ τὰ μεγάλα καστανὰ μάτια
τῆς ἐξέφραζαν μὴ γλυκεῖα καὶ τυφροφῆ, μελαγχολία. Ὁ ἰερεὺς ἦ-
ταν ἄραγε ἰερεὺς ; ἦ ἦταν μάλλον κανέναν ἄλλος πού εἶχε φορε-
σὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐνδυμα γιὰ νὰ κρύβῃ τοὺς ἐγκληματικούς
σκοπούς του. Ὁ ἰερεὺς, λέγω, εἶχε ἓνα πρόσωπο πού ἐξέφραζε
τὴν ταπεινότητα ἀλλὰ ψυχρότητα καὶ σὲ μὲτωπό του ἦσαν χαραγμένα
τὰ ἴχνη τοῦ μίσους καὶ τῆς πλεονεξίας.

Ἐαθίσθηκα στὸ τραπέζι. Δὲν εἶχα καθόλου ὄρεξι καὶ δὲν ἐφραγα
τίποτε, ὁ κόμης καὶ ἡ νεαρὴ κυρία δὲν ἐτίμησαν περισσώτερον ἀπὸ
μὲν τὸ δείπνον τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε μελαγχολικὸ καὶ σιωπηλόν. Μόνον
ὁ ἀρβῆς ἔφαγε σὰν φράγς πού δὲν ἐννοεῖ
νὰ χάσῃ καμμιὰ ἐκταρία καλοφαγίας.
Ἦνα ἔφραγαν τὰ ἐπιδόματα ἡ κυρία σπῆ-
θηκε μ' ἐκαιρέσεις μὲ μὴ μελαγχολικὴ
χάσιν τοῦ ὁραίου τῆς κεφαλοῦ καὶ δὲν τὴν
ἐπαινεῖται πιά.

Τότε ὁ κόμης ἀρχισε τὴν συνομιλία
μαζί μου :

— Ἦλθε ἡ στιγμή νὰ σᾶς πῶ, γιατρεῖ, τί ἐκδούλεση περιμένω
ἀπὸ σᾶς. Ἦν κυρία πού βγήκε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν αἰδοῦσα εἶνε
σύζυγός μου. Σὲ λίγο θὰ συμπληρωθῶν ἔξη μῆνες ἀπ' ὅπου κατὰ
διαταγὴν τοῦ βασιλέως ὀδήγησα στὴν ἐκκλησία τὴν δα Παυλίαν Μα-
τσιάνι, ἡ ὁποία ἀνήκει σὲ ἀφανὴ οἰκογένεια. Ὅταν τὴν εἶδα γιὰ
πρῶτη φορά δὲν μπόρεσα ν' ἀνισταθῶ σ' ἐκεῖνο πού ἐσεῖς οἱ Γάλ-
λοι ὀνομάζετε «δύναμι τῶν θελημάτων». Γιὰ νὰ τῆς ἀρῶσω χειρί-
στηκα ὅλα τὰ μέσα τοῦ δολεασμοῦ ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινε ἀκαμπτη.
Ὁρκίσθηκα νὰ γίνῃ δική μου, καὶ μίαν ὥραία νύχτα, τέσσερες σι-
βαροὶ καὶ ἀφοσιωμένοι ὑπηρεταὶ μὲ ἐβοήθησαν νὰ κατακτήσω τὴν
ἀγορία ἐκείνην καλλονὴν. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μητέρα τῆς ἦλθε μὲ δά-
κρυα νὰ ζητήσῃ τὴν κόρη τῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε καμμιὰ δά-
δα νὰ τὴν χωρίσω καὶ τῆς τὴν ἀπέδωκα ἀμέσως. Ἐνόμειζα ὅτι ὅλα
εἶχαν τελειώσει ὅταν ἔμαθα ἔξωθεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐφθασε σ' αὐ-
τὰ τοῦ σεβαστοῦ καὶ αὐστηροῦ μονάρχου μᾶς. Δὲν ἐσῆκονε πιά τὸ
πᾶν, ἀστέλα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἦν νὰ ἐξορισθῶ γιὰ ὅλη μου
τὴ ζωὴ ἀπ' τὴν πατρίδα μου ἢ νὰ συγγενέσω μὲ τοὺς Ματσιάνι.
Δὲν ἐδίστασα. Ἦν δις Ματσιάνι ἔγινε κόμισσα Η...

Δὲν εἶμαι πλούσιος, γιατρεῖ. Δαπανῶ ἐτησίως διπλάσια τοῦ εἰ-
σοδήματός μου καὶ γι' αὐτὸ ἐκεκρίθησαν πάντοτε νὰ κἀμὸ πλούσιος
γίνομαι. Ὁ πλούσιος γάμος αὐτὸς ἐπλησίαζε νὰ πραγματοποιηθῇ ὅταν
ἡ βασιλικὴ ἐξουσία μὲ ἀνάγκασε νὰ πάρω μὴν φτωγὴ καὶ ἀσημὴ
κόρη, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πλεόν οὔτε στιγμήν δὲν ἀγάπησα ἀλλὰ μόνον
ἐπόθησα. Τὸ κακὸ ἔγινε, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτο. Ἐάν αὐριο
ἐξήρθε, τὸ συνοικεσίον ἐκεῖνο, τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν εὐχῶν μου,
θὰ ἡμποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ... Ἐννοεῖτε ;

— Καθόλου, κύριε κόμης.
— Διάβολε ! εἰστε στενοκέφα-
λος. Ἦν κυρία αὐτὴ μὲ τὴν ὁποίαν
φάγατε μαζί πρὸ ὀλίγου, εἶνε ἀσθε-
νὴς δὲν θὰ ζήσῃ ὡς αἰῶνα.
— Ἀστείευται βέβαια ὁ κύριος
κόμης :

— Σπανίως ἀστείευομαι γιατρεῖ.
Ἦν κυρία αὐτὴ εἶνε πολλὴ ἀρρο-
στη σᾶς λέγω καὶ δὲν πρέπει νὰ
ζήσῃ ὡς αἰῶνα. Τὸ ἀπαύτω, ἀκού-
τε ;. Νομίζω ὅτι εἶνε ἀρκετὰ σα-
φὴ τὰ λόγια μου. Πρ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΕΝ

Ο μεγάλος Γάλλος γλύπτης Ροντέν, στα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε πάθει από φοβερή άμνησία, η οποία του είχε γίνει άφορη πολλών και διαφόρων σκηνών και επεισοδίων.

Κάποτε πού περνούσε, ένα πρωί, από τη βιτρίνα ενός μεγάλου καταστήματος, όπου έπωλυντο αγάλματα, εικόνες και διάφορα άλλα έργα τέχνης, βλέπει σε μιάν άκρη της βιτρίνας, ένα μικρό αγάλματάκι στο οποίο τη βάση έπαιχε χαραγμένο τόνόμα του.

Ο Ροντέν, που δεν θυμότανε διόλου αν το αγάλμα αυτό ήταν καμμένο από τα χέρια του, έμπηκε στο κατάστημα γεμάτος θυμό, γιατί σκέφθηκε πως θα έπρεπε να ασφαλίσει περί καμμίας καταχρήσεως του ονόματός του. Ο καταστηματάρχης πού τον είδε έτσι θυμωμένο προσπάθησε να τον καθησυχάσει, διαβεβαιώνοντάς τον πως το αγάλμα αυτό δεν ήτο δυνατόν να είναι κανενός άλλου εκτός του Ροντέν—του ανέφερε μάλιστα και τις σχετικές χρονολογίες της αγοράς του—μα ο Ροντέν ήταν άνωδτος και εξακολουθούσε να ζητεί εξηγήσεις και να φωνάζει τόσο πολύ που αναγκάστηκαν να φωνάξουν την αστυνομία για να λύσουν την διαφορά τους.

Ο Ροντέν και ενώπιον του αστυνομικού εξακολουθούσε να επιμένει. Είδαν κι' έπαθαν δέ, ύστερα από πολύ ώρα να τον πείσουν τέλος πάντων πως δεν έπρεπε να παύει περί ενός μικρού αγάλματος της 'Αθηνάς' που είχε πρό δεκαετίας σκαλίσει ο ίδιος, όταν βρισκόταν ακόμα στο 'Αμσδερν'. Ο Ροντέν ύστερα από τό πάθημά του αυτό έφυγε ζητών συγνώμη από τον καταστηματάρχη και απαρηγόρητος για την τόσο άβλια κατάσταση της μνήμης του.

~~~~~
Πράγμα, δέκα χιλιάδες σε όρατο και και καθαρό χρυσάφι. Άλλωθως θα σας άρρην σ' αυτούς τους ανθρώπους, οι όποιοι, σας δίνω τον λόγο μου, ότι δεν θα σας επιτρέψουν να βγείτε από δω μέσα ζωντανός! Λοιπόν λέγετε... Ναι ή όχι; Συγχρόνως μου έδειξε χαρτί για γράψιμο και μου έπρότεινε το πιστόλι του.

Ο θυμός, ή ντροπή, ή αγανάκτηση, μ' έπνιγαν. Δεν ήμπορούσα ν' άρθρώσω λέξη. Η αντίσταση θα ήταν παραφροσύνη. Και έβόδωκα.

— Πώς! διέκοψεν ή μαρκησία, είχανε την βαρβαρότητα;...

— Πέστε μάλλον την ανανδρία! έφώναξε ή λοχαγός Ντερβίλ.

— Πέστε το όπωσ θέλετε, βαρβαρότητα, ανανδρία ή όπωσ άλλως θέλετε, είπε ή γκαρδ. Έπιμένω μολαταύτα ότι στη θέσι μου όλοι θα έκαναν το ίδιο. Έξ' άλλου σταθήτε ν' άκούσετε και το τέλος. Έγραψα λοιπόν διάφορες συνταγές και ύστερα από λίγο οι φαρμακοποιοί της έξετέλεσαν. Το όλθθριο μίγμα ήταν σε λίγο έτοιμο, ή κόμης το πήρε και μ' άφηκε μόνον. Ο ιερέας τον άκούθθσε άπαγγέλλων τις ευχές των άγωνιώντων.

Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας ή κόμης ξαναεμφανίστηκε. Άκτινοβολούσε από ευχαρίστησι. Το άποτέλεσμα του φαρμάκου ύπηρξε ταχύ, σιγμιαίν, όπως το έπερίμενα. Μου έμέτρησε τις δέκα χιλιάδες φράγκα και έφυγα.

Την άλλη μέρα γινότανε ή κηδεία της κόμηςσας Π... Την ίδια νύχτα πήγα στον τάφο της και την μετέφερα στο δωμάτιό μου...

Τι έννοείτε γιατρέ; ρώτησαν όλοι μ' ένα στόμα.

— Άπλούστατα, φίλοι μου, δεν είχα παραγγείλει για τη γυναίκα του κόμης του παρά διάφορα ισχυρά ναρκωτικά.

— Κατόπιν την έφερα στις αίσθήσεις της κι' όταν μετά τρεις μέρας ή κόμης πέθανε από έγκεφαλικό τύφο, παντρεύτηκα την Παυλίνα Ματσιάν! Ναι, την έκαμα γυναίκα μου!

— Αν άμφιβάλετε κατάχτε, μπορείτε να βεβαιώητε με τα ίδια σας τα μάτια.

Όλα τα βλέμματα έγύρισαν τότε προς την κυρίαν Ντερβιλίν, ή όποια έτρεμε άκόμη από το τρομερό παρελθόν το όποιον είχε διηγηθεί ή σύζυγός της.

Οι μαθηταί της 'Αεροπορίας Στρατός Τατοΐου μετά άξιοματικών της Γαλλικής 'Αποστολής. Είς το μέσον, οι δύο Γάλλοι άεροπόροι Ρενίνο και Κόσοι οι καταστροφιστές παγκόσμιον ρεκόρ άποστάσεως επί εδάφους γρομμής άνευ σταυμένσεως.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Έσωτερ. δι' έν έτος... Δρχ. 130
Έξωτερ. > > >... Φρ. 130
Αι έξάμηνιοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέον ν' άπευθύνωνται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛΕΦ. 200

Τό τεύχος τιμάζεται Δραχμής 2,50

Δημοσιεύσεις ό στίχος δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτερα συμφωνία. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμής 3.
Γενικός άντιπρόσωπος του “Μπουκέτου” έν 'Αμερική
Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 489-Bth. AVE. NEW YORK, N.Y.

ΚΑΡΤ—ΠΟΣΤΑΛ

‘Αδριανήν ‘Ελευθεράκη, Καστέλλαν. Σας εύχαριστώ μεν θερμάτα. Α. Ν. Γαλάτην. Τό ποιήμά σας όχι καλό, όχι κατόν, όχι κατόν... Μή βιάζεστε λοιπόν. Έγώ όμω... Κ. Νέγγρη. Σας εύχαριστώ μεν γιά τα καλά σας λόγια. Τό πνεύμα όνός σας έπαινε. Τό ποιήμα σας όχι κατόν. Γενάτο ύπερβολές στις παρουσιώσεις. Γράφετε πού άπλά πούματα. ‘Ας—‘Ας. Αιμοσιεύουμε μερικώς σίχους άπ' τό... ‘Τεωρησιολογία’ σας. Ποιόν... όρεκτικόν ποίημα πούμα. Φτιάστε στο σπίτι σας και έξ' όσον ρούτιμους λοκουμάδες; Τίς ίδού και τό λεγόμενον:

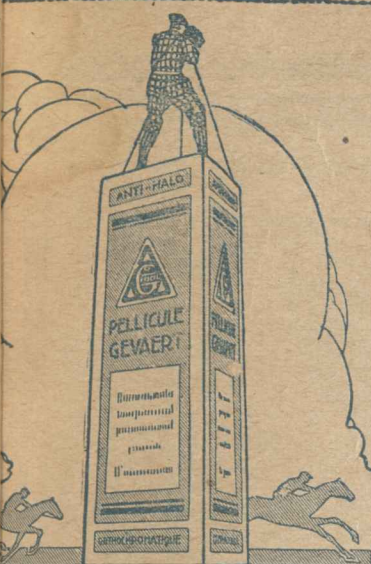
Μας τών βροχών την θαλαπύλη—τόρα στα σπίατα ήμπορεί να σας κεράσουν πρόθυμα ‘να πιάτο λοκουμά’... σάν θα τις φάτε ‘φαριστώ—να ήλθε πρόπει ‘να σωστό χωρίς να κοκκινίσετε, χωρίς να στε φραγάδε.

Με τη Ρενέ κάποια φορά—πού άγαπάω στά γερά, περισσεύς φάγαμ' άπ' αυτές με θυμάριστο μέλι και σάν μου έδωκε φιλι—τό χέλι μου δεν έκολλεί —‘Μέλι και έρωτα μαζί, Ρενέ μου πούδς δεν θέλει!’

Εροφημένοι και έστοι—στό στόμα μ' ο τραγανιστό ούτε με πόνους στην κοιλί— και στό μυαλό έλαδές χωρίς κανένα μυστικό—στη φτιάση τους και υλικό εδχαριστούν, μικρούς, τρανούς, δούλους και άφρενιάδες.

Ν. Σ. Ζ. Καρλόβασι. ‘Όχι πολύ ενδιαφέρον τό διηγημά σας. Γράφετε σκευτά όμωσ. Κόι έλλοιουμε πού θα μάς στείλετε τίποτε καλύτερο. Νέττον Καρανέφτην. Πάσας. Τό διηγημά σας όχι κατόν. Γράφετε στο εξής εις άπολύτως δημόδη γλώσσα. Στο διηγημά σας χρησιμοποιείτε άσκαν δημόδη και άσκαν καθαρώνουσας, άσκαν, άσκαν... τραγέλαρον! Ν. Παπαεργίου. ‘Αλεξανδροπολιν. Τα ποιήματά σας όχι πετυχημένα. Θα γράψετε άσφαλώς καλύτερα. Χωρίς βίαι όμωσ, με τον καιρόν. Στείλτε ότε θέλετε έλεν’ να. Ένωστε με βίαι ή θέλουμε να πούμε με την λέξιν ‘ελευθερία’, Φ. Ζ. η β. ο. η. ‘Όχι κατόν τό ποιήμα σας. Προτιμώ στην ποιήσι δεν θα πη τό να γράψω κανείς έξω από τό όμα της κοπής λογικής. Ποιόν καλό κατόν ποίημα έσας. Μή τα θέτετε όμωσ και όμωσ τα άποτέλεσματα. Άγία άγάπια γίνεται ή άνοηδα μέλι. ‘Ετοι... Μ. Φ. ο. η. Βόλον. ‘Όχι κατόν τό ποιήμα σας. Μας σκευτά ή έσας πού μάς διμπερθε. Κατόν εύχόμεθα να τελειώσουν τα πράγματα όπωσ έπαινε ή κατόν σας. Τό καλύτερο μάλιστα είναι να έξρηψετε μαζί του. Κάμετε το και θα ήλθε πού θα ένν, κατόν. Γιατί χωρίς δικαίωμα έσας σέως τ’ οίημά σας; ‘Επειδή όμωσ ειπ... έπικαιρον και επενθύνεται πούδς τοίς σκευτάς συμπολίτας δημοσιεύουμε μερικώς σίχους.

‘Ο ύπνος συνήκασε τον ός ψυχάδες πέφτον, άγέρας έσταμάτησε άστράφτει, μπουμπουίζει χεμ’νας πλάκωσε βαρύνει και φυλαχθήται, γριές άνάψτε χάθονα να πυρπολύν οι γέροι!

GEVAERT
OLLFILMS

ΚΥΡΙΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ζητείτε από τα καλά Καταστήματα φωτογραφικών ειδών τας πλάκας ROLLFILMS και FILMPACKS του διασημου Οίκου

GEVAERT

Τα Films του Οίκου διακρίνονται: Διά την μεγάλην ταχύτητα της emulsion. Διά τα μεγάλα contrastes άτινα άποδίδουν. Διά την θανρασίαν των διαύγειαν. Είνε όρθοχρωματικά. Είνε antihale. Δεν συστρέφονται ούτε κατά την εμφάνισιν ούτε μετά τό στέγνωμα.

ΕΚΤΥΠΩΣΑΤΕ

Τα άντιτυπά σας είς τον άνα την ύψηλιον άνεγνωρισμένον φωτογραφικών χάρτην

RONIX & RIDAX
GEVAERT

Κάμετε τας μεγεθύνσεις σας επί του χάρτου

ORTHONORM GEVAERT

Κατάλογοι και τιμαί είς την διάθεσιν των πελατών.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗ, ΝΙΚΗΣ 22 ΑΘΗΝΑΙ

AU PRINTEMPS

ΑΔΕΛΦΟΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42—44

‘Υφάσματα μεταξωτά και μάλ-
λινα, νεωτερισμοί, έκλεκτά
άσπρόρρουχα πολυτελείας πα-
ρέλαβε τό PRINTEMPS των
Κ. ΑΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΠΥΡ. ΣΤΡΑΓΓΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7α

‘Αναλαμβάνει την έκτύπωσιν Περ-
ιοδικών και Έφημερ δων.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ

STAR RITE
ELECTRIC HEATERS

ΜΕ ΟΛΙΓΑΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΑΦΑΙΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΣΑΣ
ΠΡΩΤ' ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ

ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ & ΕΝΤΑΣΕΩΣ

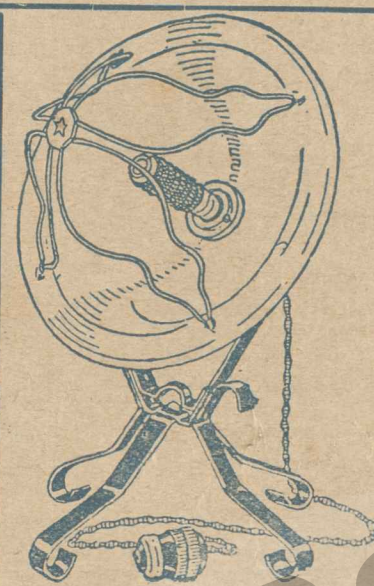
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ, ΕΥΧΡΗΣΤΑΙ, ΑΚΙΝΔΥΝΟΙ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ ΔΩΡΟΝ

Πώλησις χονδρική και λιανική

Γενικός άντιπρόσωπος

ΔΕΩΝ ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ, Λέκκα 21

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΙΓΑΣ ΔΡΧ. 475

έσατε τό δέρμα σας υπό γαλακτο-
θεραπείαν!.....

Κυρία,

Όταν ό στόμαχός σας είναι κου-
ρασμένος ό λατρός σας διατάσει
την γαλακτοθεραπείαν.

Όταν ή επιδερμής σας είναι κου-
ρασμένη από τα ψιμυθία, τας
πούδρες ή άποξηραμένη από τον
άέρα και την σκόνιν, οι δερματολό-
γοι σας λέγουν: “Θέσατέ την υπό
την διαίταν του Γάλακτος ‘Ιννοξά’.”

Πλύντε τό προσωπόν πρωταί
και έσπέραν διά τό Γάλακτος ‘Ιν-
νοξά αναπαύει την επιδερμίδα, την
δυναμώνει, την καθιστά όμαλήν, δ-
μοιόχρωμον και υγιή.

LAIT INNOXA

‘Αποκλειστικοί ‘Αντιπρόσωποι διά την ‘Ελλάδα’

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΗΝΑΙ: Μητροπόλεως 5.—ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως & Ρογκότη.

ΔΩΡΑ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΔΩΡΑ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ

ΑΝΘΗ-ΦΥΤΑ-ΒΑΖΑ

ΑΓΓ. Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ ΓΩΝΙΑ

ΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

πρωταί ειδικώς εις Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει με έγγύησιν δι-
έπον άνωθεν θεραπείας τας παθήσεις στόματος και δόδων. Οδλί-
δυσσμίαν, Pyorrhea και ά. διά νεοτάτων επιστημονικών μεθόδων.
9—12 και 2—6 1/2. 51, έδός Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πάτωμα.

ΑΠΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΤΟΥ 1927 ΑΠΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

Δι' εκεί-
νους πού θέλουν
να είναι υγιείς τό
ENO'S "FRUIT SALT"
είναι τό μέσον δι' ου
θα κατορθώσουν
τούτο

Γενικός άντιπρόσωπος διά την ‘Ελλάδα
P.M.C.O. Caffrey—‘Αριστέιδου 3 ‘Αθήνας

ΔΩΡΕΑΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

ΔΩΡΑ ΣΑΣ

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ

Τ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ

ΔΩΡΕΑΝ

ΠΙΝΟΝΤΕΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ

ΓΑΛΑ «ΟΛΛΑΝΔΙΑ»

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ „HOLLANDIA”

ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΑΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΥΤΙΩΝ ΕΤΙΚΕΤΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΥΤΙΩΝ ΛΟΥΒΡ-ΠΑΡΙΣΙΩΝ - ΣΤΟΙΣ ΕΡΜΟΥ

■ ΟΠΟΥ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΣ ■

1 ΔΡΑΧΜΗΝ

ΕΚΑΣΤΗ ΕΤΙΚΕΤΤΑ